

Ông Chủ, Tôi Một Bàn Cá Kho Tàu Nè

Contents

Ông Chủ, Tôi Một Bàn Cá Kho Tàu Nè	2
1. Chương 1: Ngẫu Nhiên Thị Phi Có Lợi Cho Sức Khỏe	2
2. Chương 2: Trước Chủ Đề Cần Phải Quá Độ Một Chút	4
3. Chương 3: Nhóm Diễn Viên Đào Kép Lăn Ra Đây Đi	6
4. Chương 4: Thần Ngủ Luôn Ngủ Đông	8
5. Chương 5: Thần Ngủ Thiết Yếu Phải Biết Lợi Dụng Nhân Tâm	11
6. Chương 6: Không Thể Không Trực Tiếp Tiếp Xúc Nữa	14
7. Chương 7: Phu Phu Nhà Người Ta Ân Ái	17
8. Chương 8: Ai Bắt Đầu Không Tự Nhiên Trước	20
9. Chương 9: Để Gặp Mặt Còn Cách Một Chặng Đường Dài	22
10. Chương 10: Thần Ngủ Cũng Có Nỗi Khổ Tâm	24
11. Chương 11: Lúc Ra Tay Thì Lại Là Phí Công Vô Ích	27
12. Chương 12: Sóc Tiểu Đệ Và Cánh Cửa Hàng Rào	30
13. Chương 13: Ngụy Công Là Ngụy Hình Tượng Chứ Không Phải Là Tác Phong	33
14. Chương 14: Người Nọ Nhắc Mất Liền Vừa Ý	36
15. Chương 15: Có Dám Đối Mặt Tám Trăm Năm Hay Không?	39
16. Chương 16: Chụp Ảnh Chung Có Tính Là Đã Có Tiến Triển?	41
17. Chương 17: Lăn Sau Gặp Lại Phải Thăm Dò	43
18. Chương 18: Đội Ngũ Tú Ân Ái Chuyên Đi Câu Dẫn Người Khác	47
19. Chương 19: Là Em Làm Cho Anh Cảm Giác Được Em Đang Nhớ Thương Anh	50
20. Chương 20: Một Ngày Chơi Không Phải Là Chơi Một Ngày	52
21. Chương 21: Ai Tổ Tình Với Ai	56
22. Chương 22: Ngọt Ngào Thuần Khiết	58
23. Chương 23: So Sánh Hoài Mới Hiện Ra Sự Khác Biệt	62
24. Chương 24: Chương 24: Không Phải Chứ! Thật Sự Muốn Xem Mắt!	64
25. Chương 25: Rốt Cuộc Là Bại Hoại Hay Là Ngu Ngốc	67
26. Chương 26: Này, Này Anh Có Thể Đến Muộn Hơn Được Nữa Không?	70
27. Chương 27: Lời Ngon Tiếng Ngọt Có Thể Uyển Chuyển Một Chút Không?	72
28. Chương 28: Chồng Chồng Đến Làm Một Trăm Câu Hỏi Đi	75
29. Chương 29: Sớm Muộn Gì Cũng Phải Gặp Gia Trưởng	78
30. Chương 30: Mấy Trò Đùa Giỡn Kia, Anh Một Vừa Hai Phải Thôi	81
31. Chương 31: Có Danh Tiếng Cùng Có Người Thật, Cái Nào Quan Trọng Hơn	83
32. Chương 32: Sinh Nhật Có Bao Lì Xì Rất Rất Lớn Đó Nha	86
33. Chương 33: Đại Thần Là Tấm Gương Tốt	88
34. Chương 34: Ngọt Ngào Một Chút Mà Cũng Bị Bắt Gặp Rồi	91
35. Chương 35: Tiểu Shota Gì Gì Đó, Đùa Giỡn Siêu Vui Nha	93
36. Chương 36: Cái End Náo Náo Nhiệt Nhiệt	96
37. Chương 37: Phiên Ngoại: Làm Sao Để Bồi Đáp Ra Một Thần Ngủ?	98

Ông Chủ, Tôi Một Bàn Cá Kho Tàu Nè

Giới thiệu

Tóm tắt Hai người là đại thần chưa từng xuất hiện cùng lúc trong giới giải trí nhưng lại vì một bộ kịch

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ong-chu-toi-mot-ban-ca-kho-tau-ne>

1. Chương 1: Ngẫu Nhiên Thị Phi Có Lợi Cho Sức Khỏe

Trên diễn đàn mới nổi lên một bài post Hot, tên gọi là “Nói chuyện về ưu khuyết điểm của vấn đề song trao quyền”, từ ngoài nhìn thì cũng thật trung lập, click vào nhìn mới biết hoàn toàn không phải như vậy rồi. Bạn học LZ ở chủ đầu nêu lên quan điểm là trước tiên ngoài mặt biểu dương sự khích lệ các loại về vấn đề song trao quyền đối với hai tổ kịch, nhưng vừa chuyển lời lập tức trở thành phê phán vấn đề song trao quyền làm lãng phí tài nguyên CV, trang trí, hậu kì, hơn nữa so về mặt chất lượng cũng làm cho quần chúng không nói được gì, còn thực dễ dàng làm cho fan của hai tổ kịch ở sau lưng đầu đá lẫn nhau.

Cái gọi là song trao quyền, đơn giản mà nói chính là một tác phẩm bị tác giả đồng thời trao quyền cho hai kịch tổ làm thành kịch truyền thanh, chuyện này trong giới cũng không phải là hiếm thấy. Thảo luận về song trao quyền thì bài post này cũng không phải là cái đầu tiên, bất quá nguyên nhân hấp dẫn sự chú ý không ngừng của Dư Thần lại là ví dụ mà bài post này đưa ra, bộ kịch cổ phong đam mỹ một bộ ba kỳ vừa mới kết thúc lúc trước của cậu.

Truyện “Thần Quang Hi Vi” này xem như là tác phẩm khai bút mừng năm mới của một tác giả tiểu phẩm hồng, câu chữ cũng khá non nớt, được cái tính cách nhân vật công thụ rất là được ưa thích, hơn nữa tình tiết thoải mái, có cao trào rõ ràng, đích thực là rất thích hợp, có thanh hóa(1). Cậu liếc mắt về bài post song trao quyền đang hứng trí bưng bưng đàm luận về hai bản kịch truyền thanh đối lập của bộ tiểu thuyết. Bộ kịch này bị xách ra trước đứng mũi chịu đờn kỳ thật cũng không phải là ngoài ý muốn, tiểu thuyết song trao quyền mặc dù không ít, nhưng là hai bản song trao quyền đều đã ra kịch, hơn nữa song song kết thúc, tựa hồ thật đúng là cùng từ một nhà mà ra.

Dư Thần mới vừa thi xong môn chuyên ngành cuối cùng của học kỳ này, buổi chiều bốn giờ lúng ta lúng túng ra khỏi phòng thi, nghĩ giờ này căn tin còn chưa mở cửa, ăn cơm không được liền trực tiếp trở về ký túc xá, vừa lên mạng chơi thì bụng cũng phát ra tiếng biểu tình. Giờ phút này bất gặp được bài post tranh luận cũng coi như kịch liệt, khiến cho Dư Thần vô cùng lo lắng, đến nói tạm thời quên bống luôn cái bụng kêu gào đói khát kia.

Các ý kiến lên tiếng nhằm vào hai bộ kịch trong bài post cơ hồ có một sự thống nhất.

Chủ dịch công của bản kịch một đủ biếng nhác, đủ thanh nhân nhưng không đủ tà mị ngoan độc, chủ dịch thụ đủ chính khí, nghiêm nghị nhưng không đủ sinh động; chủ dịch công của bản kịch hai âm ngoan độc lạt có thừa nhưng mà thần nhiên tự nhiên không đủ, chủ dịch thụ cũng sinh khí linh động có thừa mà cảm giác tuổi tác không hợp.

Tổng hợp lại mà nói, hậu kỳ bản kịch một toàn thắng, trang trí, ED bản kịch hai lại hay hơn, công quân bản một ưu tú, thụ quân bản hai lại xuất sắc. Dư Thần vượt cảm có điểm bất giác mà đặc ý, chính mình tiếp kịch khi đó không biết là song trao quyền, bất quá cảm thấy bài diễn này rất thú vị, cũng sẵn khoái tiếp nhận. Nói đến cảm giác tuổi tác Lúc chính mình ghi âm kì một là nghỉ hè cấp ba, thanh tuyến tuổi mười tám lại đi suy diễn thành chính nghĩa đại hiệp hai mươi sáu tuổi, xem ra vẫn là có điểm miễn cưỡng.

Dư Thần tiếp tục xem bài post phía dưới, liền thấy tâm tất cả mọi người đều quy về một hướng : hai bản kịch mỗi người một vẻ, nếu tinh lực này phân ra một nửa, giới võng phối liền có hai bộ kịch được hoàn thành rồi, mà không phải là như hiện tại một văn hai kịch. Tương đối mà nói vẫn là càng hi vọng có hai truyện khác nhau ra kịch a.

Dư Thần hơi hồi tưởng chút thời gian ra kịch, quả thật còn vì song trao quyền mà lúc phát kịch hỗn loạn không ít. Bởi vì hai tổ kịch đồng thời có ý thức tranh chấp, giai đoạn chuẩn bị lúc trước cơ hồ là cướp giật lẫn nhau, tỷ như tìm CV, tỷ như thức giục trang trí poster, lại tỷ như vì đẩy nhanh tốc độ mà ở việc xây dựng hiện trường và kịch bản có rất nhiều khiếm khuyết, càng miễn bàn đến hậu kỳ qua loa. Có thể thấy được đẩy nhanh tốc độ mặc dù nhanh hơn một chút, nhưng là tàn phá chất lượng, dù sao cũng phải nói vẫn là mất nhiều hơn được nhiều lắm.

Lại nói tiếp mặc kệ thái độ người nghe thế nào, đối với tổ kịch mà nói, song trao quyền chung quy lại cũng không phải là chuyện hưởng thụ gì.

Dư Thần lại F5 một cái, liền thấy được một cái phản hồi rất thú vị : Nói như thế, công quân một thêm hậu kỳ, thụ quân phối bản hai thêm trang trí, hẳn là hoàn mỹ đi?

P phía dưới liền có cô nàng theo luôn : Công bản một x Thụ bản hai Vì thế Chai Xì Dầu Trong Bụi Cỏ x Cá Chiến Đấu? CP này chưa từng thấy phối hợp qua nha, tưởng tượng một chút liền có chút chờ mong rồi.

Xoạt đến đây đã là mười sáu giờ năm mươi hai phút chiều, ID Cá Chiến Đấu của bạn học Dư Thần tâm tình không tồi, chờ cơ hội liền để máy tính về chế độ chờ rồi chạy tốt đi căn tin. Nói đùa, đã là cuối kỳ, đầu bếp căn tin kêu một cái liền giảm chất giảm lượng, đi chậm chỉ sợ ngay cả mẫu vụn đồ ăn cũng chẳng có mà ăn.

Một bát mì xì dầu xào cũng đủ bòn no cái dạ dày, Dư Thần nhàn nhã lắc lư quay về ký túc xá. Phòng ở của Dư Thần là phòng sáu người, mấy người là ở hệ khác, hôm trước thi xong đều đã về nhà. Bạn học Dư Thần cũng vì thế nên mới dám đáp ứng ở ký túc xá mở ca hội. Thời gian mở màn là tối bảy giờ rưỡi, Dư Thần không vội vàng, ung dung xem xét, thu nhỏ từng trang cửa sổ rồi mới nhấp mở một trang mạng mới.

Ăn cơm mất chút ít thời gian, bài post kia cư nhiên đã đứng đầu bảng. Hơn nữa không phải dim kịch tổ, càng không phải là dim tác giả, mà là tập trung tinh lực dim CV. Đương nhiên không phải là dim Cá Chiến Đấu. Vị trúng chiêu kia chính là CV quân vừa mới thăng lên làm CP giả tưởng của bạn nhỏ Cá Chiến Đấu —— Chai Xì Dầu Trong Bụi Cỏ.

“Nhìn đến cái ID kia, tâm lí lại sinh ra thương cảm, xui xẻo xui xẻo đi đi.”

“LS dừng bước, đây không phải là đồng bệnh tương liên sao? Bị kéo âm đến hơi thở mong manh, lệ tuôn rơi.”

“Lên giọng vậy xem, cầu chân tướng!”

“Đừng đợi nữa, sớm thay đổi CV mới là chính đạo, người từng trải lên đi.”

“Liệt kê từng CV xuất hiện trong bài post này, Chai Xì Dầu Trong Bụi Cỏ, Lô Cốt Huỳnh, Cá Chiến Đấu, Bách Chiến Bất Suy, Viên Cồn Cồn, Đông Pha Hồng Thiệu Nhục, vậy là vị nào?”

“Có nghi vấn nha, Xì Dầu sama không phải chỉ kéo âm(2) có tiếng thôi đâu _”.

“Bên ngoài nghe qua, nghe nói không chỉ kéo âm, còn thường xuyên giả chết = =”.

“Này, LS cô nghĩ muốn dim ai đây, dám đứng ra không? Ý dùng cái mã giáp lại lên nói lung tung, ai chẳng làm được a, không giữ lấy nhân phẩm cẩn thận tính lại không có xương quai xanh!”

“Fan Xì Dầu bư hãn, nguyên rửa thật mạnh”

Dư Thần thật ra không biết Chai Xì Dầu Trong Bụi Cỏ là đại vương kéo âm, cậu dù sao cũng không làm nhân viên kì trước sau, bất quá bài post này vốn chỉ là mấy tiếng kêu gào sầu não của mấy chuẩn bị không đợi được âm thô, không biết làm thế nào đến đây chung sức, không phân biệt là anti hay fan nào tàn của người ta, cứ thế mà cùng nhau dìm. Còn dìm đến vô cùng khí thế, đại khái giờ đã là cuối kỳ, học sinh đều đã nghỉ, quả nhiên người trẻ tuổi thừa tinh lực cần phát tiết.

Dư Thần sau khi hồi tưởng lại ấn tượng đầu tiên Xì Dầu quân lưu lại cho cậu, chính là một việc ngoài ý muốn từ cách đây rất lâu rồi.

Bây giờ đúng, Dư Thần thử thử micro, sau đó mới không nhanh không chậm bò lên YY, quả nhiên trong phòng đã có không ít cô nàng ngồi chồm hổm chờ. Dư Thần vừa vào liền nghe được bên trong đang phát một bộ kịch chính mình chủ dịch ngày trước. Từ weibo lấy lại list nhạc đã chuẩn bị sẵn, quay đầu lại đã thấy trong phòng YY xoát bình ầm ầm rồi.

Hoàn chương 1.

-
1. Thanh hóa : biến hóa thanh âm.
 2. Kéo âm: chỉ hành động kéo dài hạn nộ âm thô.

2. Chương 2: Trước Chủ Đề Cần Phải Quá Độ Một Chút

Ca hội đêm đó cực kỳ thuận lợi, Dư Thần không hề có ý tìm mấy vị khách quý đến góp vui, nhưng mấy cô nàng quen khá thân với cậu đã kéo đến mấy CV bình thường hay hợp tác, muốn bày trò khách quý thần bí, thực là làm cho cả ca hội náo loạn ầm ĩ một phen. Thời điểm ca hội chấm dứt, Dư Thần lại muốn đi xoát cái bài post ngoài là thảo luận mà trong là thị phi kia một lần nữa, không ngờ phát hiện bài post bị xóa mất rồi.

Quản lý viên động tác thật mau. Dư Thần đóng máy tính, một bên cầm lấy cái bình thủy tinh, đi phòng rửa mặt.

Ngày hôm sau, khi có người trên QQ gõ qua tìm cậu vừa lúc Dư Thần đang ghé vào bàn máy vi tính ăn cơm trưa, con chim cánh cụt béo ở góc màn hình nhảy lên nhảy xuống hồi lâu mới nhận được ánh mắt tranh thủ liếc đến của chủ nhân.

Candy: Cá sama có nhà không?

Candy: Không ở sao, không ở sao? ()

Cá Chiến Đấu: Làm sao vậy?

Candy: A! Muốn cầu một cái thử âm cho thanh niên cảnh sát âm trong bộ kịch niên linh hiện đại huyền nghi, không biết Cá sama có tiện hay không.

Cá Chiến Đấu: Cả kỳ nghỉ đông đều không được, sau nghỉ đông mà các người vẫn không chọn được người thích hợp, liền đem kịch đến gửi cho tôi xem nhé.

Dư Thần đóng cửa sổ chat, mở to trang mạng trường xem lại rồi ngồi ngẩn người. Trường học còn hai ngày thanh lọc ký túc xá, sẽ đem tất cả các học sinh lưu lại trường tập trung ở sảnh ký túc xá. Ở lại trường đón tết cũng không phải là không được, chỉ có điều hơi phiền toái.

Xem ra năm nay chỉ sợ là vẫn phải qua chỗ mẹ. Quên đi quên đi, mấy chuyện phiền lòng đó để sau hãy nói, trước tiên làm cho xong mấy việc này đã. Dư Thần đang phiên dịch dở dang, vì gặp phải hai từ khó mà dừng lại. Đến một từ cũng không biết, ghép vào lại thành một từ ngữ chuyên ngành thì càng chẳng hiểu nổi, Dư Thần thử tra đủ thứ, thậm chí đến tận thư viện mượn hẳn bộ sách chuyên ngành về mà cũng không thu hoạch được gì.

Tiến độ bị khựng lại, đương nhiên Dư Thần cũng có thể lựa chọn bỏ qua hai từ đó mà dịch tiếp, nhưng cái khái niệm không hiểu chút nào lại làm phiền cậu. Dư Thần hơi hơi ảo não xoát lại trang mạng, tùy tay nhập hai từ mình không biết kia vào weibo: “Không biết dịch như nào cho thích hợp, thống khổ quá.”

Kỳ hạn phiên dịch cho bản sách tra cứu địa chất trên tay là hai tháng sau, bởi vì đoạn cuối kỳ trước thi cử tấp nập, tiến độ có bị thụt lùi, Dư Thần cào cào loạn tóc, đành phải bắt buộc chính mình đẩy nhanh tốc độ lên.

Dịch xong một chương mới, Dư Thần ngẩng đầu thoát khỏi mớ chữ lằng nhằng, mở trình duyệt lên email. Cái weibo phát lúc trước đã bị luân một lần, các loại “cầu người tài ba, cầu đại thần, cầu cường công”, lượng comment đích xác cũng không ít, thế nhưng lại không có người đáp đúng. Dư Thần cũng không hi vọng gì, nhàn nhạt liếc mắt xem com, nào ngờ giữa một đồng văn tự tiếng trung an ủi kèm cầu mong cộng thêm đùa giỡn lại ngoài ý muốn có một cái com dựa theo ý cậu mà trả lời.

Dư Thần có ý lưu lại cái ID kia, chỉ đọc nhất một chữ “Hữu”. Chính vì bốn chữ chuẩn xác được nhấn lại, nửa câu vô nghĩa cũng không có, không chút nào giống với phong cách “người đẹp vượt một cái”, “mỹ nhân sở một phen”(1) của mấy vị khách “gà mẹ”(2) quen Dư Thần. Cho nên Dư Thần mới tò mò điểm một chút vào cái vị “Hữu” kia. Follow 0, fan 2, weibo 0. Tốt lắm, đại khái là ID mới đi, Dư Thần đóng trang mạng, tiếp tục ngồi dịch. Có hai từ thần thánh kia phù hợp, phần nội dung tiếp theo cần dịch tựa hồ cũng thuận buồm xuôi gió hơn.

Sau hai ngày, ký túc xá đóng cửa. Dư Thần kéo hành lý, vai mang túi sách bước về phía cổng trường, chưa kịp qua đường đến chỗ trạm xe bus đã nhìn thấy bóng dáng một chiếc xe quen thuộc đỗ trái phép trước cổng trường. Cửa kính xe được hạ xuống, một khuôn mặt cười hì hì thò ra: “Tiểu Thần, bên này.”

“Hôm nay không cần đi làm?” Dư Thần nhét hành lý vào cốp, chui vào ghế sau xe.

“Nghỉ.” Tổng Trường Nho đơn giản giải thích, “Vốn muốn dẫn em đi ăn một bữa rồi mới trở về, bất quá đi đã nấu rất nhiều món ngon chờ tiểu thiếu gia em giá lâm, vậy nên chúng ta vẫn là trực tiếp trở về nhà đi.”

Quan hệ của Dư Thần cùng với vị anh kế này vẫn luôn không tồi, chỉ có điều Tổng Trường Nho cũng không ở tại Tổng gia, sau khi đi làm liền thuê nhà bên ngoài, khi Dư Thần tới Tổng gia chính là ở trong căn phòng cũ của Tổng Trường Nho.

Mẹ Dư Thần đã sớm chuẩn bị tốt một bữa trưa phong phú, đương buổi trưa không có nhà, Dư Thần liền thõ dài một hơi. Đợi cho đến khi đồ ăn được dọn xong, Tổng Trường Nho mới đi lôi đứa em đang ngồi trong phòng đánh điện tử ra. Em trai Tổng tên là Tổng Trường Văn, nhưng trong nhà già trẻ lớn bé đều gọi thẳng là em trai Tổng. Tổng Trường Văn trải qua một thời gian dài kháng nghị không có kết quả, hiện giờ đã mười hai năm trôi qua, cũng phải thích ứng rồi.

Bầu không khí bữa cơm vốn cũng không đến nỗi nào, nhưng khi mẹ Dư Thần gấp cái cánh gà nướng cuối cùng vào bát cậu, em trai Tiểu liền khóc rống lên, nháo loạn như kiểu Dư Thần đã ăn mất tiêu bát cá kho tàu ngon nhất mà mẹ Dư Thần để dành riêng cho nhóc. Mẹ Dư Thần nhăn mi, chỉ trích đứa con út một câu làm cậu nhóc mất hứng, mặt bí xị.

Em trai Tổng không hợp là do ân oán nhiều năm. Năm đó lúc ba mẹ Dư Thần ly hôn, Dư Thần bất quá cũng chỉ là một bé con hơn bốn tuổi, mẹ Dư Thần chịu không nổi việc chồng ở bên ngoài ăn chơi đàng điếm, cắn răng quyết tâm ly hôn, lại nể hà ông bà Dư gia bên kia quỳ gối trước mặt con dâu cầu lưu lại cháu nội. Cứ như vậy, Dư Thần liền theo ông nội, bà nội mà lớn lên, từ nhỏ đã là những tháng ngày không có mẹ. Sau mẹ Dư Thần lại tái hôn, chuyển sang thành phố mới, rồi lại sinh thêm đứa con nữa, số lần chiếu cố Dư Thần gần như là hư vô, hằng năm cơ hội được gặp mặt đều có thể đếm được trên đầu ngón tay. Thẳng đến khi Dư Thần thi đỗ trường đại học bây giờ, vừa lúc là chỗ gia đình mới ở, liền ngẫu nhiên hội ngộ.

Em trai Tổng đối với Tổng Trường Nho thì rất yêu quý, từ nhỏ đã tranh làm người hầu của đại ca, nhưng đối với Dư Thần, anh hai đột nhiên xuất hiện, không dẫn nhóc đi chơi công viên, cũng không mua quà cho nhóc mẫu thuẫn vô cùng căng thẳng. Huống chi bởi vì mẹ Dư Thần đối với Dư Thần luôn có sự bứt dứt muốn bồi thường, càng làm cho em trai Tổng cảm thấy mẹ bất công, đối tốt với người lạ, càng sinh ra phản cảm với Dư Thần.

Dư Thần có chút xấu hổ mà đem cái cánh gà trong bát đưa lại cho em trai: “Em ăn đi.”

Em trai Tổng quật cường vươn dũa gậy đi, đập vào đôi dũa đang vươn ra của Dư Thần khiến cái cánh gà rơi cuống đất, lăn trên sàn nhà vẽ một vòng, cút thẳng đến chỗ trống đối diện, để lại một đường dầu mỡ bóng loáng trên sàn.

Tổng Trường Nho dùng dũa đập vào đầu em trai: “Đối với anh Tiểu Thần là cái thái độ gì đó? Thực kỳ cục!”

Em trai Tổng xoa xoa đầu, mếu: “Anh ta mới không phải anh trai em!”

“Có muốn quà năm mới nữa không?” Về mặt Tổng Trường Nho nghiêm túc dọa người nên em trai Tổng lúc này mới chịu yên phận. Dư Thần thở dài, đứng dậy cầm giấy ăn chuẩn bị đi lau vết dầu mỡ trên sàn, mẹ Dư Thần liền vội bắt lấy tay cậu: “Để mẹ, để mẹ, Tiểu Thần ăn cơm trước đi.”

Ăn cơm xong, Dư Thần liền lúi nhúi lên phòng, không hề động đến bả tráp trong căn phòng, đồ tùy thân của cậu bất quá cũng chỉ có hai bộ quần áo để thay đổi cùng với một cái túi sách. Nếu ông nội, bà nội còn tại thế, cậu thiết nghĩ thà trở về nhà ông bà còn hơn phải sống ở nơi mà mình không được hoan nghênh đón tiếp.

Hoàn chương 2.

Kiểu mấy câu của sắc lang ý. Nguyên văn là : , nghĩa nó cũng na ná như kiểu “gà mẹ”, ai thắc mắc thì tự sốt baidu nhé.

3. Chương 3: Nhóm Diễn Viên Đào Kép Lăn Ra Đây Đi

Buổi tối cha Tổng trở về, cảm giác tồn tại của Dư Thần lại càng thêm khó chịu. Tổng Trường Nho ăn xong cơm trưa không lâu liền đi mất, này vốn là một nhà ba người, có thêm Dư Thần thành ra thừa thãi. Thật vất vả mới qua được bữa tối, Dư Thần nói một tiếng liền chui tọt vào phòng ngủ.

Dư Thần ở trường dùng PC, phòng của Tổng Trường Nho để trống đã lâu nên cũng không có máy tính. Cũng may cậu đã giao bản phiên dịch kia cho người ta trước khi rời trường, lĩnh hai nghìn tệ, hơn nữa học đại học hai năm nay cũng đã làm thêm mấy công việc lẻ tẻ để kiếm thêm thu nhập, hiện giờ trên tay cũng coi như có chút tài sản. Dư Thần nằm chống tay, vịn lên đầu giường, nghĩ thầm phải trải qua những ngày nghỉ đông này như thế nào mới tốt.

Ngày hôm sau, Dư Thần chạy ra bên ngoài tìm mấy việc gia sư, chiều nào cũng đi từ trưa đến tối muộn chín giờ, bữa tối tự gánh vác. Cậu đối với nội dung công việc cũng phi thường vừa lòng, cơ bản chính là ngồi ôm máy tính, lên QQ công cộng, đợi đến lúc người cần gia sư bên kia có vấn đề gì, cậu sẽ phụ trách đánh đáp án và giải thích gửi đi. Thời gian trống có thể tùy tiện lên mạng hoặc là chơi game, dù sao hiện giờ internet phát triển như vậy, hơn nữa ngành học của Dư Thần cũng không tồi, ứng phó với mấy đứa nhóc trung học cơ sở này hoàn toàn không có vấn đề gì.

Hơn nữa nhờ vậy còn giải quyết được vấn đề nghỉ đông không được sờ tới máy tính, thêm nữa lại có thể giảm bớt thời gian ở nhà mẹ, Dư Thần quả thực không thể vừa lòng hơn.

Thanh âm QQ vang lên, Dư Thần nhanh chóng thu nhỏ cửa sổ trình duyệt đang xem, tập trung làm việc. Bên kia là một nữ sinh trung học, cực kỳ lễ phép hỏi hai vấn đề về lịch sử. Nhắc đến văn hóa phục hưng Châu Âu, Dư Thần chính là dân khoa học tự nhiên, vội vàng mở mạng tìm trợ giúp, quả nhiên không đến hai phút đã cho nữ sinh kia một đáp án vừa lòng.

Dư Thần cọ cọ mấy sợi tóc mái dài buông nhẹ trước trán, nghĩ nghĩ không biết vấn đề vừa rồi mình trả lời có gì không đúng không, vừa vặn mở weibo, vì thế liền thuận tay đoạn vừa rồi phát lên: “Phổ cập khoa học, hắc hắc.” Vừa mới F5 weibo, QQ của Dư Thần đã kêu lên ầm ỉ.

Ba Trường Quân: Cậu không phải là nghỉ đông không onl sao?

Cá Chiến Đấu: Vốn là không online, có điều tôi tìm được một cái công tác ngắn hạn cần đến mạng (Nháy mắt)

Ba Tường Quân: Cũng không tồi.

Cá Chiến Đấu: Cậu còn ở trường học?

Ba Tường Quân: Ừ, nghiên cứu sinh gần như không có nghỉ đông.

Cá Chiến Đấu: Hắc hắc, nói vậy cậu tết cũng không về nhà sao?

Ba Tường Quân: Xem tình hình, kịp thì mới về.

Cá Chiến Đấu: (Khinh bỉ) Trở về có cơ hội thi liên hoan, lần trước là cậu mời, lần này là tôi mời.

Ba Tường Quân: Được.

Dư Thần liếc mắt đã thấy trên weibo có gần chục cái comment mới, tiện tay điểm mở. Giữa một đồng biểu tình và ký hiệu, có một cái comment vô cùng ngắn gọn, sửa lại cách biểu đạt chính xác hơn cho cái weibo ban đầu của Dư Thần. Cậu cân nhắc một chút, thật đúng là sửa chữa lúc đầu so với lúc sau càng chuẩn hơn. Lại nhìn chủ nhân của comment, thực quen mắt, vẫn là vị chỉ có độc nhất một chữ “Hữu” kia.

Lần này Dư Thần trực tiếp follow thêm đối phương, một bên lại bất ngờ khi nhìn đến lượng follow của người nọ. Bởi vì chỉ mới hơn một tuần, vị bạn học “Hữu” kia đã có lượng fan từ hai lên đến hơn hai nghìn. Trang chủ của “Hữu” chỉ có duy nhất một cái weibo, vào hai mươi một giờ một ngày nọ tuyên bố: “Ngủ.”

Hai mươi một giờ đã có thể ngủ, hoặc là nhìn sai giờ hoặc là giả vờ nhìn sai giờ, thanh niên nghiêm túc ngày nay cũng không vào thời gian hoa lệ như vậy mà tiến vào ổ chần. Dư Thần xem xét xong, nhấp vào comment bên dưới cái weibo duy nhất của người kia. Nhờ thế cậu lại phát hiện thêm một điều: nguyên lai vị bạn “Hữu” này cũng là CV, còn là CV cậu đã từng nghe nói qua nhưng chưa bao giờ hợp tác, mà cũng chính là vị chính chủ mấy ngày trước bị vây xem khắp nơi kia —— Chai Xì Dầu Trong Bụi Cỏ, còn gọi là Xì Dầu sama.

Cá Chiến Đấu: Ha ha, tôi phát hiện weibo của Xì Dầu quân.

Ba Tường Quân: Ách, cậu không biết diễn đàn có bài post chuyên môn tập hợp weibo của các CV sao?

Cá Chiến Đấu: = = Được rồi, tôi out đây.

Ba Tường Quân: Đi viết văn đây, đi đây.

Thừa dịp không có học sinh tìm đến cửa, Dư Thần bèn lên diễn đàn tìm thử bài post địa chỉ weibo của các CV, quả nhiên thấy bên dưới mới update thêm weibo của Xì Dầu quân. Đăng bắt quái trong giới luôn là một đoàn nhân vật mạnh nhất. Dư Thần cảm khái.

Đêm trừ tịch – đêm trước đêm 30, Dư Thần trốn trong ổ chần với tay lên mạng, rõ ràng không khí tân niên tốt đẹp, vậy mà vẫn có người thị phi đến thiên hôn địa ám, lần này đề cập đến RP cực kỳ khó đánh giá của một vị nam CV thâm niên cấp chú bác, cũng liên lụy tới một vài vị CV cả cũ cả mới trong giới, nội dung cụ thể đại khái là: Trong lòng tự hiểu bạn trên mạng đồng hướng gặp mặt hai bên ngoài đời rồi cuộc có phải là gặp mặt đơn thuần hay không?

Mặc kệ nội dung liên lụy đến ai hay không cũng không khỏi làm cho người ta thổn thức, Dư Thần vừa cảm thấy hứng khởi thì đột nhiên có tiếng gõ cửa vang lên, mẹ cậu bưng bát bánh trôi tiến vào, ngồi bên mép giường của đứa con: “Ăn bữa khuya.” Mẹ Dư Thần không hẳn là không nhìn ra sự gượng ép của con mình khi ở nhà, nhưng là trong lòng người mẹ vẫn luôn muốn được nhìn đứa con của mình nhiều một chút, có gì khó xử cũng chỉ đành coi như không thấy mà thôi.

Dư Thần chui ra khỏi ổ chần, áo lông dày cộp trên người cũng không cởi ra nên nhất thời cũng không thấy lạnh, cắn mấy miếng bánh trôi, phút chốc đều thấy ấm cả lòng. Dư Thần nhìn những điểm trắng trắng dính trên thái dương mẹ, cũng không nói rõ được là tư vị gì: “Con vẫn luôn thích ăn đồ ngọt.”

Mẹ Dư Thần nhẹ nhàng thở dài: “Dư Thần, chuyện đó…….”

Dư Thần cười khổ lắc đầu: “Mẹ, có thể sửa con cũng không cùng mẹ ngã bài, con mẹ không sửa được.”

Mẹ Dư Thần đứng lên cầm lấy chiếc bát không, trước khi đi lại vén chăn cho Dư Thần: “.....Vậy cũng phải tìm người đáng tin mà dựa dẫm, không cần biết là nam hay nữ, con cũng không thể xằng bậy, hiểu không?”

“Con không phải bố con,” Dư Thần nói xong mới phát giác không ổn, nhưng lời đã nói ra làm sao thu hồi lại được, “Mẹ, con sẽ đúng mực.”

Đợi cho thanh âm đóng cửa vang lên, Dư Thần lại F5 bài post kia một lần, ID bị nhắc đến lại nhiều thêm hai cái, xem ra trận này lên án công khai, trước không cần biết thật giả thế nào, liên lụy cũng thật nhiều. Dư Thần hơi hơi nhíu mày, chính mình cũng gặp qua ba, bốn người bạn trên mạng trong giới võng phối, có hai lần đều chỉ có hai người gặp mặt, một là Ba Tường Quân, một là Ly Đồ, đều là đối phương đến thành phố của mình, bởi vì vừa lúc thuận tiện hay là cần chính mình giúp đỡ, liền thuận tiện gặp nhau. Làm sao nói gặp mặt ngoài đời là nhất định phải có mục đích xấu? Chẳng lẽ là chính mình rất đơn thuần? Dư Thần tự giấu một phen, cũng lười xoát tiếp.

Hoàn chương 3.

4. Chương 4: Thần Ngủ Luôn Ngủ Đông

Ngày mười lăm tháng giêng, việc gia sư của Dư Thần đã xong được hai ngày, ký túc xá cách ngày là sẽ mở cửa nhận học sinh, Dư Thần bắt đầu thu dọn hành lý đơn giản. Trừ bỏ hai bộ quần áo mới Tổng Trường Nho tặng, còn lại vẫn y như lúc đến. Di động đặt trên giường bắt đầu rung liên hồi, Dư Thần xoa xoa hai bàn tay dính tro bụi tiếp điện thoại. Đầu dây bên kia truyền đến thanh âm tung tăng ríu rít: “Cá nhỏ, cá nhỏ, phát kịch nga, cậu có lên hay không?”

Dư Thần đưa tay kéo điện thoại xa ra một chút: “Bây giờ?”

“Cô nàng tuyên truyền đang post bài nha,” cô nàng chuẩn bị hiển nhiên có điểm kích động, “Đại khái là nửa giờ nữa ok, cậu có thể lên hay không? Tôi thông tri cho vài vị CV khác nha, cơ bản là tất cả mọi người đều có thể lên.”

“Ừa, được, tôi dùng điện thoại lên, các người phát post rồi nhắn tin cho tôi là được.”

“Di động a,” Thanh âm bên kia rõ ràng lộ lên tia tiếc nuối, “Lần này cô nàng trang trí thức tài giỏi a, poster rất đẹp, sau còn có hai bức tranh cực đẹp về Tiểu Tứ của cô nàng fan nguyên tác nhiệt tình, không nghĩ thưởng thức một chút sao?”

Dư Thần treo máy rồi thông thả bước đến bên ngoài phòng ngủ của em trai, quả nhiên từ sau cánh cửa truyền ra tiếng ra sức gõ bàn phím. Có đôi khi cậu cũng không thể lý giải nổi, cha Tổng tái hôn cùng mẹ cậu, nuông chiều con cái là chuyện đương nhiên nhưng một đứa trẻ nhỏ như vậy, cả ngày chỉ ôm máy tính chơi game, ngay cả ăn cơm uống nước đều phải gọi ba, bốn lần, thật sự không có vấn đề gì sao?

“Tiểu Thần tìm em con sao?” Mẹ Dư Thần bưng nguyên tiêu lên mời mọi người ăn bữa khuya, bắt gặp con trai cả của mình đứng trước cửa phòng do dự, không khỏi có điểm tò mò. Hai đứa con này cho tới bây giờ đều là đứa này chán ghét đứa kia, đứa này trốn tránh đứa kia.

Dư Thần lắc đầu: “Mẹ, con giúp mẹ bưng chén.”

Em trai Tổng đại khái là đã chơi game đến mệt mỏi, bị cha nó xách ra khỏi phòng ăn bữa khuya thật là ăn như chết đói. Điện thoại Dư Thần có tin nhắn mới, là cô nàng chuẩn bị nói đã phát kịch rồi. Xem xét em trai đang lang thôn hổ yết mà ăn, Dư Thần theo bản năng nhích lại gần hướng phòng ngủ của nó, cũng chưa tiếp cận đến cánh cửa phòng mà đã nhận được ánh mắt hung tợn giống như tên bay đạn lạc của em trai Tổng ném qua. Dư Thần nguyên bản là có thể không thèm để ý, chính là em trai Tổng trước khi quay về tiếp tục ăn bánh trôi đã nói thắm một câu: “Đừng nghĩ sờ đến máy tính của tôi.”

Ngày hôm sau Dư Thần liền kéo hành lý trở về trường học. Phòng ngủ sau một tháng trống vắng không còn chút hương vị nhân khí nào, nhưng cũng coi là tự do tự tại. Dư Thần đã ngồi trên xe bus xuyên qua

nửa thành phố, bát thịt kho tàu mà mẹ cậu chuẩn bị cho cậu trước khi đi đã sớm nguội, đem cà men inox đặt vào chậu rửa mặt, đổ nước ấm vào, rồi Dư Thần mới nhanh đi mở máy tính.

Candy: Nga, Cá sama, anh rốt cuộc đã lên rồi, đợi cả kỳ nghỉ đông (^o^)/

~Dư Thần toát mồ hôi, vị chuẩn bị này thực sự là thần thông, ngay khi mình vừa login trong nháy mắt đã xao đến tận cửa. Đương nhiên Dư Thần cũng không đoán được đối phương đã cài đặt nhắc nhở login đối với cậu. Cả kỳ nghỉ đông cậu làm thêm tuy là cũng dùng QQ cá nhân, nhưng dù sao cũng không tốt lắm cho nên ỉn than vẫn hơn. Lúc này avar đọc một chữ “Ngư” sáng ngời, cô nàng bên kia lập tức kích động lao đến cửa nhà.

Cá Chiến Đấu: Hân, các người vẫn chưa tìm được CV thích hợp?

Candy: Không a T.T Không đi tìm đâu, một mực chờ Cá sama trở về nha.

Cá Chiến Đấu: Ặc, gửi kịch bản cho tôi.

Candy: Tiếp lấy ~ Đây là một bộ đam mỹ văn bốn kỳ đề tài cảnh sát, bên ngoài âm tình bất định nhưng thực tế lại ôn nhu cường đại pháp y công vùng cơ trí cố chấp ngẫu nhiên mạnh động thanh niên cảnh sát thụ >

Cá Chiến Đấu: Không phải là hướng ám muội sao?

Candy: Ặc, chính là như vừa mới nói, kỳ thật có thể nói là Cp hỗn loạn, bởi vì bên trong còn có một đồng cảnh sát tính cách khác nhau mà đất diễn cũng không ít, còn có hai tên nghi phạm cũng thực tà ác.

Cá Chiến Đấu: Ừa, đợi xem kịch bản rồi sẽ cho cô câu trả lời thuyết phục.

Một tuần sau mới chính thức khai giảng, đại bộ phận học sinh còn chưa có quay về trường, ba cá căn tin cũng chỉ mở có một, Dư Thần dung một cái hộp nhựa mua bốn lạng cơm mang về, nhắc hộp thịt kho tàu đã ấm nóng hơn nhờ ngâm một lúc lâu trong nước sôi, một bên lại mở kịch bản ra xem thử.

Kịch bản kỳ một cũng không dài, nhưng diễn biến câu chuyện có đầu đuôi rõ ràng, đem mỗi điểm đáng ngờ đều dừng lại ở cao trào, nhún không ra đáp án ẩn sâu bên trong, mạch trình thám cũng xen kẽ mạch lạc, nắm bắt người xem. Nhưng mà đả động đến Dư Thần nhất chính là đoạn đối thoại trong kịch bản thực thoải mái, ngắn gọn, rõ ràng, thực dụng, từng câu chữ đều mang theo khí phách mạnh yếu khác nhau.

Dư Thần nguyên bản nghĩ đến tổ kịch này đã kiên nhẫn chờ mình hẵn một tháng, tất nhiên là những người khác cũng chưa bắt tay vào làm, nhưng cậu cũng không lường trước được, khi đi vào diễn đàn tổ kịch kia, thanh hiển thị đều đã đầy đủ các staff có mặt. Nhìn nhìn lại CV, mấy nhân vật chủ yếu có trong kịch bản đều cũng đã ổn định. Bấy có mấy CV dùng tên QQ, Dư Thần không nhận ra là ai.

Candy: Cá sama, tối ngày mốt có bận không? Nếu rảnh thì đến hiện trường thử xem XD

Cá Chiến Đấu: Có thể.

Đây đại khái là tổ kịch mạnh mẽ vang dội nhất mà mình từng tham dự đi? Dư Thần cắn dũa nghi hoặc, còn may thời gian hiện trường cũng gần, mấy an hem khác trong phòng ngủ luôn là ngày đó mới đến trường, thế cho nên vài ngày này ở ký túc xá mở mạch cũng hoàn toàn không phải lo lắng ảnh hưởng đến ai.

Ngày hiện trường đó, Dư Thần đến sớm hơn giờ hẹn một chút, khi đó trên SK đã có vài người rồi. Cậu hô “Hello” một tiếng, hồi lâu mới có một thanh âm lười biếng vang lên: “Bọn họ đều chạy mất rồi.”

Chạy? Bọn họ? Dư Thần mặc danh kỳ diệu ngơ ngác: “Ai chạy? Chạy đi làm gì?”

“Ai biết,” Người bên kia càng ngày càng lười hơn, quả thực hình như có điểm buồn ngủ, “Buổi chiều mở kênh nháo đến tận bây giờ, quá high nên đều quên mất thời gian.”

“Vậy hiện tại thì sao?” Dư Thần phần uất, “Rất high nên đến giờ ngược lại đều không onl?”

“Ăn cơm thì ăn cơm, tắm rửa thì tắm rửa,” Người bên kia giải thích từng bước như thể đã sắp đánh đổ toàn bộ kiên nhẫn rồi, “152xxxxxxxxx, số của tôi, chờ mấy người đó trở lại thì gọi cho tôi, tôi đi ngủ một giấc đã.”

Vì thế một kênh mười người đều là biểu hiện đang onl, lại mặc danh kỳ diệu chỉ có một mình Dư Thần ở lại. Người anh em vừa mới lên lên tiếng mới thật sự là hình mẫu mạnh mẽ vang dội, thậm chí còn không có hỏi Dư Thần có nhớ chuẩn số điện thoại của anh ta không mà cũng quay lưng đi luôn. Dư Thần yên lặng ngẫm nghĩ, có lẽ đối phương càng chờ mong cậu không nhớ được số mới tốt. Đáng tiếc năng lực tốc ký của Dư Thần không tồi, đã nhanh chóng đem số điện thoại vừa rồi ghi vào di động. Cậu đành đeo tai nghe lên BBS, sinh kế học kỳ này của cậu a, gia sư a, buôn bán a, tất cả đều là dựa vào BBS của trường.

Không đầy vài phút, cô nàng chuẩn bị đã lên rồi: “Ai u, tôi sai rồi, bị mẹ gọi đi ăn cơm, Cá sama có đây không?”

“Có.” Dư Thần lên tiếng, nghĩ nghĩ lại hỏi, “Vị kia, ặc, tên SK là qwer, để lại số di động rồi đi ngủ, tôi hiện tại nên gọi cho anh ta sao?”

“Phốc, không phải chứ?! Thần ngủ ngủ cũng quá giỏi đi,” Chuẩn bị không còn bình tĩnh được nữa, “Giữa trưa tắt cả mọi người onl, anh ta chỉ lên nói một câu đi ngủ trưa, sau đó liền không thấy bóng dáng đâu nữa cho đến tận bữa tối, kết quả hiện tại mới có mấy giờ a? Mới bảy giờ đã lại đi ngủ? Tôi sao lại cảm thấy anh ta giống y như gấu ngủ đông a.”

“Ách..... Vậy cứ cho anh ta ngủ?” Dư Thần cũng bó tay rồi.

“Ngượng ngùng a sama, cô nàng đạo diễn của chúng ta phải đi lấy hàng, lập tức sẽ quay lại, trở về liền gọi cho Thần ngủ dậy đi.”

“Thần ngủ..... Thật đúng không phải là hư danh a.” Dư Thần nói thầm một câu, tiếp tục lướt BBS.

Lại vài phút trôi qua, cô nàng đạo diễn đã trở lại, mặt khác các vị CV diễn viên đào kép phối hợp diễn cũng đều tời rồi, Dư Thần lấy máy di động trên bàn ấn vào cái dây số vừa mới lưu, gọi qua: “Thần ngủ, dậy đi.”

Bên kia trực tiếp ngắt điện thoại. Có điểm..... không lẽ phép đi? Dư Thần lại vô thố, tuy rằng điện thoại cũng có công năng làm đồng hồ báo thức, nhưng là sau khi người nọ tiếp điện thoại, lúc sau cái gì cũng không nói mà ngắt luôn, hơi kiêu ngạo rồi đấy? Dư Thần lại mở SK, nhưng mà sau năm phút đồng hồ, bạn học Thần ngủ kia vẫn chưa xuất hiện.

“Cái kia, Cá sama, cậu xác định..... Thần ngủ nhận được điện thoại sao?” Cô nàng chuẩn bị kéo dài âm điệu, một bộ không tín nhiệm.

“Tôi đương nhiên xác định,” Dư Thần thở dài, “Anh ta đều tiếp rồi lại ngắt.”

“..... Cá sama,” Chuẩn bị lo lắng lựa chọn từ ngữ, hy vọng có thể giảm bớt độ đả kích dù chỉ là nhỏ nhất, “Cái kia, tôi muốn nói là, nếu anh ta không lên tiếng liền ngắt điện thoại, thì thực có thể..... là lại ngủ rồi..... Cái kia, anh ta mấy hôm trước đi công tác bị trộm mất điện thoại, vừa mới đổi số, tôi không lưu số mới của anh ta, nếu như Cá sama ngại phiền toái thì nói số cho tôi cũng được.”

Dư Thần đã muốn loạn hết cả óc, nói câu không phiền rồi lại tiếp tục gọi điện, lần này chuông vang lên hồi lâu, đầu dây bên kia mới có người tiếp, thanh âm mơ mơ màng màng: “Số lạ? Bạn là.....”

“Tôi là.... Tôi là ai không quan hệ,” Dư Thần tức giận thiếu chút nữa đã đem đại danh nhà mình ra, vội vàng kéo đề tài trở về, “Có quan hệ chính là, hiện tại mọi người đều đã đến đông đủ, đang đợi cậu, Thần ngủ Qwer đại nhân!”

“Nga, Cậu là Binh Hoang Mã Loạn Cầu Thắng Ngư, đúng không, cảm ơn.” Nói xong liền cúp máy.

Binh Hoang Mã Loạn Cầu Thắng Ngư là ID trên SK của Dư Thần, xem sự tiếp xúc vừa rồi của hai người, tuy rằng đối phương thủy chung rất lười biếng nhưng ít ra người này có trí nhớ không tồi, ít nhất trong điều kiện nửa tỉnh nửa mơ còn kịp nhớ rõ ID dài ngoằng của cậu.

Hoàn chương 4.

5. Chương 5: Thần Ngủ Thiết Yếu Phải Biết Lợi Dụng Nhân Tâm

“Ui, thần ngủ, cậu rốt cuộc cũng đã xuất hiện rồi?” Cô nàng đạo diễn hắc hắc cười gian, “Quả nhiên a quả nhiên, định nghĩa của hạnh phúc chính là mèo ăn cá, cún ăn thịt, thần ngủ á, lại là giường đủ ấm!”

“Phốc, không phải chứ,” Cô nàng chuẩn bị tiếp lời, “Thật sự là không có tiền đồ, rõ ràng là lúc anh ta ngủ, trong lòng ôm một tiểu thụ.”

“Nhanh bắt đầu đi không chần lạch hết bây giờ.” Thần ngủ rốt cuộc lên mạch, thanh âm mang theo chút mê mang mơ ngủ.

Dư Thần cảm giác bội phục sâu sắc, hẳn sau khi chuẩn bị hiện trường xong còn có thể tiếp tục chui vào ổ chăn sao a.

Cô nàng đạo diễn trước khi đọc kịch bản nói giỡn một câu: “Tôi nói này Thần ngủ, ai về sau làm người yêu anh khẳng định sẽ rất cô đơn.”

Cái loại đề tài luyến ái này đã muốn vượt xa không biên giới, Dư Thần xem bọn họ tán gẫu rất thân thiết, chắc là ở trong giới đều có mối quan hệ không tồi. Cái gọi là làm kịch a, mời với không mời được người tham gia vốn chính là do quan hệ không đủ chặt chẽ, về phần vai diễn với nội dung vở kịch chỉ là thứ yếu thôi. Như hồi bản thân Dư Thần, lấy staff quen thuộc cùng hảo cảm với kịch bản làm tiền đề để lựa chọn, kia cũng khẳng định đầu tiên cũng phải chọn người ưu tú. Thật sự thì mối quan hệ giữa người với người cũng có thể mang lại đau khổ cùng tiêu hoa tình lực cao hơn mọi thứ khác.

Nếu đối phương là ekip quen, Dư Thần đương nhiên không khỏi càng yên tâm hơn. Nội dung vở kịch hôm nay tuy rằng là thể loại huyền nghi hồi hộp. nhưng bởi vì tình huống trước khi phối kịch bản lại làm có tiếng cười cứ ngày một lan ra, hơn nữa CV bên kia và đạo diễn lại còn ung dung như nhau, các loại trêu chọc, cười nhạo... tình tình càng ùn ùn kéo đến.

Phối xong kịch, rồi đi tiêu sái nhất vẫn là vị thần ngủ kia. Cái ID Qwer nhanh chóng hiển thị offline. Dư Thần nghĩ nghĩ chút đỉnh, nghi hoặc đối với vị đương sự không biết xấu hổ kia cuối cùng cũng tìm được cơ hội mà giải khai: “Ồ, Chuẩn bị cô nương, vị vừa mới rời khỏi kia, tôi nói là thần ngủ, ID phối kịch của hẳn là cái gì? ID Qwer này chưa thấy qua a.”

“Nha, Cá sama, cậu không biết? Không phải chứ, các cậu từng hợp tác rồi mà, tuy rằng không phải CP chính,” Chuẩn bị mới nghe lọt tai đã ngoài ý muốn nhảy xò lên, “Vừa mới hồi trước thôi, kịch hai người chủ dịch còn bị đem ra so sánh mà.”

“Ặc, thanh âm nghe đúng là có hơi quen, nhưng không có ấn tượng sâu sắc.” Dư Thần xấu hổ trả lời, bình thường cậu đã ít khi nghe kịch, càng tai hại hơn là việc cậu không quan tâm đến các vai diễn của người khác bị bại lộ rồi.

“Cá sama, cậu có treo QQ không? Tôi gửi cái này cho cậu nghe.”

Không phải là đang thảo luận về ID của thần ngủ sao, như thế nào lại biến thành gửi đồ này nọ rồi? Dư Thần nói thầm trong đầu, nhấp mở cái file âm thanh dung lượng không đến 5MB kia.

Candy: Cá sama, anh nghe một chút, thế nào, “Thần quang hi vi” quả nhiên vẫn là Xì Dầu x Cá Chiến Đấu tương đối mạnh đi ha? Ánh mắt quần chúng sáng như tuyết.

Cá Chiến Đấu: Nguyên lai cô cũng vậy xem cái bài post song trao quyền kia rồi.

Candy: Đúng vậy, nhắc tới thần ngủ đại nhân nhà tôi thôi, hắc hắc, vậy xem hết hai cái kịch kia, vừa nghe đã phát hiện cảm giác CP (^o^)/~ Xin hãy bỏ qua BGM(1) rắc rối

~Cá Chiến Đấu:Ặc, vì thế Thần ngủ chính là Chai Xì Dầu Trong Bụi Cỏ?

Candy: *Gật đầu*, không nghĩ tới Cá sama anh chưa bao giờ nghe giọng của thần ngủ a.

Cá Chiến Đấu: Hãn, kịch thật ra có nghe qua, chỉ là cảm giác nghe tại hiện trường vừa rồi không quá giống.

Candy: Đúng, hẳn nói chuyện cần to tiếng lên một chút, bình thường nói chuyện đều hơi biếng nhác, thời điểm phối kịch phối công âm tương đối nhiều, cho nên bình thường phải áp thanh tuyến đi.

Cá Chiến Đấu: Thì ra là thế, tôi chợt nghe thấy có điểm quen tai.

Candy: Cá sama, anh nghe xong chưa? O(_)O

Cá Chiến Đấu: Nghe xong rồi, không tồi.

Candy: Rất có cảm giác CP đi? Hắc hắc, kỳ thực, kỳ một của kịch này, chúng tôi là định sẽ công bố vào sinh nhật của thần ngủ, cho nên cũng có thể coi là nửa sinh nhật kịch đi, kết quả thần ngủ vừa nghe bản âm tần này, liền ra chỉ thị tiểu thụ quân nhất định phải dụ dỗ được Cá sama phối, cho nên đầu chỉ là một kỳ nghỉ đông, lâu hơn nữa chúng tôi cũng phải chờ a *mắt phát sáng*

Cá Chiến Đấu: Được rồi.

Candy: Đúng rồi, Cá sama, tôi vậy xem weibo của anh á, anh học chuyên ngành gì thế a? Ngoại ngữ? Vì sao thường xuyên phải làm phiên dịch?

Cá Chiến Đấu: Ha ha, không phải, tôi học địa chất, mấy cái phiên dịch đó chỉ là làm thêm kiếm chút thu nhập *đùa giỡn*

Candy: Hắc hắc, hoan nghênh quấy rầy thần ngủ ~ Hắc chính là phiên dịch chuyên nghiệp đó (^o^)/~ chuyên ngành chính là ngoại ngữ khác, học thêm tiếng Anh, hơn nữa theo tôi được biết, hắc có một khoảng thời gian phải tiếp xúc với rất nhiều các loại từ ngữ chuyên ngành khác nhau, vân vân và mây mây, dù sao đi chăng nữa thì chính là đủ tư cách để vênh vao!

Dư Thần lúc này mới nhớ đến văn bản mình dịch dở lần trước, ném lên weibo xả giận rồi chính là được Xi Dầu quân chi điểm. Vì thế vị “Hữu” trên weibo = ID “Chai Xi Dầu Trong Bụi Cỏ” trong giới vông phối = “Qwer” trên SK = “Thần ngủ” qua lời mọi người, Dư Thần giờ đây mới để ý đến mối quan hệ của các diễn viên, rốt cuộc cũng hiểu rõ. Nguyên lai Xi Dầu quân không thuộc đảng sai giờ mà là đảng mê ngủ, khó trách tâm chín giờ liền phát weibo một chữ “Ngủ.”

Cá Chiến Đấu: Ủa, lần trước còn muốn cảm ơn hắc chỉ cho hai từ đơn *đỏ mặt*

Candy: *Thẹn thùng* Cá sama thuận tiện cảm ơn tôi luôn đi, bởi vì tôi là người đã đem cái weibo kia của anh đến cho Thần ngủ xem *che mặt*

Cá Chiến Đấu: *Ôm quyền* Đa tạ.

Đóng cửa sổ chat, Dư Thần tiếp tục bỏ nhào vào BBS của trường học kiểm tra trong mớ tin tức việc làm, cơ hồ là theo bản năng mà lướt lên lướt xuống, lại lĩnh về nhiệm vụ phiên dịch nguyên một bộ sách. Cả quyển là 400 trang, yêu cầu trong vòng nửa học kỳ là phải hoàn thành, Dư Thần tính toán thời gian của bản thân, thấy vẫn là có thể ứng phó được, hướng chi..... Hướng chi gặp trắc trở, không phải còn có thể xin giúp đỡ của Thần ngủ sao.

Cậu đã quyết định xong vấn đề thu nhập của nửa học kỳ mà vẫn chưa đến mười giờ tối, Dư Thần dù sao cũng không phải thần ngủ, mới giờ này đương nhiên không lao vào ổ chăn. Một thân thoải mái tung tăng mở diễn đàn vông phối, cậu đã lâu không lên rồi. Một bài post từ nửa năm trước bị đẩy lên, “Diễn đàn fan Ngũ Hành Thi, sơn trại tạm thời, hoan nghênh người cùng sở thích”. Bài post này Dư Thần trước đây đã từng thấy qua, không ngờ nó lại được người khác đẩy lên trên cùng.

Vì khá thân quen với Ngũ Hành Thi, Dư Thần không tránh khỏi lia ánh mắt về trả lời mới của bài post, cư nhiên vẫn là LZ “Đậu Nhiều Màu” kia. Bài trả lời mới là: Diễn đàn sơn trại ngày trước có thanh lọc, còn danh ngạch thừa, tuy bản nhân Ngũ Hành Thi đại nhân luôn không đến thăm qua, nhưng trong diễn đàn có tình yêu, mọi người hữu hảo hài hòa, hoan nghênh những bạn trai bạn gái không chê sơn trại đến gõ cửa, vì Ngũ Hành Thi đại nhân tùy ý báo danh, cảm ơn ^ _ ^

Dư Thần thật muốn đập bàn cười to, mở cái diễn đàn sơn trại đã đóng cửa thật lâu kia, đại khái vì thân phận CV của chính mình, trận gió lốc thanh lọc diễn đàn này chưa lan đến Dư Thần, cho nên khi tiến vào diễn đàn chỉ cần nói qua mấy câu, bạn học Cá Chiến Đấu chưa được hưởng đãi ngộ vừa nhảy vào đã bị đá ra cửa sơn trại. Trong ấn tượng của mình, bầu không khí trong diễn đàn này khá ôn hòa, mọi người tán ngẫu kịch bản, tán ngẫu tiểu thuyết, ngẫu nhiên tám tám chuyện CV, các chuyện nhỏ nhặt, vân vân ...Nhờ phong cách tích cực của vị diễn đàn chủ đại nhân kia ban tặng mà phòng YY của diễn đàn này cũng phát

triển không tồi. Diễn đàn chủ sơn trại Đậu Nhiều Màu là tiểu Shota(2) , ít nhất là thanh âm nghe rất shota, thường xuyên bắt hát ca các loại trong phòng YY, ngẫu nhiên bị các cô nàng trong diễn đàn giật dây cũng sẽ lên sân khấu diễn một ít lời kịch không thuần khiết, nhưng thật ra cũng rất hưởng thụ sự cổ động của các cô. Dư Thần chỉ ghé qua một lần, lần đó tiểu Shota đang hát ca khúc “Phóng sinh” của Ngũ Hành Thi, ca từ tang thương động tình được thanh âm của Ngũ Hành Thi dẫn dắt theo một cổ ôn nhu mang theo tình thương đau khổ, qua tay tiểu loli này lại thành đĩa nhóc mặc đồ người lớn, cực kỳ khôi hài.

Đậu Nhiều Màu: Có bạn học mới đến đây, tung hoa hoan nghênh, nội quy diễn đàn cùng tài nguyên mời cùng tìm hiểu *tung hoa*

Các Hạ Chính Thái: Hoan nghênh người mới.

Quần Chúng Vây Xem Giáp: Diễn đàn chủ thực giỏi, lại có người mới để đùa giỡn ~()/

~Quần Chúng Vây Xem Ất: Diễn đàn chủ còn tính tiếp tục đi dụ dỗ Ngũ Hành Thi sama đến diễn đàn sao
0 0

Quần Chúng Vây Xem Bính: Không phải chứ, diễn đàn chủ hôm qua lại dụ dỗ thất bại sao?

Đậu Nhiều Màu:

~(>_<)

~Ừa, đúng vậy, Ngũ Hành Thi đại nhân nói đã có một cái siêu cấp diễn đàn chính thức, sẽ không vô đây.

Các Hạ Chính Thái: Ngoan, không khóc.

Đậu Nhiều Màu : Cảm ơn các hạ ^__^

Quần Chúng Vây Xem Ất: Vuốt ve đầu Tiểu Shota, ta xa xa manh chánh chủ là tốt rồi.

Cá Chiến Đấu: *Đắm đuối cười to*

Quần Chúng Vây Xem Giáp: *Gào khóc* Cá Chiến Đấu sama! Lần đầu tiên tiên thấy được chân nhân trên diễn đàn.

Đậu Nhiều Màu: Chào Cá Chiến Đấu đại nhân (^o^)/

~Cá Chiến Đấu: Chào diễn đàn chủ *cười*

Dư Thần thật sự không nhịn được tự mình gõ qua cho Ngũ Hành Thi một cái, chính là học trưởng Tiểu Dĩ Hằng của cậu nha.

Cá Chiến Đấu: Học trưởng, anh hơi quá đáng a! Anh cứ nhiên không thẳng thắn.

Các Hạ Chính Thái: Cậu có ý kiến?

Cá Chiến Đấu: Em nào dám a, buông tay, nhưng mà tiểu Shota nhà anh thật sự rất là đáng yêu *cào tường*

Các Hạ Chính Thái: Cậu ấy so với cậu hơn ba tuổi, đã công tác hơn một năm, so với cậu ấy, cậu mới là Shota.

Cá Chiến Đấu: (_) học trưởng biết rõ tình hình của người ta quá nha, a ha ha ha

Các Hạ Chính Thái: *Kính râm*

Cá Chiến Đấu: Ha ha, Tiểu Shota nhà anh lại đi phòng YY hát, lại là hát bài hát của anh, nói đi học trưởng, anh làm sao lâu như vậy rồi mà còn chưa bị lộ a!

Các Hạ Chính Thái: Cái Q này của tôi chỉ add bạn học cùng thầy giáo, cái trong vòng phối đại khái cũng chỉ có cậu biết đi.

Cá Chiến Đấu: Nick clone vv...vv... quả nhiên là dùng để đùa giỡn người thành thật, ài, bạn học Đậu Nhiều Màu đáng thương kia còn một mực tính toán làm sao để thỉnh được Ngũ Hành Thi bản tôn, ai ngờ bản tôn đã sớm núp ở trong đó *buông tay*

Các Hạ Chính Thái: *Vỗ đầu* Đi nghe tiểu Shota ca hát.

Hoàn chương 5.

(1) BSM: cái này mình mò trên baidu nó toàn ra thuật ngữ IT gì đấy TT^TT mình cũng không hiểu luôn.

(2) Tiểu Shota : nguyên bản là tiểu chính thái. Chỉ những bạn nam nhỏ nhắn dễ thương như con gái, cái loại hay xuất hiện dạng cực phẩm thụ trong yaoi ý, trước mình nhầm là loli, thì ra lolli là chỉ bé gái, còn shota mới là chỉ bé trai. Sorry!

6. Chương 6: Không Thể Không Trực Tiếp Tiếp Xúc Nữa

Vì ngày khai giảng chính thức đang tới gần, mật độ người trong trường học dần dần tăng cao, Dư Thần ôm máy tính phiên dịch, mặc cho khoảng thời gian trước ngày khai giảng cứ thế lẳng lặng trôi qua. May mà cậu còn có thể thỉnh thoảng lên xoát trang vòng phôi giải trí thả lỏng một chút, hay ngẫu nhiên cũng sẽ bị mấy bạn học ở phòng cách vách kéo ra ngoài chơi bóng hoặc trượt băng. Dù sao thì mấy ngày này cũng coi như phong phú.

Vậy nên khi mà tiếng QQ vang lên, Dư Thần vừa khéo lại đang định nghỉ ngơi nhàn hạ một chút. Mở cái loa nhỏ đang nhảy liên hồi, cứ nhiên là Xì Dầu quân xin kết bạn. Rất tốt, ít ra không có đổi một cái ID khác nữa.

Xì Dầu: Cá?

Cá Chiến Đấu: Ủa, chào thần ngủ.

Xì Dầu: “A Tì Địa Ngục” đọc sai rồi.

Cá Chiến Đấu: *sờ ót* A? Là cái âm thô kia sao? Tôi đi tra xem. A, quả nhiên sai rồi, sai rồi, ngại quá, tôi lập tức thu lại lần nữa.

Xì Dầu: Ủa.

Dư Thần hơi xấu hổ, kỳ thật bình thường chính mình thu âm thô không chính xác sẽ đi kiểm tra lại rồi lại thu tiếp, đáng tiếc bản thân lần này có chút không tốt, cứ nhiên lại phạm phải loại sai lầm này, thật sự là đáng hổ thẹn. Vội vàng đem câu kịch kia thu lại một lần, nhanh chóng phóng đến gửi qua bên kia, tuy rằng trong lòng Dư Thần có điểm nghi hoặc, vì cái gì âm thô của cậu lại ở chỗ thần ngủ nha? Chẳng lẽ bây giờ lại không phải là chuẩn bị hoặc đạo diễn làm âm thô sao?

Xì Dầu: Tốt lắm.

Cá Chiến Đấu: Tôi mù chữ *khóc lớn*

Xì Dầu: Tôi đã quen rồi.

Cá Chiến Đấu: = = Thần ngủ, anh cười nhạo tôi!

Xì Dầu: Không có, tôi nhớ rõ cậu lần trước viết sai trên weibo, cũng là tôi sửa cho nha.

Cá Chiến Đấu: Đúng vậy, thần ngủ đại nhân, ngài thật toàn năng = =

Xì Dầu: Cậu là nói về ăn uống với ngủ nghỉ sao.

Cá Chiến Đấu: = = Thần ngủ, tôi rõ ràng là đang sùng bái anh!

Xì Dầu: Tôi chỉ là đùa giỡn cậu thôi.

Dư Thần tức mình, rõ ràng thần ngủ trừ bỏ một bộ dạng thanh cao, ngủ say tới bất tỉnh nhân sự, sao lại cũng có thể nhàn hạ thoải mái đi trêu ghẹo người khác a. Vừa nghĩ đến đây, cậu chợt nhớ đến chính sự, mở ra văn bản đang dịch dở, kéo đến trang đầu sách, đem cái câu ngữ pháp cổ quái lạ lùng kia copy paste vào khung chat.

Cá Chiến Đấu: Thần ngủ, cầu giúp đỡ! Câu này xem không hiểu.

Dư Thần chỉ vừa mới nhắn gửi câu này, phía bên kia gần như đồng thời gửi câu đã dịch ra sang. Tốc độ nhanh đến mức tạo cho Dư Thần cảm giác như đối phương không dịch được mà gửi nguyên trở lại. Cẩn thận đọc lại bản dịch của người kia, nhất thời khiến cậu thấy như vừa được khai sáng, rất nhiều thời điểm nghĩ rằng bản thân có làm thế nào cũng không thể dịch cho đúng câu kia, vừa mới thấy đáp án tiêu chuẩn của người khác đưa cho, nhất thời cảm thấy được “Ai da, nguyên lai là dịch như vậy”. Cho nên Dư Thần không khỏi nảy sinh tí tí tự ti, Thần ngủ quả nhiên không có phụ danh xưng.

Xì Dầu: Kẹo nói cậu làm phiên dịch kiếm tiền?

Cá Chiến Đấu: Đúng vậy, học trò nghèo phải nuôi sống chính mình a.

Xì Dầu: Ủa, có vấn đề có thể tìm tôi, nhớ rõ phải mời khách ăn cơm a.

Cá Chiến Đấu: Mời khách? Tôi ở Tô Châu a, tôi nhớ rõ Tô Châu chẳng có Thần ngủ anh a = =

Xì Dầu: Tôi chỉ thuận miệng nói thế thôi.

Cá Chiến Đấu: Lại là đùa giỡn người ta sao.....

Xì Dầu: Ủa, không còn sớm nữa, tôi đi ngủ đây.

Dư Thần trừng lớn mắt nhìn cái avar kia dần dần chuyển đen. Hiện tại, mới là tam giờ bốn mươi hai phút tối theo giờ Bắc Kinh. Người này qua hẳn bên kia Thái Bình Dương rồi à? Nga, không đúng, thần ngủ thì chỉ cần đến tối là đã có thể kéo mũi giờ sớm lên mấy tiếng so với bình thường nha.

Đột nhiên di động rung lên mấy cái, Dư Thần quờ tay vợ lấy, cư nhiên là tin nhắn của thần ngủ. Sẽ không phải là nhắn tin chúc ngủ ngon đi, giờ này mà nhận được tin nhắn chúc ngủ ngon cũng coi như quý dị, bất quá người này cũng không thân quen với mình đến nỗi gửi tin nhắn chúc ngủ ngon đi?

Quả nhiên không phải là tin nhắn ngủ ngon, nhưng mà nội dung tin nhắn ngược lại càng thêm vô cùng thân thiết : Sáng mai tám giờ gọi điện thoại cho tôi, đến khi đánh thức tôi mới thôi.

Dư Thần không khỏi lo lắng có phải thần ngủ phát hiện tính khả thi của việc được mời cơm ở nơi đất khách không lớn lắm nên chuyển yêu cầu trả ơn thành biến người ta làm đồng hồ báo thức không? Mà không phải di động đều có chức năng báo thức sao? Quái nhân.

Cứ tích lại một bụng tò mò, ngày hôm sau, Dư Thần vẫn là dậy sớm rời giường, đếm từng phút từng giây cho đến tám giờ đúng mới nhắn nút gọi cho bên kia. Đợi tổng đài lặp đi lặp lại ba lần câu “Số máy quý khách vừa gọi tạm thời không có người người tiếp máy”, người kia rốt cuộc cũng nhắc điện thoại: “Dậy rồi, dậy rồi.” Dư Thần mới loáng thoáng nghe được bốn chữ này liền “xoạch “ một tiếng, cuộc gọi đã kết thúc. (* Đoạn này là do Dư Thần gọi điện nhiều quá mà không ai nhắc máy, nên khi Khương Hữu mãi mới nhắc máy mà lại chỉ nói ‘Dậy rồi’ khá là bất lịch sự, khiến Thần Thần tức giận cúp máy =))) tội nghiệp anh)

Kỳ thật lần này Dư Thần đã xử oan thần ngủ. Khương Hữu lúc này không phải là không hiểu lễ phép, cũng không phải mơ ngủ mông lung trực tiếp ngắt điện thoại mà là anh nghĩ cú điện thoại kêu anh rời giường này là do bạn bè gọi. Thậm chí vị Khương Hữu nào đó đi cả ngày, về đến thang máy nhà mình mới vô tình ấn vào nút ký cuộc gọi, phát hiện một chuỗi cuộc gọi mà anh cũng không ý thức được là mình đã tiếp khi mơ màng đến từ “Cá nhỏ”.

Mở rõ thông tin cuộc gọi, Khương Hữu mới phát hiện nguyên lai cuộc gọi đồng hồ báo thức mỗi sáng kia không phải do người anh nghĩ đến mà lại chính là đứa nhóc khác thành thị kia gọi đường dài. Sau tên Ô Long, Thần ngủ nhập “Cá nhỏ” vào danh bạ điện thoại, sau khi X tên bạn họ Tiêu đáng chết không chết mở đầu danh sách kia(1) lại chạy theo đuôi một vị khác, thần ngủ lại tiếp tục tỉ mỉ tìm một người siêng năng khác lưu thành X dẫn đầu list, đảm đương nhiệm vụ đồng hồ báo thức.

Mà trên thực tế, lúc Khương Hữu phát hiện ra sự thật muộn màng kia, Dư Thần đã đảm nhiệm vị trí đồng hồ báo thức được hơn một tháng. Thế nên đám bạn học thật lâu chưa bị anh quấy rầy kia cứ đinh ninh cái tên Khương Hữu trời sinh lười biếng khiến nhân thần phần nộ kia cuối cùng cũng có tiền bộ(1) , đã thoát ly được cái số khổ làm đồng hồ báo thức cho anh, trở về với thời kỳ đồng hồ báo thức bằng máy móc. Bạn bè thậm chí bởi vậy mà tâm tình tốt lạ thường, phòng chừng do sáng sớm không cần dậy sớm gọi điện đánh

thức người kia rời giường, hơn nữa không cần liên tục hương thụ đãi ngộ bị đối phương trực tiếp ngắt điện thoại, tâm tình ai cũng không thể không tốt nha.

Ngày đó Dư Thần đương nhiên không biết được điều này, mà thật ra từ khi làm đồng hồ báo thức chuyên dụng của thần ngủ, lúc cậu ngẫu nhiên tìm đến cửa thỉnh giáo việc phiên dịch, lại có thể thẳng lưng hơn mà hỏi không ít. Lướt qua một tháng, Dư Thần cơ hồ đã nắm rõ lịch làm việc và nghỉ ngơi của thần ngủ : Không đúng giờ tiếp nhận công tác, ngày không phải đi làm về cơ bản đều là tám giờ rời giường, ngủ trưa một tiếng, tối tám giờ đến chín giờ sẽ lăn vào ổ chăn.

Dư Thần nhìn mình trong nháy mắt gửi đi hai chữ ngủ ngon mà vẫn không kịp tốc độ avar QQ của người kia chuyển đen. Chưa từng có thói quen nhắn tin chúc ngủ ngon, vậy mà gửi hai chữ ngủ ngon vào khung chat lại trở thành một sương tình nguyện ân cần thăm hỏi, Dư Thần nhìn cái đầu chim cánh cụt đen tuyền bên kia, bản thân chìm vào đắm chiêu: Lần trước cô nàng Candy nói kỳ thật cũng có đạo lý, người như thần ngủ, lúc yêu đương khẳng định sẽ khiến người ta cảm thấy tỉnh mạch đi.

Candy: Cá sama, có bản âm sơ qua rồi, muốn nghe hay không a 0_0

Cá Chiến Đấu: Tốc độ nhanh thật

~Candy: Hân a hân a, chỉ cần thần ngủ không kéo âm a không kéo âm, tiến độ tuyệt đối là ào ào a, khó được hán tích cực như lần này, nhất định phải tranh thủ rèn sắt khi còn nóng a!

Cá Chiến Đấu: *Trùng mắt* Tích cực?

Candy: Đúng vậy, ngày đó Cá sama vừa mới giao âm thô, hân đã lập tức thu luôn, đêm đó liền giao âm thô, chỉ đây cùng hân hợp tác nhiều như vậy rồi, đây là lần đầu tiên thấy hân có loại tốc độ này a *chấm nước mắt*

Cá Chiến Đấu: Ha ha, có cần khoa trương vậy không

Candy: Có a, hân vừa mới đi ngủ rồi, giờ mấy giờ rồi a!! Mới chín giờ mười a!! Hân còn nói đây là vì chờ nghe bản demo mà tiết kiệm bớt thời gian ngủ!!

Cá Chiến Đấu: Ủa, hân bình thường hình như cũng không thức quá chín giờ 0 0

Candy: Cá sama, anh cũng phát hiện ra sao, *lệ rơi đầy mắt*, cho nên nói, hân có thể không bị bóp chết sao.

Cá Chiến Đấu: Bóp?

Candy: Đại vương kéo âm a!

Cá Chiến Đấu: Hình như, có nghe nói qua

Candy: Bấm đầu ngón tay tính cho hân, trừ bỏ ăn cơm, công tác và ngủ, cũng không kéo được hơn hai giờ trả nợ âm a, có thể không kéo âm sao.

Cá Chiến Đấu: Hân, thế thì tiếp làm gì a

Candy: Ai biết a, có thể lúc tiếp thấy vở này không tồi, hoặc là bị staff đeo bám làm phiền, mà người này khẳng định là lừa cự tuyệt rồi.

Cá Chiến Đấu: Có đạo lý.

Hoàn chương 6.

(1) Khi muốn lưu tên người ta ở đầu danh bạ điện thoại, người TQ thường lưu là X__[Tên người]. Như thế sẽ đảm bảo tên người đó luôn ở đầu danh bạ vì tên người là bằng chữ Hán, luôn đứng sau chữ latin.

7. Chương 7: Phu Phu Nhà Người Ta Ân Ái

Sau khi nhận được bốn tin nhắn thổ lộ, năm email đe dọa, sáu thông báo mất đồ, Dư Thần rốt cuộc cũng chịu đựng được tới tới ngày mừng một tháng tư. Đương nhiên ngày hôm nay vẫn chưa kết thúc, điều này đại biểu cho đấu tranh vẫn còn tiếp diễn, cậu vừa mò lên Q đã có một loạt các loại thông báo và tin tức bất quá ùn ùn kéo đến.

Các Hạ Chính Thái: Học đệ, mau chúc mừng sinh nhật anh!

Đạm Ngữ: Ta kháo, nghe nói Lam Xoa Xoa phản công đại thần nhà hần!

Ba Tường Quân: Kỳ hai “Quân lâm thiên hạ” đã phát hành, địa chỉ :XXXXXXXXX

Đậu Nhiều Màu: Chiến Đấu sama, cuối cùng tôi cũng mời được Ngũ Hành đại nhân vào diễn đàn rồi ha ha ha .

Candy: Đam mỹ thể loại kịch huyền nghi, hướng u ám “Không được phát ra tiếng” kỳ một phát hành mừng ngày sinh, quảng địa chỉ

~Dư Thần lần lượt click tắt hết, rốt cuộc cũng thở ra được một hơi, điểm mở trang chủ diễn đàn vòng phối mới phát hiện còn có nhiều điều khủng khiếp hơn nữa. Cái gì mà kết hôn, ly hôn, nam nam sinh tử đều có. Thật sự là thế giới tưởng tượng của quần chúng nhân dân có bao nhiêu mạnh mẽ, tỷ như bài post được đính ngay đầu trang, tên là “Cái tên đàn ông Bách Chiến Bất Suy nhà người lán ra đây cho ta, có còn muốn con người nữa không?”. ID post bài là ID có scandal CP với Bách Chiến Bất Suy, thật sự là âm ỉ bất thường.

Lướt qua mấy cái post đang điên cuồng chém gió, Dư Thần khiếp sợ phát hiện, thì ra Candy không hề lừa gạt cậu, bộ “Không được phát ra tiếng” kia đã thật sự phát kịch, hơn nữa còn đã mở sang hẳn trang mới. Dư Thần vừa click vào đã thấy, được nha, mấy chục comment mở đầu đều là cười nhạo năng lực giả mạo của lầu chính không đủ, yêu cầu trở về luyện lại, thậm chí còn có com trực tiếp kêu gào bản thân hôm nay nhất định không mắc lừa! Nhưng đợi sau khi họ load xong âm tần, kèm theo tải xong văn bản, nhóm quần chúng nhân dân dần dần phát hiện thì ra bài post này ẩn giấu đồ thật, là kịch truyền thanh hàng thật giá thật nha! Mà chủ dịch còn là CP Xì Dầu x Cá mà quần chúng mong chờ.

Lầu chính viết rõ ràng phát hành mừng ngày sinh, chính là mừng sinh nhật Xì Dầu quân, ngày 1 tháng 4, ngày sinh nhật này cũng đủ náo nhiệt nha. Theo sự thật dần được làm sáng tỏ của post kịch, vấn đề ngày sinh của Xì Dầu quân cũng từ từ khiến quần chúng tin tưởng.

Quần chúng 1: *Gào khóc* Cư nhiên phát kịch vào ngày cá tháng tư, tổ kịch được lắm, Xì Dầu sama sinh nhật vui vẻ, công đức vô lượng!

Quần Chúng 2: Oa, là Cp Xì Dầu quân x Cá Chiến Đấu nha, mong đợi! Hai vị này từ trước đến nay hình như chưa từng chính thức hợp tác qua.

Quần Chúng 3: Uốn nắn LS(1), hợp tác qua, chỉ là không phải chủ dịch.

Quần Chúng 4: Vừa nghe kịch vừa đọc com, nội dung vở kịch còn chưa hiểu lắm nhưng đối với Cp chủ dịch thì cực kỳ thích, dự cảm rằng CP Xì Dầu x Cá nhất định sẽ nổi tiếng!

Quần Chúng 5: Sẽ nổi tiếng +1

Quần Chúng 6: Xì Dầu thêm Cá, hô hô, lão bản, đến một bàn cá kho tàu!

Quần Chúng 7: Phốc, Cá kho tàu, GJ(2)! Đã có một loại cảm giác không thuần khiết rất vi diệu, nhiệt huyết dâng trào chạy ngay.

Vì thế trừ bỏ bài post có @CV , @Nhân viên hậu trường ra, các com bất quá bắt đầu có hướng phát tán về một tương lai khá u tối. Mở đến trang sau thì ngay cả CP cũng đã bị sáng tác ra rồi. Dư Thần dở khóc dở cười, bản thân đành ở dưới bài post com một cái “Thần Ngủ sinh nhật vui vẻ” rồi đóng lại.

Kích mở khung chat QQ, avar của Thần ngủ vẫn tối đen như trước. Xì Dầu quân thuộc loại người ngay cả ẩn cũng lười, cho nên avar đen liền chứng tỏ người thật không onl. Nhưng cho dù người ta không onl, Dư

Thần vẫn nhấn một cái icon ‘Sinh nhật vui vẻ’, đợi đến khi trên khung chat biểu hiện đã send xong, cậu mới tắt đi.

Các Hạ Chính Thái: Lên rồi? Không thêm quan tâm đến sinh nhật của học trưởng cậu sao!

Cá Chiến Đấu: Em sai rồi, hôm nay bị lừa gạt đến hôn mê, nên đương nhiên không nghĩ đến.....

Các Hạ Chính Thái: Vô cùng đau đớn, học đệ, chú làm cho anh quá thất vọng!

Cá Chiến Đấu: Học trưởng, hôm nay tâm trạng của anh rất tốt nha.

Các Hạ Chính Thái: Nhìn ra được?

Cá Chiến Đấu: Nói nhiều lại còn nói giỡn, chẳng lẽ chuyện tốt đã thành?

Các Hạ Chính Thái: Đang nghe Tiểu Shota hát.

Cá Chiến Đấu: Há há, học trưởng, anh đừng nói anh không có ý đối với người ta, em tuyệt đối không tin đâu *buông tay*

Các Hạ Chính Thái: Tôi cho tới giờ chưa từng nói như vậy *đắc ý*

Cá Chiến Đấu: Quả nhiên Em đi nghe xem.

Dư Thần vừa đăng nhập YY liền lao ngay vào phòng YY của sơn trại, Tiểu Shota Đậu Nhiều Màu đang hát ‘Chúc mừng sinh nhật’, chỉ có điều là bản tiếng Hàn. Tuy Dư Thần nghe không hiểu nhưng có nhạc đệm vui nhộn, lại kết hợp với giọng hát nhẹ nhàng của tiểu Shota, thành ra cũng tạo được một bầu không khí chúc mừng sinh nhật. Lúc Dư Thần đi vào cũng là lúc Tiểu Shota kia hát đến câu cuối cùng. Hát xong, tiểu Shota liền ngưng ngưng ngừng ngừng mở mic nói: “Các Hạ sinh nhật vui vẻ.”

Phía dưới có cô nàng xoát bình luận: Để “Các Hạ” ôm mic, yêu cầu “Các Hạ” lộ thanh thật!

Tiểu Shota lại có chút cảm giác có lỗi, mở mic giải thích: “Các Hạ không có mic, không thể nói chuyện, nếu không để tôi tiếp tục hát đi.”

Cô nàng phía dưới lại tiếp tục xoát: “Các Hạ” cư nhiên để vợ một mình chịu trận, rất tra, rất tra.

Tiểu Shota vô cùng bất rút, nói: “Việc này, các người không cần nói lung tung, tôi cùng Các Hạ không có cái gì đó.....”

Các Hạ Chính Thái gõ chữ đáp lại: Tiểu Sánh, hiện tại có chút gì đó vẫn kíp.

Các cô nàng lại kêu gào: JQ, tuyệt đối là JQ!

Thanh âm của Tiểu Shota đều trở nên run rẩy: “Anh..... Anh không phải nói.....”

Được một lúc sau, cả Tiểu Shota cùng Các Hạ Chính Thái cùng đồng thời tiêu thất khỏi phòng YY. Các cô nàng trong phòng đồng thời bùng nổ, oa, bỏ chạy chính là JQ nhá! Đối với các cô mà nói, Tiểu Shota và Các Hạ Chính Thái là thành viên cốt cán đã ở sơn trại từ thừa sơ khai, Tiểu Shota diễn đàn chủ tương đối hoạt bát lại sôi động, Các Hạ Chính Thái hơi thuộc phát nội liêm, nhưng đối với Tiểu Shota rất quan tâm, điều này có thể dễ dàng thấy được. Các cô tự nhiên cùng lên đoán quan hệ của hai người nhưng càng hiểu rõ lại càng phát hiện hai người chỉ là quan hệ bạn trên mạng đơn thuần, cùng lắm thì quan hệ tốt một chút, chặt chẽ một chút. Lại nói đây là sơn trại của Ngũ Hành Thi, diễn đàn chủ tiểu Shota và tùy thị đại thần Các Hạ tựa hồ thành cp bị tất cả mọi người trên chộc, không thật cũng không sao, cũng không ai phủ nhận. Trạng thái giằng co như vậy đã kéo dài hơn nửa năm, cho đến tối hôm nay, tất cả mập mờ đều được vén màn hóa giải. Mập mờ chấm dứt, đại khái là từ quá trình nào bỏ tiền đến sự thật thôi.

Dư Thần cũng không đi tìm học trưởng nhà cậu nữa, chỉ không ngờ, một giờ sau, học trưởng của cậu lại chủ động gõ sang đây: Tiểu Thần, cùng anh ra ngoài ăn khuya?

Cá Chiến Đấu(3): Anh cùng tiểu Shota? Nói xong rồi?

Các Hạ Chính Thái: Gặp mặt nói.

Thời gian có hơi muộn nên hai người liền định luôn địa điểm gặp nhau ở KFC ngoài cổng Tây trường học, lại cùng ăn ý bụng đồ đến một góc khuất ngồi xuống. Dư Thần nhìn trên gương mặt của học trưởng đối diện hiển lộ ngọt ngào ngây ngất cũng không khỏi hơi động dung. Vị Tiểu Dĩ Hàng này ngày thường luôn tỏa ra một cỗ ôn nhu thần nhiên, nên việc Ngũ Hành Thi luôn phối các loại ôn nhu công, ôn nhu thụ cũng không phải là không có đạo lý. Cái loại ôn nhu bình thần, thuận theo tự nhiên này giúp Tiểu Dĩ Hàng rất có duyên với người khác phái, nhưng vẫn thủy chung chưa bị hạ gục. Nay người độc thân đã hơn hai mươi sáu năm lại mang theo cảm giác ngọt ngào tảo hôn, cả người đều bắn tim phần hồng.

“Thực thành rồi?” Xem vẻ mặt thỏa mãn ngốc nghếch của học trưởng, Dư Thần quyết định vẫn là để cậu mở miệng trước đi.

Tiểu Dĩ Hàng gật đầu, nghĩ đến lúc chat webcame, anh hỏi người kia có nguyện ý làm vợ mình không, tiểu Shota đã đỏ mặt gật đầu.

“Cậu ta biết anh chính là Ngũ Hành Thi không?”

“Hắn là không biết.” Tiểu Dĩ Hàng nhấp nhấp chút đồ uống rồi mới tiếp tục nói, “Bọn anh chat wc mới được hai lần, có thể âm thanh thật của anh và giọng phối âm hơi khác nhau chút, hoặc là do chat wc làm người ta càng dễ chỉ để ý đến mặt mũi mà không chú ý nghe thanh âm, dù sao thì Tiểu Sánh không phát hiện ra điểm gì không thích hợp.”

“Anh không phải là sợ tình cảm của cậu ta đối với anh chỉ là tình cảm của một fan đối với thần tượng chứ, nên mới cố ý giấu diếm?” Dư Thần rút mồm hỏi lạnh.

Tiểu Dĩ Hàng lắc đầu: “Anh chỉ là cảm thấy lấy thân phận Ngũ Hành Thi này sẽ làm anh bó tay bó chân, cho dù sau này, Tiểu Dĩ Hàng cùng Các Hạ đều có thể thừa nhận quan hệ với Tiểu Sánh nhưng Ngũ Hành Thi thì không được.”

“Bảo hộ thật chặt.” Dư Thần lú lười nhìn anh.

“Cậu ấy rất tích cực,” Nụ cười nơi khóe miệng của Tiểu Dĩ Hàng càng trở nên ngọt ngào, sến đặc, “Bình thường nghe được Ngũ Hành Thi bị anti, bị mắng, cậu ấy sẽ cảm thấy khó chịu, nên anh không tính để ID này có CP trong giới vồng phối, huống chi CP này còn là với người nghe của Ngũ Hành Thi.”

Dư Thần hiểu được điều đó. Ngũ Hành Thi là CV mà công khai quan hệ tình yêu với fan, khó mà nói trước được lúc đó giới vồng phối sẽ bàn luận thành cái gì, mấy thứ đó không nhất định sẽ ảnh hưởng đến cuộc sống bình thường, nhưng nhiều ít gì cũng sẽ ảnh hưởng đến tình cảm hai người. Tiểu Shota kia tính tình rất nghiêm túc, thoát nhìn cũng không quá thoải mái, ít đi một chuyện cũng giúp học trưởng bớt lo đi một chút.

“Các người quen biết cũng đã lâu, cứ nhiên muộn như vậy mới ra tay, thực không giống anh.” Dư Thần nói thăm một câu, vị học trưởng này ngày thường hành động như vũ bão, mạnh mẽ vang dội.

“Còn nửa năm nữa anh sẽ tốt nghiệp thạc sĩ, mấy hôm trước vừa mới bàn tốt công việc,” Tiểu Dĩ Hàng dùng ngón trỏ, khẽ miết lên mặt bàn, “Đi Quảng Châu.”

“Anh!” Dư Thần kinh hoảng, “Tiểu Shota ở Quảng Châu?”

“Ừa, anh cũng không yên tâm đất khách quê người, người phải giữ bên cạnh mình mới cảm thấy kiên định được, nói anh bảo thủ cũng được,” Tiểu Dĩ Hàng kiên nhẫn rưới đều sốt cà chua lên khoai tây chiên, một bên nói, “Nên nhân lúc quyết định công việc, đành nhanh tay bắt người về.”

Hoàn chương 7.

(1) LS: lầu trên (lou2shang1)

(2) GJ: Good job.

(3) Chỗ này vốn là Dư Thần, nhưng mình nghĩ chắc tác giả viết nhầm, vì đây là nick QQ của Thần Thần, nên mình mạo muội tự sửa lại.

8. Chương 8: Ai Bắt Đầu Không Tự Nhiên Trước

Đất khách đích xác không tốt, hơn nữa song phương vừa mới xác định mối quan hệ, không có thân cận, tình cảm chân thật ngọt ngào rất dễ tan biến. Tiểu Dĩ Hàng sắp xếp công việc xong mới cùng Tiểu Shota xác định quan hệ, điểm này quả thực khiến Dư Thần rất thương thức. Giải quyết xong bữa ăn khuya, Tiểu Dĩ Hàng nói hoa văn là chiếu cổ học đệ, đưa Dư Thần đến dưới lầu ký túc xá, chờ cậu bước vào cửa mới chậm rãi rời đi.

Cư nhiên lại có chút hâm mộ a. Dư Thần vừa đi vừa đếm số bậc cầu thang, bụng hơi đầy, đi lại tiêu thực là điều tất yếu, nếu chậm chậm bước mà có người cùng đi thì rất tuyệt. Đương nhiên người cùng dạo bộ tốt nhất kia với mình không phải là có quan hệ huynh đệ thuần túy.

Cách Cá Chiến Đấu cùng Ngũ Hành Thi quen biết kỳ thực cũng rất ly kỳ. Tổng kết lại là do công tác bảo mật của Ngũ Hành Thi thật sự rất tốt, trên cơ bản email và QQ đều tách ra dùng, nếu không phải vào một lần nào đó, lúc Ngũ Hành Thi trả lời QQ lại bị nhầm diễn đàn, thì Dư Thần cũng không biết có phải quan hệ học trưởng học đệ của hai người sẽ không bị lộ ra ánh sáng không. Tiểu Dĩ Hàng lớn hơn Dư Thần bốn tuổi, vốn chỉ là tình cờ gặp nhau ở môn chung, tự nhiên không quen với thanh âm của nhau, về sau thân thiết hơn mới bắt đầu có tiếng nói chung.

Muốn nói ngay từ đầu, cậu đối với việc thân thiết với một người đồng đạo, lại còn là học trưởng cùng trường, không có chút nào chờ mong đương nhiên là giả. Dư Thần không có vọng tưởng có thể cùng người này dắt tay thành CP, nhưng ít ra cũng từng có một, hai phần ảo tưởng. Chỉ là gặp nhau hai lần, ăn hai bữa cơm, lúc đó học trưởng đã tạo ra một khoảng cách rõ ràng bằng ôn hòa cùng thân nhiên, khiến cho hai người đều hiểu rõ đối phương không phải là chén trà của mình(1). Từ sau đó, cách hai người ở chung liền trở nên tự do tự tại hơn.

Đột nhiên di động trong túi tiền rung lên, Dư Thần đứng ngay hàng hiên, chỗ đèn cảm ứng, dùng âm thanh bật lên mà vẫn mờ ảo, lấy di động ra xem. Ánh sáng mỏng manh lóe ra từ màn hình, nhưng cũng đủ để thấy rõ tên người gọi đến. Hai chữ “Thần ngũ” không ngừng nhấp nháy, làm cậu cuống quýt ấn nút nghe, một bên còn nói thầm sao giờ này rồi mà thần ngũ vẫn chưa an giấc.

“Cá.”

“Thần ngũ?” Dư Thần tuy đã từng đơn phương gọi cho người ta rất nhiều lần, nhưng là chính thức trò chuyện thì thực sự rất ít, giờ phút này lắng nghe thanh âm của thần ngũ vang vọng bên tai, cậu tự động cảm thấy có điểm mặt mũi.

“Tôi vừa ở trong thang máy xem lại lịch sử cuộc gọi, phát hiện sáng sớm người gọi tôi rời giường đều là cậu.”

Khẩu khí của Thần ngũ cư nhiên là thực ngoài ý muốn khiến Dư Thần vô cùng bất bình: “Còn sao nữa? Không phải chính anh gửi tin nhắn bảo tôi gọi điện cho anh sao?” Còn dặn dò cái gì mà “Gọi đến khi nào đánh thức mới thôi.”

“Ừa, tôi nghĩ chắc tôi đã gửi sai tin nhắn.” Thần ngũ mang theo chút áy náy, “Làm phiền cậu nhiều như vậy, cảm ơn.”

Thì ra đối phương gửi cái tin nhắn không khách sáo như vậy là dành cho người có thể gọi anh ta rời giường, cũng không phải cho mình. Việc này bỗng nhiên khiến cậu có chút cảm giác tự mình đa tình, thật giống như bạn quen được một người bạn mới, hẳn đối với bạn không chút cổ kỳ, bạn hiển nhiên sẽ cảm thấy đó là đối phương coi bạn là bạn thực sự. Nhưng ngờ đâu thực ra người ta nhận sai người. Dư Thần không tránh khỏi cảm thấy thất bại: “Không sao, dù sao cũng không làm tôi chậm trễ gì cả.” Thật ra chính cậu đã nhiều lần thỉnh giáo các vấn đề chuyên nghiệp, còn phiền toái hơn, tùy rằng đối với thần ngũ cũng chẳng tính là gì khó khăn.

“Vẫn là cảm ơn cậu,” Bên kia truyền đến tiếng nước róc rách, rồi lại có tiếng đóng cửa, lúc này Thần ngũ mới tiếp tục cầm lấy điện thoại kẹp bên tai, “Tôi nhớ rõ cậu ở Tô Châu đúng không?”

“Đúng vậy, làm sao?”

“Ngô, ngày kia, chính là thứ sáu, cậu có rảnh không?”

Dư Thần ngẫm lại chút thời khóa biểu học kỳ này, đáp lại: “Trước mười giờ sáng thứ sáu có tiết, sau đó thì rảnh, có chuyện gì?”

“Tôi nhận một công việc vào ngày mai, ngày kia, đang nghĩ muốn ở bên này dạo đó đây chút, cậu nguyện ý cùng tôi không?”

Được thôi, thì ra chính mình cần bản không cần vì đối phương coi là người xa lạ mà mất mát, xem khẩu khí của thần ngủ, khách khí thì khách khí, cơ mà ý tứ biểu đạt thì có chỗ nào khách khí đây? Dư Thần tự giấu một chút, mới không hề miễn cưỡng đáp ứng: “Được nha, không có vấn đề gì, chỉ là.....” Dư Thần kéo dài âm điệu, nêu điều kiện, “Mấy cô nàng chỗ tôi mà biết tôi có cơ hội tiếp xúc với Xi Dầu quân, khẳng định sẽ xúm vào xin chữ ký với xin ảnh.”

“.....Không thành vấn đề. Thế nhé?”

“A, từ từ, đừng cúp máy.” Dư Thần vội vã giữ người kia lại, “Mai kia làm việc Tức là giờ anh đã ở Tô Châu rồi?”

“Đúng vậy, hôm nay bận rộn tròn một ngày, mãi đến tối mới có xe đến đón, giờ tôi mới đến khách sạn, buồn ngủ sắp chết rồi.” Đường như hưởng ứng sự mệt mỏi của thần ngủ, một tiếng ngáp dài khe xuyên qua song điện thoại văng vàng truyền đến bên tai cậu.

“Ha ha, vậy anh mau ngủ đi, hiện tại đã sắp mười hai giờ rồi, quả thực là khiêu chiến cực hạn của thần ngủ anh rồi,” Dư Thần đang định cúp điện thoại thì chợt nhớ đến một chuyện vô cùng trọng yếu, “Thần ngủ, sinh nhật vui vẻ! Còn chưa hết ngày, còn chưa hết ngày ha.”

Xi Dầu quân bên kia chỉ khe cười một tiếng dịu dàng: “Cảm ơn. Tôi đi tắm, cúp trước đây.”

Ánh sáng yếu ớt của màn hình di động dần dần mờ nhạt, hàng hiên trống trải mà hắc ám chỉ còn một mình Dư Thần lặng yên đứng dựa lưng vào tường. Bởi vì sợ làm phiền đến mấy người đã ngủ ở ký túc xá, nên khi nói chuyện điện thoại, Dư Thần vẫn đề nghị thanh âm, đưa điện thoại vào sát bên tai, thẳng đến vài giây sau khi cúp máy, cậu tựa hồ còn có thể hồi tưởng được tiếng cười trầm thấp nhẹ nhàng cuối cùng kia. Cậu chợt nghĩ tới một bài post nọ, không nhớ rõ là bài nào nữa, tổng kết về thanh âm của các CV, đánh giá đối với Xi Dầu quân chính là : biếng nhác lại kèm theo gợi cảm.

Đại khái là mấy lần trước đều là tiếp xúc với âm điệu lười biếng, che đậy những cảm giác khác, lần này lại là một khắc trước khi cúp máy, trong bóng đêm nghe được tiếng cười nhẹ của người ta, tựa hồ thực sự rất gợi cảm. Dư Thần nhét cái di động đã hơi nóng lên vào túi, vì sao dường như cả lòng bàn tay cũng nóng bừng lên?

Không đúng, không đúng, khẳng định là bị kích thích bởi chuyện nhân duyên học trưởng và Tiểu Shota thành công, không phải chỉ là một tiếng cười thôi sao, sao lại ảo giác thành rất gợi cảm được? Dư Thần sờ sờ đây, xoay người tiếp tục leo cầu thang. Bình thường đến tầng sáu của ký túc xá luôn là đi thang máy, hôm nay dọc theo cầu thang leo lên, có thể vì giữa đường dừng lại tiếp điện thoại, dù sao Dư Thần cũng không hề cảm thấy mệt mỏi.

Đẩy mở cửa ký túc xá, mấy thành bạn thân ở ký túc xá đều đang đánh răng rửa mặt, máy tính của Dư Thần còn đang ở màn hình chờ. Lại ngồi xuống mở máy tính, post kịch “Không cần phát ra tiếng” đã có thêm rất nhiều comment mới, phòng YY của tiểu Shota vẫn bao trùm một mảnh im lặng như cũ, trên diễn đàn sơn trại kia lại tràn ngập các cô nàng mơ màng xuất binh. Tiểu Shota lúc đó chắc là sau khi chat webcame liền bị học trưởng bắt đi ngủ rồi, còn học trưởng chắc vẫn vì mối tình đầu viên mãn mà trần trọc thao thức, về phần thần ngủ..... Đại khái là còn tắm rửa đi, hơn nữa là đang ở chung một thành phố với cậu, tuy không biết là khách sạn nào.

Hoàn chương 8.

9. Chương 9: Để Gặp Mặt Còn Cách Một Chặng Đường Dài

Dư Thần tắt máy tính rồi tiến vào ổ chăn ấm áp, nghĩ đi nghĩ lại vẫn đành quơ tay qua với lấy cái điện thoại, nhấn đi một cái tin: Thần ngủ, mỗi ngày tôi tầm bảy giờ là rời giường, ngày mai có cần gọi anh không?

Đợi hai phút vẫn không có phản ứng gì, tự nghĩ đối phương đi ngủ rồi cũng nên, Dư Thần đang muốn tắt máy đi ngủ thì lại có thông báo có tin nhắn mới: Được, sáng mai tám giờ gọi tôi. Thực không khách khí nha, Dư Thần ần ần vài cái tắt máy, nghĩ đến ngày kia gặp thần ngủ nhất định phải nghiên cứu xem cái điện thoại của anh có công năng báo thức không mới được.

Tối ngày hôm sau Dư Thần đứng giờ leo lên chat room của bạn thân, bên trong chỉ có năm sáu cô nàng với vài tiểu thụ, tiến giới vống phổi đã nhiều năm thế này, có nhiều cuộc gặp gỡ đẹp như thế, cũng luôn có mấy người để nói mấy chuyện không cần cố kỵ như vậy, tục xưng bạn thân. Vì thế cậu tiến vào chat room bạn thân, Dư Thần liền đặc ý khoe.

Cá Chiến Đấu: Ngày mốt lâm hạnh Xì Dầu quân, xin chữ ký, cầu ảnh chụp mau quyết đoán báo danh a, ký tên 10 tệ một em, ảnh ngọc 100 tệ nguyên bộ

~Hoa Hồng Rose: Cư nhiên lại muốn JQ! Cá nhỏ cầu ảnh chụp, cầu ký tên

~Natnat: Cùng cầu, cùng báo danh!

Mao Tuyền Ti: Nhất định cùng cầu. Nói mau, Cá nhỏ cậu sao luôn gặp được mấy vị sama thần thánh, từ Ly Đồ đại thần đến Ba Tường Quân, giờ lại là Xì Dầu!

Bạch Gia Hắc: Nga, ghen tị kìa, cầu công, cầu bao dưỡng

~Mao Tuyền Ti: Tiểu Bạch bình tĩnh, công rồi sẽ có, đàn ông nhất định sẽ có!

Cá Chiến Đấu: Bốn phần hả? Nhớ rồi, 440 mau thanh toán (^o^)/

~Natnat: Cá nhỏ, cậu không biết con số này không quá may mắn sao, vẫn là giảm tài lộc, bớt tai ương thôi

~Hoa Hồng Rose: Tiểu N, cô thật tàn nhẫn, cư nhiên cùng nô lệ của đồng tiền nói cái gì mà tán tài lộc

Bạch Gia Hắc: Cơ hội tốt như vậy, anh đây chịu, cá nhỏ phải cố tranh thủ nha

~Cá Chiến Đấu: Phốc, tranh thủ cái gì?

Bạch Gia Hắc: Đàn ông nha!

Dư Thần quyết đoán rời chat room, bình thường một khi đã đi đến thời khắc nói về đề tài này, câu chuyện sẽ bắt đầu có chiều hướng không được hài hòa, Bạch Gia Hắc luôn không biết giữ mồm giữ miệng, mấy cô nhóc còn lại thì từ trước đến nay luôn không biết kiêng kỵ, có đôi khi tính sâu sắc của đề tài còn khiến cho một nam sinh như Dư Thần phải mặt đỏ tai hồng. Chỉ là sau khi cậu đóng chat room QQ để chuẩn bị đi phiên dịch liền có một cô nàng đơn độc gõ sang.

Candy: Cá sama, thấy hôm qua có cậu đi vậy xem phát kịch O(__)O ha

Cá Chiến Đấu: Ủa, nhìn thấy thông báo của cô.

Candy: Có cảm giác bị tôi đùa giỡn không hả *nháy mắt*

Cá Chiến Đấu: Ặc, chọn cái ngày này

Candy: Cái này cũng chịu, ai bảo người nào đó lại sinh vào ngày không tốt, cố tình sinh vào cá tháng tư giúp vui “__”

Cá Chiến Đấu: Được rồi.

Candy: Cho nên tôi là tối hời, lúc nào thuận tiện để ra mắt hiện trường kỳ hai.

Cá Chiến Đấu: Cô hỏi qua thần ngủ chưa?

Candy: Anh ta = = anh ta bình thường cũng không cần tặng ca, hơn nữa lại không chơi game, không tốn thời gian cấp bô, trên cơ bản là ok thôi nhỉ?

Cá Chiến Đấu : Anh ta không có cp?

Candy: Tạm thời không có, mà hình như cũng chưa từng có “_” Chúa lười mà!!

Candy: Lại nói nếu có thể giúp thần ngủ đem Cá sama câu về nhà thì tốt rồi ()

Cá Chiến Đấu:Ặc.

Candy: Hắc hắc, nói đùa thôi, chỉ là tên Thần ngủ này con người cũng tốt lắm, trừ đó có điểm

Cá Chiến Đấu: Cô đây là đây mạnh tiêu thụ sao?

Candy: Hắc hắc, giúp đại thần câu tiểu thụ là nhiệm vụ của tôi! Nhưng theo cái thói quen làm việc và nghỉ ngơi của đại thần mà nói, tôi cảm thấy anh ta ngoại trừ ở trên mạng kiếm người yêu ra thì chẳng còn cách nào khác.

Cá Chiến Đấu: Được rồi, đúng là bạn bè tri kỷ.

Candy: Phốc, Quên đi! Nếu thần ngủ biết tôi ở sau lưng anh ta bố trí như vậy, nhất định sẽ đánh chết tôi.

Cá Chiến Đấu:..... Kỳ thật..... Thần ngủ đến Tô Châu, tôi đáp ứng ngay một lần anh ta đi chơi.

Candy: *Gào khóc* Thần ngủ cư nhiên không hề nhắc đến! Hơi quá đáng đấy, loại hành vi đi câu tiểu thụ này sao có thể gạt chúng ta!

Cá Chiến Đấu:

Candy: Được rồi, được rồi, các người tự do phát triển *cười trộm* vì thế quay về chính sự, Cá sama bao giờ có thời gian rảnh.

Cá Chiến Đấu: Thứ sáu hoặc tối chủ nhật đi.

Dư Thần tắt QQ, sờ soạng kiếm bàn chải đánh răng rồi bỏ đi rửa mặt. Trong cái giới vồng phối này, bị đùa giỡn không phải là chuyện ngày một ngày hai, Dư Thần có thể coi là đã sớm thích ứng, chỉ là nghe đối tượng YY của cô nàng lại là bạn trên mạng mà cậu sắp sửa gặp mặt, cảm giác hoàn toàn bất đồng. Ừa, có điểm không thuần khiết.

Buổi sáng thứ sáu đó, Dư Thần đã dậy từ sớm, sửa sang đầy đủ quần áo và ba lô, chuẩn bị học xong hai tiết buổi sáng là chạy thẳng ra cổng trường. Cậu chiếm chỗ xong thì đám bạn cùng phòng mới vừa miệng gặm bánh bao, chân tay lè mề lờ dờ bước vào ngồi bên cạnh, ánh mắt đánh giá của tên bạn ném lên người cậu đảo một vòng: “Ui, quần áo mới nha!”

Đại bộ phận nam sinh đối với mấy tên y hệt mình xung quanh hôm nay mặc quần áo gì, kiểu tóc gì cũng đều ít khi thèm quan tâm, nhưng tên bạn này của Dư Thần là ngoại lệ. Tên đến từ Nam Châu này đối với bình phẩm cùng cách phối đồ ăn mặc cực kỳ mẫn cảm, đáng tiếc ký túc xá của Dư Thần đều là mấy người quy củ hết mức, quần áo hằng năm đều là mấy bộ bình thường, lại càng không hề đặc biệt phối hợp ra mấy phong cách kiểu biến thái quá hay là kinh diễm quá, thế nên tên này đành phải chuyển rời ánh mắt quan tâm đầy kinh khủng này lên mấy bạn nam nữ khác trong học viện. Hôm nay cách ăn mặc của Dư Thần đương nhiên đã gọi lên hứng thú bình phẩm của tên này, liếc mắt một cái liền nhìn ra bộ đồ trên người Dư Thần, từ áo cho đến quần, thậm chí cả giày cũng là hàng hiệu, tấm tắc kêu lên hai tiếng: “Một thân này phối hợp cũng không tệ lắm.”

“Đi đi,” Dư Thần hiển nhiên ngượng ngùng, mắt tự nhiên đẩy đi ánh mắt soi xét của người đang ngồi cùng bàn này, ném vở của mình qua, “Thầy giao bài tập, chép đi.”

Tay của tên kia bắt đầu nhanh thoăn thoắt chép đề bài, nhưng miệng thì không chút nhàn rỗi: “Làm sao, hôm nay muốn đi cưa MM(1) ?”

“Ông cho là ai cũng giống như ông à,” Cả ngày đều bày một bộ dạng cợt nhả đi đùa giỡn con gái, Dư Thần oán thăm, bản thân cho dù muốn câu cũng là câu đàn ông, “Không phải chỉ là đối một bộ quần áo thôi sao, có cần ngạc nhiên thế không.”

“Hắc, vậy là ông không chú ý rồi,” Tên kia lại trưng lên vẻ mặt đắc ý, “Bộ này của ông hôm nay á, cùng với mấy bộ ông bình thường hay mặc là không cùng một cấp độ, tôi đoán, mua cả bộ phối đồ như vậy, chắc là

ông anh kia của ông đi?” Ký túc xá đối với chuyện nhà của Dư Thần cũng biết chút ít, ít nhất là biết mẹ cậu sau khi ly hôn, gia đình tái hôn sống ở ngay thành phố này, hơn nữa Dư Thần còn có một ông anh kế quan hệ cũng tốt.

Dư Thần lẩm nhẩm một câu, cũng không tiếp lời hiển nhiên là tên kia đoán đúng rồi. Bộ đồ trên người cậu lúc này từ đầu đến chân đều là Tổng Trường Nho dẫn đi trung tâm thương mại mua cho lúc về Tổng gia mừng năm mới, muốn để tự Dư Thần mua, khẳng định là không xuống tay được. Một người bình thường với các loại phí sinh hoạt còn phải tự mình kiếm như cậu làm sao có thể tiêu xài xa xỉ đi mua hàng hiệu thế này, huống chi còn là một tên con trai khá đậm mực về vấn đề ăn mặc.

Chỉ hôm nay phải đi gặp Xì Dầu quân đương nhiên không giống trước, Thần ngủ ít nhất cũng đã công tác nhiều năm, đi gặp anh đương nhiên không thể giống lúc đi cùng đám bạn hồ bằng cầu hữu, chỉ là chú trọng hơn một chút thôi. Dư Thần thuyết phục chính mình xong, cảm thấy chuyện này quả thực là một chuyện đương nhiên đến không thể đương nhiên hơn.

Mười giờ đúng tan học, Dư Thần đưa sách vở chuyên ngành dày thật dày cho bạn học, tạo cơ hội cho tên kia bày ra điệu cười đáng khinh: “Còn nói không phải đi hẹn hò, đi nhanh đi!”

Dư Thần cũng lười đánh chính, xách ba lô lên rồi trực tiếp lao ra cổng trường. Hai người đã hẹn hôm nay sẽ gặp ở cổng một cái lâm viên nào đó, trước đó Dư Thần đã nghiên cứu qua đường đi, cuối cùng quyết định nơi đó sẽ là trạm thứ nhất cho hành trình này. Dư Thần ngồi phương tiện giao thông công cộng đi đại khái mất nửa giờ, mà mục tiêu này lại cách chỗ Xì Dầu quân rất gần, chỉ cần trước mười phút nhàn nhã đi bộ ra là ok.

Đếm số trạm, thấy cũng đã gần nửa đường, Dư Thần lấy di động ra nhắn đi một cái tin: “Thần ngủ, tầm mười lăm phút nữa là tôi sẽ đến nơi, anh nhớ rõ nên ra cửa đi.”

Cậu nhét điện thoại vào sâu trong túi quần rồi xuống xe, đến giờ vẫn chưa thấy tin nhắn trả lời, chắc hẳn Thần ngủ có thể đã đứng chờ ở địa điểm gặp mặt kia. Kết quả ngày hôm đó Dư Thần đợi tới tận giờ cơm trưa, người nên đến vẫn không hề xuất hiện, tin nhắn không trả lời, điện thoại không nghe, đợi thêm một lúc, tốt lắm, điện thoại đều tắt rồi.

Chính mình có phải bị lừa giỡn hay không? Dư Thần sờ sờ ót, đúng rồi, ngày Thần ngủ nói anh ta ở Tô Châu công tác chính là ngày mừng một tháng tư a!

Bụng rỗng đợi đến tận ba giờ chiều, Dư Thần xác định người kia sẽ không đến, đành kéo lê hai chân lên xe bus về trường. Hưng phấn tràn đầy cũng chờ mong lúc đến đều đã tan biến, thậm chí đến bộ quần áo mới tinh trên người nhìn lên cũng thật buồn cười. Dư Thần không muốn dùng ý nghĩ ác ý để phỏng đoán người khác, nhưng là Xì Dầu quân vô cớ không có xuất hiện, làm cho chính mình đứng đợi vô ích năm tiếng đồng hồ, tất cả đều là sự thật. Cùng với ý muốn tin đối phương gặp chuyện ngoài ý muốn, Dư Thần càng nguyện tin chính mình chẳng qua là bị lừa một lần.

Cho mày dễ tin người! Dư Thần chua xót thầm mắng chính mình một tiếng, tay cầm hai đồng tiền xu mạnh mẽ nhét vào hòm tiền trên xe bus.

Hoàn chương 9.

(1) MM: em gái (meimei)

10. Chương 10: Thần Ngủ Cũng Có Nỗi Khổ Tâm

Dư Thần vừa về đến ký túc xá, việc đầu tiên là mở máy tính, nếu thần ngủ thật sự là lừa giỡn cậu, thì chắc lúc này vẫn đang lên mạng đi? Tên bạn cùng phòng kia vừa thấy Dư Thần đẩy cửa ký túc xá bước vào liền vội đến tra hỏi: “Thế nào? MM ra sao? Ăn cơm trưa ở đâu?”

“Nói sau?” Tâm tình Dư Thần không tốt, sắc mặt cũng tệ, khẩu khí đối với tên bạn kia cũng chẳng hay ho gì, cậu ta liền tự ngộ ra : Xem ra chuyện tốt không thành, liền thút thít tự ngậm miệng.

Dư Thần mở máy tính, còn chưa đi tìm Q thần ngủ thì đã có một đồng tin Q của người khác đổ dồn về đây. Máy tên bạn trong chat room bạn thân vừa thấy cậu on liền bu vào yêu cầu “Cầu truyền hình trực tiếp, cầu chữ ký, cầu ảnh chụp chung.” Dư Thần đối với mấy tin tức kích động này quả thực có điểm không biết nên đối mặt với cảm giác mất mát này như thế nào. Mất mát là do trước đã hứa hẹn chắc nịch, cuối cùng hôm nay người kia thất hẹn, Dư Thần thậm chí không biết nên trả lời thế nào, chẳng lẽ nói là có chuyện ngoài ý muốn nên chưa gặp? Đám bạn thân thể nào cũng quan tâm hỏi có chuyện gì ngoài ý muốn xảy ra, mà thực ra Dư Thần cũng không xác định được rốt cuộc sao lại thế này, phải giải thích như thế nào? Lười hủy bỏ những người có thể thấy được dù cậu ả, Dư Thần đành chơi đòn giả chết.

Lúc kéo QQ của thần ngủ ra, Dư Thần chợt có một loại cảm giác tiên thi(1), nhấn lại mấy câu “Có onl không?” “Người đâu?” “Onl thì ra đây”, bên kia vẫn im ắng như trước không trả lời. Dư Thần đợi trong chốc lát mà vẫn không có hồi âm, lại không nhận được gọi đến số điện thoại của Thần ngủ, vẫn tắt máy như cũ.

Thẳng đến tám giờ hơn tối đó, Thần ngủ bên kia mới có chút động tĩnh. Trong lúc Dư Thần bởi vì ngại phiền mà đóng lại tất cả khung chat QQ, còn tắt âm QQ, vì thế thần ngủ trả lời đã được một lúc rồi, Dư Thần mới chú ý đến.

Xì Dầu: Onl không

Xì Dầu: Hôm nay rất xui xẻo!

Xì Dầu: Người đâu? Không onl?

Cá Chiến Đấu: Anh rốt cục cũng xuất hiện, thật ra sao lại thế này a

Xì Dầu: Mới ra khỏi cửa hai phút đã bị móc trộm mất điện thoại, ví tiền, tất cả đều mất, sát! Đây là cái điện thoại thứ hai của tôi trong năm nay!

Cá Chiến Đấu: Thực bị kịch.

Mất đi di động, việc liên lạc liền thành vấn đề, may mà Xì Dầu quân không mang theo chứng minh thư trên người, chỉ phiếu với thẻ tín dụng bị trộm mất thì chỉ cần báo mất rồi làm lại giấy tờ là ổn. Giày vò hết cả buổi chiều, đến khi anh về đến khách sạn lại phát hiện bản thân chỉ còn vền vẹn một trăm tệ tiền mặt, chỉ đủ cho thần ngủ mua một tấm vé xe về nhà.

Xì Dầu: Giày vò chết tôi rồi, mới về đến nhà.

Cá Chiến Đấu: Vất vả rồi.

Trong lời nói của thần ngủ cũng cảm nhận được cơn tức giận ngùn ngụt, người bình thường lười đến mức nói cũng nhiều lại có thể gửi nhiều tin thể hiện sự bất mãn đến vậy, Dư Thần hoàn toàn có thể lý giải và đồng tình cảm giác lúc này của đối phương.

Cá Chiến Đấu: Thông tin trong điện thoại có bản lưu trữ không?

Xì Dầu: Không a! Mấy hôm trước vừa mới chậm rãi kiểm lại được hết thông tin liên hệ, là phương thức liên lạc duy nhất đấy, bực mình!

Cá Chiến Đấu: Vuốt ve an ủi.

Xì Dầu: Cá

Cá Chiến Đấu: Ủa?

Xì Dầu: Cậu hôm nay đợi tôi rất lâu đi?

Cá Chiến Đấu: Hoàn hảo

Xì Dầu: Tôi không nhớ số của cậu, tìm một cái điện thoại gọi nhờ cũng không được, thực sự là không có cách nào liên lạc với cậu. Thực xin lỗi, để cậu phí công đợi lâu như vậy.

Huống hồ Khương Hữu đối với tình hình giao thông của vùng này cũng không quen thuộc lắm, căn bản còn lười xem sao bị trộm mất đồ, mà tin nhắn chỉ đường kia của Dư Thần vẫn luôn yên ổn nằm trong điện thoại. Di động mất rồi, Khương Hữu căn bản là biến thành một tên mù đường chính hiệu. Thần ngủ đáng thương đành ở khu phụ cận vòng một vòng lớn, sau đó mới đột nhiên nhớ tới bản thân chưa từng thấy qua ảnh chụp của đối phương, cho dù ngẫu nhiên tương ngộ cũng uống công, cuối cùng đành phải phần nộ dẹp đường về khách sạn.

Cá Chiến Đấu: Có vẻ người cần được an ủi là anh a. Tôi bắt quá chỉ là đợi trong chốc lát mà thôi, anh còn phải đi làm lại thể các thứ, nhanh chóng làm đi, sau đó mua một cái di động mới.

Xì Dầu: Ài, tôi định mai rời giường phải đi mua một cái dằm!

Cá Chiến Đấu: Patpat(1), thần ngủ, vận khí của anh thực sự không tốt. Phụ cận cái khách sạn anh ở kia an ninh cũng được, thể mà anh cũng gặp phải loại sự tình này.

Xì Dầu: Ngửa mặt lên trời khóc ròng!!!

Dư Thần cũng bó tay, thay thần ngủ ngấm lại cũng vì anh mà buồn bực, chính mình nhiều lần xem như là đợi vô ích một hồi, uống công..... mong đợi một hồi nữa. Đối phương lại là tổn thất rất nhiều cộng thêm một đồng phiền toái, hiện tại di động đối với con người quan trọng đến mức nào khó mà nói hết được, chỉ việc về lấy lại số điện thoại của một đám bạn với đồng nghiệp đã đủ phiền, hơn nữa di động còn có thể có các loại ghi chú linh tinh, nếu đánh mất quả thực làm cho người ta đau đầu. Cả việc báo mất chi phiếu, giấy tờ các loại cũng sợ không chỉ là của một ngân hàng, chỗ tiền mặt mang theo xem ra cũng không quan trọng bằng.

Trên thực tế cũng không phải là Dư Thần vui sướng khi người gặp họa, nhưng sự tình được giải thích đến bước này, mất mát cũng khó chịu mới ban đầu đã tan thành hư không. An ủi thần ngủ một hồi, Dư Thần bắt đầu đi trả lời mấy tin Q đã qua mấy tiếng đồng hồ, lúc này liền giải thích bởi vì ngoài ý muốn mà lâm thời hủy bỏ, tựa hồ mở miệng cũng không gian nan lắm.

Cá Chiến Đấu: Mới đi giải thích một chút, lần này tôi còn hứa xin chữ ký và ảnh chụp chung cho mấy đứa bạn.

Xì Dầu: Ủa, lần sau gặp mặt đi.

Cá Chiến Đấu: Lần sau? 0 0 Thần ngủ anh còn đi công tác nữa sao?

Xì Dầu: Khó nói trước được, nhưng thật ra tôi cách cậu không xa, lái xe nửa giờ là đến rồi.

Cá Chiến Đấu: Vậy chờ lần tới anh đến đây đi.

Xì Dầu: Ủa, Đồ tôi gọi bên ngoài đến rồi, ra ngoài một chút.

Thần ngủ đáng thương, vận khí không phải là kém bình thường nha. Dư Thần âm thầm cảm khái, sau đó cậu mới tiếp tục làm bài tập lúc trước của mình. Đợi thần ngủ ăn xong bữa cơm không biết là bữa tối hay bữa khuya trở về, đã đến thời gian đi ngủ thường ngày của anh, quả nhiên tin nhắn thần ngủ gửi đến chính là như thế ——

Xì Dầu: Ăn no, đến thời gian ngủ rồi.

Cá Chiến Đấu: 0 0 Thần ngủ, anh làm việc và nghỉ ngơi thực quy luật nha.

Xì Dầu: Đây là đương nhiên.

Cá Chiến Đấu: Anh vừa rồi là ăn cơm chiều hay ăn khuya a 0 0

Xì Dầu: Tôi chưa bao giờ ăn bữa khuya.

Cá Chiến Đấu: Đúng Tôi hỏi cũng vô ích, người mới tám giờ hơn đã ngủ sao có thể cần ăn bữa khuya *ưỡn thất lưng*

Xì Dầu: Ủa, bé ngoan. Tôi đi ngủ.

Cá Chiến Đấu: Nhớ rõ mau chóng mua di động!

Xì Dầu: Đấy cũng là đương nhiên. Ngày mai tôi sẽ ngủ thẳng đến khi nào tự nhiên tỉnh rồi đi mua!

Nói xong tiếng ngủ ngon, Dư Thần liền lặng nhìn avar của đối phương dần dần tối sầm. Bài tập đã làm xong, đối tượng muốn nói chuyện phiếm đã logout, cậu bỗng nhiên cảm thấy buồn chán đến trống rỗng. Di chuột xoát xoát diễn đàn vòng vo, gần đây ra kịch ít, làm cho các topic bát quái hoành hành, thế nhưng nhóm bát quái chả hiểu sao cũng không sôi nổi, cho nên topic nhiều mà comment ít, follow cũng ít, Dư Thần ngay cả hứng trí vậy xem cũng không có.

Leo lên weibo forward mấy tấm ảnh dễ thương, cậu kéo xuống chút nữa liền bất ngờ phát hiện cư nhiên Xì Dầu quân có stt mới.

Hữu: Bốn tháng mất hai cái điện thoại, quyết định ngày mai đi mua đồ rẻ tiền, ai để cửa điện thoại dỏm xem?

Dư Thần xác nhận hôm nay thần ngủ đích thật đã bị đả kích không nhỏ, không nói đến việc lên Q nói nhảm không ít, cư nhiên còn phát thêm một cái stt thứ hai từ lúc lập weibo, hơn nữa còn không phải dạng ngắn gọn khi phách, thuận tay đánh như chữ “Ngủ”.

Dư Thần lấy điện thoại của mình ra xem, cái điện thoại này là mua vào kỳ nghỉ đông về với ông bà, thành phố nhỏ có một cửa hàng tên là “Giá ưu đãi 380”. Dư Thần xem xét công năng cũng không tệ lắm, có thể gửi tin còn có thể check email, nghe được nhạc cũng lên được mạng, chủ yếu là đồng hồ báo thức và công năng ghi chú đều hoàn hảo. So với mấy loại máy mới của các hãng danh tiếng mà đám bạn mắt đến mấy ngàn để mua, Dư Thần vẫn cảm thấy cái này hợp với chính mình hơn, thực dụng còn có lợi ích thực tế.

Dùng đã hơn hai năm, cái cục gạch này vẫn an an ổn ổn làm việc, không có vấn đề gì quá lớn, không bất ngờ bãi công, bộ dạng dỏm đến nỗi bọn kẻ trộm cũng không thèm thương nhớ, trừ bỏ ngẫu nhiên tiếng chuông điện thoại vang lên quá to thì quả thật không tìm ra được khuyết điểm gì. Dư Thần mười ngón tay đầy xúc động gõ lên bàn phím để cử cho thần ngủ, nhưng lật cái điện thoại nửa ngày, rồi cậu lại ngồi yên. Bởi vì nhãn hiệu của cái cục gạch này tìm mãi cũng không thấy.

Hoàn chương 10.

(1) Patpat: đồng âm với “vỗ vỗ”, biểu thị an ủi.

11. Chương 11: Lúc Ra Tay Thì Lại Là Phí Công Vô Ích

Thần ngủ quả nhiên ngủ dậy giấc rồi mới dậy đi trung tâm điện tử, bên trong trưng bày đầy các sản phẩm điện tử rực rỡ muôn màu, người bán hàng cũng cực kỳ nhiệt tình giới thiệu. Thần ngủ một lòng một dạ tìm đến một quầy nhỏ, đập ngay vào mắt anh là một chiếc điện thoại vừa dỏm vừa rẻ, một tay giao tiền, một tay lấy hàng, hiệu suất cực cao.

Thế nên lúc sáu giờ, Dư Thần ăn cơm chiều xong trở về mở máy tính đã nhận được stt weibo mới của Thần ngủ.

Hữu: Mua một cái máy dỏm rồi.

Phía dưới đính kèm ảnh chụp cái di động, toàn bộ là một cái màn hình màu đen to đùng, thoát nhìn cực cool. Một loạt bạn học xếp hàng bên dưới cầu tên hãng, cầu giá cả, nhưng hình như thần ngủ cho rằng chỉ cần đăng xong cái ảnh là đủ lịch sự, đủ để trả lời cho cái weibo hôm qua rồi, nên anh đối với một loạt các nghi vấn sau đó một mực không để ý. Cô nàng chuẩn bị đối với thần ngủ hiểu quá rõ, biết anh không bao giờ có hứng thú trả lời comment, liền trực tiếp đi oanh tạc diễn đàn tổ kịch.

Chuẩn Bị _ Candy: Thần ngủ! Onl không?! Ra đây mau!

Đạo Diễn _ Ba Ngày Thi Năm Môn: Kẹo 0 0

Xì Dầu: ?

Chuẩn Bị _ Candy: Thần ngủ, anh lại mất điện thoại?! Lại mua máy mới?!

Xì Dầu: Ủa.

Chuẩn Bị _ Candy: Anh là cái loại nhân phẩm gì đây a 0 0 Chẳng lẽ hiện tại lưu hành loại nguyên rửa mất điện thoại?

Biên Kịch _ Nửa Tháng: Phốc, loại nguyên rửa này cũng thật mạnh.

Xì Dầu: —

Cá Chiến Đấu: Thần ngủ Có nợ gì thì mau trả đi, giờ cần tích góp nhân phẩm.

Xì Dầu: Cá.

Cá Chiến Đấu: Có gì chỉ giáo?!

Xì Dầu: Gửi tin nhắn cho tôi, tôi lưu lại số.

Chuẩn Bị _ Candy: !!! Tôi nhớ ra rồi, thần ngủ, anh nói hôm qua bị mất máy, hôm qua anh không phải là gặp mặt Cá sama sao, không phải là mất đúng lúc đó chứ? Cái này tâm tư gì đó đều ở trên thân người ta, lực chú ý gì đó đều không còn

Biên kịch _ Nửa Tháng: Phốc, chân tướng?

Cá Chiến Đấu: Mất trước khi gặp mặt, cho nên căn bản là cuộc gặp gỡ không thành *đỡ trán*

Chuẩn Bị _ Candy: Không phải chứ!! Thật là đáng tiếc.

Xì Dầu: Lần sau đi.

Cá Chiến Đấu: Kỳ thật thần ngủ không chỉ đánh mất điện thoại, còn có ví tiền Tôi cũng không biết nên nói cái gì.

Biên Kịch _ Nửa Tháng : Không lẽ là ví tiền cũng đồng cảm cộng khổ?!

Xì Dầu: Ủa.

Chuẩn Bị _Candy: Mất lé, Thần ngủ, anh rất bình tĩnh nha.

Dư Thần vừa mới gửi “Thần ngủ, thần ngủ, Cá đây” đến số cũ của thần ngủ, ngẩng đầu nhìn màn hình liền thấy câu đánh giá thần ngủ “bình tĩnh” của cô nàng chuẩn bị. Trong thâm tâm cậu yên lặng nôn mưa, đó là do hôm qua thần ngủ đã đem mặt không bình tĩnh bày hết ra rồi a! Kỳ thật trước ngày hôm qua, thần ngủ trong ấn tượng của Dư Thần đúng là một người vô cùng bình tĩnh, chuyện gì cũng đều chậm rãi, nhiệm vụ nhân sinh đầu tiên chính là lên giường nằm an bình, trời sụp xuống cũng chỉ thản nhiên “Ngà” một tiếng. Bạn xem, đại thần nợ nần nhiều như vậy, kéo âm nhiều như vậy còn có thể an an ổn ổn đúng chín giờ liền nói ngủ ngon rồi bò lên giường, chắc chỉ có mình anh ta. Nhưng chỉ mấy chữ “sát”, “ngửa mặt lên trời khóc ròng” cùng với hàng đống dấu chấm than thừa thãi ngày hôm qua đã đập nát hoàn toàn ấn tượng được vun đắp bao lâu nay trong lòng Dư Thần. Kết quả hôm nay người kia trước công chúng lại khôi phục thành khuôn mặt than bình tĩnh, thực sự là lừa gạt quần chúng nha!

Chủ đề câu chuyện trong diễn đàn đã trở thành an ủi thần ngủ đáng thương, khuyên bảo nhanh chóng trả nợ để từ từ giải trừ nguyên rửa xui xẻo này nọ, rồi lại chuyển về vấn đề điện thoại di động.

Chuẩn Bị _ Candy: Kháo! Kiểu mới giảm giá nghiêm trọng, cái cục gạch trên tay chị đây lúc mua hơn ba nghìn tệ, mất thấy nó xuống giá từng ngày mấy trăm tệ mà khóc không ra nước mắt a!

Đạo Diễn _ Ba Ngày Thi Năm Môn: Cô đây là tự ngược sao Kẹo. Mua dòng mới xong sau đó nhất định không được tiếp tục xem giá –

Tạp vụ _ Trưởng Thế Hỉ Nhân: Ba Thi có lý a 0 0 Chỉ là bản nhân chưa bao giờ mua dòng mới hô hô

Chuẩn Bị _ Candy: Ài, Thần ngủ, anh mua cái điện thoại kia bao nhiêu tiền.

Xì Dầu: 800

Cá Chiến Đấu: Rất đẹp.

Dư Thần vuốt vuốt cái điện thoại của cậu, được rồi, điện thoại dumm cũng là phân loại giá cả cao thấp, cậu không khỏi tự cảm thấy may mắn khi hôm qua không có ầm ầm chạy đi tiến cử cho anh. Sờ sờ hình con gấu đáng yêu trên chiếc điện thoại, nhớ tới cái máy siêu cool kia của thần ngủ, sao lại cảm thấy chênh lệch phẩm vị nhỉ? Bỗng chiếc di động trên tay rung lên một cái, báo có tin nhắn mới.

“Xin chào, chúc mừng ngày trở thành người gửi tin nhắn đầu tiên cho điện thoại mới, ngài đã đạt được một trong số các phần thưởng sau, A: Du lịch Nam Kinh một ngày, bao ăn, bao ở, bao lộ phí; B: Đạo đức tốt cự tuyệt quà tặng cũng phải tiếp tục làm đồng hồ báo thức chuyên dụng cho chủ nhân máy điện thoại này; C: Một người bạn trai ôn nhu săn sóc thân thiện am hiểu lòng người. Mời gửi tin nhắn chọn phần thưởng ngài muốn, phần thưởng có thể ký nhận trong thế kỷ này, hiệu lực cả đời này.”

Ai nói thần ngủ ngoại trừ ngủ ra thì không biết gì là tình thú, tình cảm luôn ngủ say được tích tụ lại nơi đáy lòng, sau vụ tai nạn liên bùng nổ như vậy đây a. Dư Thần ôm di động mà như muốn đi đánh nhau, kéo lại một đồng ánh mắt tò mò nghiên cứu bất quái của đám bạn cùng phòng, tên lẩm mồm kia liền lao vào muốn xem di động cậu có gì: “Fan hâm mộ? Thổ lộ? Nude?”

“Đi đi, trong đầu ông trừ việc nam nữ thì không còn gì khác sao?” Dư Thần vội lấy tay che màn hình điện thoại lại, xua đuổi tên kia.

“Việc nam nữ là đại sự a,” Tên đó lại tiếp tục cọ cọ bên người Dư Thần, “Đừng nói việc ông hôm qua vẽ mặt mắt mác, hôm nay lại sinh long hoạt hổ không có liên quan đến người kia nha! Anh đây không tin đâu!”

“Tin hay không tùy ông, dù sao cũng chỉ là bạn bình thường.”

“Thiết!” Tên kia tay không với được điện thoại đành phần nộ bỏ về ổ của mình.

Dư Thần lại nhìn thoáng qua di động, tình tế đọc lại từng lựa chọn, cảm giác khô hài lúc mới thấy đã nhạt đi không ít, ngược lại tâm trạng lại có phần không yên. Sửa đi sửa lại câu trả lời mấy lần, cuối cùng tin nhắn gửi đi lại là: Không thể chọn nhiều đáp án sao?

Lần này đối phương trả lời thật nhanh chóng, ngữ khí của thần ngủ rất lớn: Đương nhiên :)

Dư Thần cảm thấy tim mình đang đập thật nhanh trong lồng ngực, ý tứ của thần ngủ là sao đây, tuy rằng chuyện làm đồng hồ báo thức trước đó đã được xác minh là nhầm lẫn, chính là người kia hôm đó lại dùng việc giải thích nhầm lẫn đó làm chủ đề khởi đầu cuộc gọi hẹn gặp mặt, cùng với sự kiện đáng buồn nôn là thần ngủ đánh mất đồ mà không gặp được, hơn nữa thần ngủ rõ ràng yêu cầu chính mình gửi tin nhắn nhưng lại nhận được một tin trả lời như thế Đồng chí Cá nhỏ không bình tĩnh nổi.

Cũng không thể nào lý giải được, ý tứ của đối phương là gì?

Diễn đàn kịch tổ đã từ chuyện di động chuyển đến vấn đề tiền điện thoại hàng tháng, rồi lại xoát đến đồ ăn với mỹ phẩm, thấy được thu nhập chi tiêu của cái tên đang khóc than trong diễn đàn kia, Dư Thần cảm thấy chính mình và nhóm người này vẫn có một chút chênh lệch nào đó. Thần ngủ ngẫu nhiên sẽ phun ra một hai chữ, vẫn là phong cách siêu lười như cũ, thế nhưng cũng làm cho người khác cảm thấy anh bình tĩnh đến lạnh lùng.

Sẽ không có ai sau khi thổ lộ còn có tâm tình lên mạng nói chuyện phiếm đi? Dư Thần xóa hết tin nhắn “Toàn bộ đều chọn được chưa?” đang đánh dờ đi, sau đó gửi đi một tin khác “Chọn AB, A hẹn trước nghỉ hè, B tùy thời có thể J”. Mấy trò chọc ghẹo của người khác đã khiến cậu đủ rồi rắm rồi, nếu như thành sự thật gì đó, rất xấu hổ đi?

Khương Hữu nhìn dòng chữ “Xác định xóa?” đành ấn hủy bỏ, lưu lại tin nhắn đối phương chọn AB vào hộp thư. Trên màn hình máy hiện lên chỉ có hai, ba khung chat đơn giản, một cái là khung chat diễn đàn đang hứng trí bưng bưng bàn tán về một bộ phim mới gần đây, một cái là khung chat với Candy và là lịch sử nói chuyện mấy tháng gần đây, còn cái cuối cùng là khung chat với bạn học Cá, được kéo đến trang tận trang đầu tiên của lịch sử trò chuyện.

Nội dung đoạn nói chuyện với Candy là như thế này ——

Candy: Thần ngủ anh luôn nói từ biệt rõ ràng như vậy, đi ngủ kiên quyết như vậy!

Xì Dầu: Đến giờ rồi.

Candy: Thần ngủ, tôi quyết đoán đề nghị anh, nếu ngày nào đó xuất hiện một người có thể cùng anh nói chuyện trong một tháng quá nhiều hơn năm mươi trang lịch sử trò chuyện, hoặc là nhắn tin vượt quá ba ngày một lần, anh phải lập tức lo lắng làm sao câu về làm vợ nuôi trong nhà thôi!

Xì Dầu: ?

Candy: Nếu thực sự có một người như vậy xuất hiện, điều đó chứng minh đối với người mỗi ngày login không quá hai giờ như anh mà nói, đây là một đối tượng khiến anh cực kỳ hứng thú, hoặc là người kia ít nhất có thể chịu đựng được cái cách trả lời “một hai chữ” của anh liên tục mà không kéo anh vào sổ đen hoặc unfriend, anh nghĩ xem nếu có một người như vậy xuất hiện thì có biết bao trân quý a! Quả thực rất trung hòa, rất bù trừ cho anh đúng không?! *lệ rơi đầy mặt*

Xì Dầu:

Candy: Thần ngủ, anh không thể như vậy, không thể bởi vì tôi tìm ra được chân tướng mà nổi cáu với tôi

Xì Dầu: Ngủ ngon.

Candy: Này, thật đấy! Anh muốn cô đơn đến già sao, chủ động một phen cũng không chết mà, cũng sẽ không mang thai, ngày nào đó có một người như vậy xuất hiện nhớ rõ nhất định phải ra tay bắt lấy nha!

Lịch sử nói chuyện hôm đó cơ hồ chỉ có một đoạn như vậy, Candy xem như là cái tên được liên hệ nhiều nhất trong list bạn tốt của Khương Hữu, nhưng mà chỉ là tần suất bốn năm này nói chuyện một lần, không có biện pháp a, Khương Hữu đối với máy tính cũng không có chịu khó lắm.

Mà bản lịch sử trò chuyện với bạn học Cá kia lại hoa hoa lệ lệ dài hơn trăm trang, cái này đối với Khương Hữu mà nói quả thực là một cột mốc lịch sử vẻ vang, càng đáng khen hơn nữa là về cơ bản quá trình nói chuyện với Cá Chiến Đấu cũng không phải toàn là đối phương đơn phương lên tiếng.

Điện thoại mới vừa mới vào tay, tin nhắn đầu tiên được gõ ra, vẫn là một đoạn tin nhắn dài dòng hiếm có, Khương Hữu gần như đã thể hiện hoàn toàn ưu điểm “Cái máy này vừa rẻ vừa đẹp, lại thêm đánh chữ nói chuyện cực kỳ thuận tay” mà ông chủ hàng quảng cáo. Kỳ thật cũng không cần phải nhớ lại, anh liên hệ với Cá nhỏ đột nhiên quen biết này đích thực là hơi thường xuyên, tuy rằng khách quan mà nói đều là vì đối phương tới tận cửa thỉnh giáo vấn đề phiên dịch, mà chính mình lại nhằm đối phương làm đồng hồ báo thức.

Đối với đồng chí Cá nhỏ này, anh đích thực là tán thành từ thanh âm cho đến nhân phẩm, ngoan ngoãn lại nghe lời, mấu chốt là khiến Khương Hữu tự giác mà kiên nhẫn, điểm này đã khiến cậu là sinh vật đầu tiên có một không hai trong lịch sử nhân loại có thể làm được điều đó. Thần ngủ thuận theo tự nhiên ngủ thẳng đến một giờ rưỡi chiều mới tỉnh lại, lấy tay như như khóe mắt, liếc nhìn đồng hồ treo trên tường thấy còn chưa đến tám giờ tối, ngủ hay không ngủ?

Khương Hữu cầm điện thoại mới đến đặt cạnh bàn phím máy tính, thân thể thì muốn hướng về ổ chăn mềm mại ấm áp. Chủ động một phen đích xác cũng không gây ra tai nạn chết người, mà cũng không tạo ra án mạng, nhưng mà đến khi không chịu nổi thì “ra tay cũng chẳng khác nào phí công” a.

Hoàn chương 11.

12. Chương 12: Sốc Tiểu Đệ Và Cánh Cửa Hàng Rào

“Anh đều quyết định là mua gì hết rồi, còn kéo em tới đây làm gì a?” Dư Thần dựa vào quầy tính tiền nhàm chán nói. Đầu tháng năm là sinh nhật Tiểu Shota, vị học trưởng mới được thăng chức làm bạn trai người ta phải bỏ nhiều tâm tư là điều tất nhiên, tóm cậu ra ngoài nhưng lại là kéo thẳng đến cửa hàng điện thoại độc quyền này là sao đây?

“Kéo cậu theo làm tham mưu a,” Tiểu Dĩ Hàng còn thật sự đặt ba kiểu điện thoại đến trước mặt Dư Thần, “Ba cái này, cậu nói xem cái nào tốt?”

“Là Tiểu Shota nhà anh thu quà, không phải em.” Dư Thần bắt đắc dĩ, chỉ chỉ cái ở chính giữa, “Em ưa cái này hơn, ấn phẩm rất thoải mái.”

“Ừa,” Tiểu Dĩ Hàng gật gật đầu, “Anh cũng thấy cái này được nhất, chỉ là cậu ấy thích màu trắng, ông chủ, cho hỏi kiểu này có màu trắng không?”

Nhân viên cửa hàng lập tức vô cùng ân cần đem cái màu trắng tới. Dư Thần và Tiểu Dĩ Hàng chỉ liếc mắt một cái mà hai mắt đều sáng lên, cái màu trắng này so với cái màu đen ban đầu kinh diễm hơn rất nhiều. Mặc cả một chút, Tiểu Dĩ Hàng liền mua được một món quà cực kỳ vừa ý.

“Sao lại quyết định tặng di động a? Nói không chừng cái mà Tiểu Shota đang dùng cũng là mới mua không lâu.”

“Sẽ không đâu,” Tiểu Dĩ Hàng thật cẩn thận cất gói đồ vào trong túi, “Cái điện thoại cậu ấy đang dùng đã lâu lắm rồi, không biết là vốn loại điện thoại đấy không có tai nghe đi kèm, hay là lúc mua điện thoại đã quên không lấy, công việc hiện giờ của cậu ấy cần thường xuyên lái xe trên đường, anh nghĩ muốn mua cho cậu một cái điện thoại có thể dùng tai nghe, tương đối an toàn.”

“Thực cẩn thận.”

Tiểu Dĩ Hàng cười khế, cũng không phản bác: “Xa như vậy, bình thường lại không nhìn thấy nhau, có chút vấn đề nhỏ, giấu lại sẽ không yên tâm, không trừ tận gốc sẽ trở thành gút mắc trong tâm.”

Dư Thần âm thầm nôn mửa: “..... Học trưởng có đàn ông rồi quả nhiên không giống trước đây nữa.”

“Ừa, cậu về sau nhất định sẽ lý giải được cảm giác của anh.” Tiểu Dĩ Hàng túm lấy một cánh tay của Dư Thần kéo đi, “Đi, mua mic nào.”

“Mic của anh hỏng rồi?”

“Không.”

“Cái mic kia của anh hiệu quả không tồi a, sao phải đổi mic mới?”

“Ừa, không tồi, cho nên anh tính đem cái mic đag dùng cho Tiểu Sánh, anh mua cái mới.” Tiểu Dĩ Hàng nói như chuyện tất nhiên, “Lần trước cậu ấy mua một cái mic gần nghìn tệ, thế mà hiệu quả ghi âm rất kém, cậu ấy lại đối với các sản phẩm điện tử không có hiểu biết, vẫn là trực tiếp gửi cho cậu ấy đỡ hơn nhiều.” Cái di động là nhân sinh nhật tặng, nếu lại tặng thêm một cái mic, rất có thể Tiểu Shota sẽ cảm thấy áp lực, dù sao hai người cũng là vừa mới bắt đầu. Vậy nên dựa vào lý do “bản thân đổi mic nên cho cậu ấy cái mic cũ” sẽ khiến người ta không thấy ngại.

“Không phải chứ, cậu ta cũng muốn làm CV?” Dư Thần kêu to, chưa thấy qua người phụ xướng phụ tùy như vậy, gả cho Ngũ Hành Thi nên cũng theo làm CV vô danh à, không đúng, Tiểu Shota còn chưa biết học trưởng là Ngũ Hành Thi đâu.

“Cậu cảm thấy thanh âm của cậu ấy” Tiểu Dĩ Hàng khụ khụ vài tiếng.

Dư Thần lại âm thầm lau mồ hôi: “Ặc, đại khái là có thể phối shota đi, nếu, cậu ta không phải là dùng phần mềm biến âm.”

“Chính thế a, cậu ấy gần đây ở trong phòng YY hát thì bị mấy cô nàng phúng đến lên giới, muốn đi ghi âm bài hát.”

Học trưởng à, lúc anh nói người khác đắc ý vênh váo có thể không cần trưng bộ mặt dương dương tự đắc như thế không? Quả nhiên rơi vào tình yêu cuồng nhiệt khiến con người đều tiến đến trạng thái không bình thường. Dư Thần suy đoán nhân tâm một phen. Mà cậu cũng không khỏi thắc mắc sau khi Tiểu Shota nhận được mic, có thể đoán được mic này chính là mic mà Ngũ Hành Thi đại nhân thân ái của cậu ta dùng qua không?

Chọn xong mic, Tiểu Dĩ Hàng lại mang theo Dư Thần vào một quán cơm khu đông bắc phụ cận trung tâm điện tử, đưa thực đơn đẩy đến trước mặt Dư Thần: “Đến gọi món ăn đi, hôm nay học trưởng mời cậu, đừng khách khí.”

Dư Thần xoa cái chân đau, trong lòng thầm nghĩ chính mình vì người mà mất nửa buổi chiều, đương nhiên sẽ không khách khí rồi. Hai người gọi ba món mặn, một món chính, đồ ăn bày đầy khắp bàn trông cũng khá phong phú. Khi đang ăn đến quên trời đất thì đột nhiên điện thoại của Dư Thần rung lên, một tay lấy ra nhìn, cư nhiên là tin nhắn của Thần ngủ!

Từ sau lần chọn ABC kia, hai người đã có một đoạn thời gian không liên hệ bằng điện thoại, mấy ngày nay Thần ngủ cũng không tìm cậu kêu anh rời giường. Về phần ở trên mạng, thần ngủ đến Tô Châu công tác hai ngày, hơn nửa ngày thứ ba gặp chuyện sock, cộng thêm vất vả lẫn lộn cả ngày, làm lưng mệt mỏi một hồi, trở về đương nhiên sẽ ngủ bù vài ngày, dù sao gần đây cũng không thấy anh lên mạng.

“Ai da, nửa ngày rồi còn không xem nội dung tin nhắn?” Tiểu Dĩ Hàng báo cáo xong hành trình hôm nay cho Tiểu Shota, thuật lại việc mình đang mời học đệ trẻ tuổi xinh đẹp ăn cơm. Gửi xong tin nhắn, anh ngẩng đầu lên nhìn lại vẫn thấy học đệ nhà mình cầm điện thoại bất động nửa ngày, không khỏi tò mò muốn xem bên trong có gì hot, kết quả là Dư Thần vô cùng miễn cưỡng, bàn tay cầm di động nhanh chóng giấu đi. Hoàn thành động tác này, cả khuôn mặt Dư Thần bất giác đỏ hồng lên: rõ ràng trong lòng có quỷ a.

“Em, em hỏi anh một chuyện a,” Dư Thần cắn môi dưới, mãi mới hạ được quyết tâm mở miệng, “Nếu có một người, uhm, em chỉ là nêu ví dụ, tỷ như nói, người kia đại khái cũng biết anh là, nhưng anh ta lại giống như đang đùa hời anh, có nguyện ý để anh ta làm bạn trai anh không, anh nói, có lẽ nào anh ta đối với anh có Uhm, chính là ý tứ kia?” Bên cạnh Dư Thần chưa từng có người bạn có thể chia sẻ tâm sự, người anh kể kia tuy đối với cậu cũng tốt, nhưng về phương diện tính hướng với tình cảm cũng không tiện can thiệp quá nhiều. Khi cậu bắt đầu với khủng hoảng bất an trong lòng, cả quá trình đấu tranh do dự đó, cậu đều phải đối mặt một mình. Cũng may sau khi trưởng thành, người bố không quan tâm đến gia đình kia của cậu liền nói rõ sẽ không phụ trách tiêu phí gì của đứa con này, làm Dư Thần phải sa vào kiếm việc, không còn thời gian đầu mà miên man suy nghĩ linh tinh. Hiện tại có cơ hội rất tốt trước mắt, Dư Thần nghĩ hay là hỏi ý kiến của bên thứ ba cũng được ha.

“Đại khái biết cậu là” Tiểu Dĩ Hàng sờ sờ cằm, “Sẽ không phải là bạn qua mạng chứ? Quen biết qua game? Hay là quen biết qua vòng phối?”

“Em không chơi game.” Cả ngày tính toán làm sao mỗi ngày có thể kiếm thêm một chút để cân bằng học phí với phí sinh hoạt, tốn hết tâm trí vào kiếm thêm thu nhập, lấy đâu ra thời gian rảnh mà chơi game nữa.

“Ừa, vậy là quen qua vòng phối.”

“Ặc.....” Lại chưa đánh đã khai.

“Sẽ không phải là CV nào đi?”

“Em không phải đã nói chỉ là ví dụ thôi sao,” Dư Thần cố dựa vào cái lí do yếu ớt đẩy phản bác lại, thế mà cái điệu khinh bỉ “đừng nói dối” trên mặt Tiểu học trưởng càng ngày càng rõ ràng, mãi lúc sau cậu mới buông tha cho việc càng chối càng lộ này, “Đây không phải trọng điểm, trọng điểm là vấn đề của em nha!”

Tiểu Dĩ Hàng bày ra biểu tình trầm tư, sau đó gờ móng vuốt xoa xoa đầu học đệ: “Nếu cậu để ý vấn đề này như vậy, có phải nói lên kỳ thật cậu cũng đối với người ta tồn tại mong chờ?” Tiểu Dĩ Hàng nhìn về mặt mở miệng vô thức của học đệ, anh nói tiếp, “Chỉ là nếu là anh, anh sẽ không đối với người anh không có ý tùy tiện nói lời này.”

“Em cũng sẽ không” Dư Thần nhắc đĩa gấp một miếng rau cuốn thịt, hương vị toan ngọt bọc lấy mùi thịt đậm vị, giờ khác này rơi vào miệng cậu tựa hồ như nhật tetch, cho nên thần ngủ.....

“Giả bộ bình tĩnh cái nỗi gì a, còn không mau liếc xem tin nhắn nói cái gì?” Tiểu Dĩ Hàng bị cái bộ dạng bần khoản mỗi tình đầu của học đệ nhà anh làm cho gấp muốn chết rồi.

Tin nhắn của thần ngủ là như vậy: Đại ca hươu sao mời sóc tiểu đệ về nhà ăn cơm, qua thời gian ước định đã lâu, sóc tiểu đệ luôn luôn đứng giờ lại chưa xuất hiện, đại ca hươu sao lo lắng đi ra cửa nhà, nhìn thấy

sóc tiểu đệ đang lòng vòng ở chính cảnh cửa hàng rào trước nhà, cửa hàng rào rất là lớn, sóc tiểu đệ cứ đứng đó không vào cũng không ra, cứ sốt ruột chạm ra rồi chạm vô, đại ca hươu sao khẽ mỉm cười, ôn nhu dùng cặp sừng xinh đẹp trên đầu mình đẩy mở cánh cửa hàng rào, lúc này sóc mới ôm cái đuôi đỏ mặt bước vào cửa.

Tin nhắn rất dài, phân thành hai tin, Dư Thần xem qua một lần liền nhận định đây là một cái tin nhắn đáng yêu bán manh, xem đến lần thứ hai thì nhin không được cười đầy ý tứ. Đợi cậu xem đến lần thứ ba mới ổn định được tâm tình như cũ, bạn học Dư Thần suy đi nghĩ lại rất nhiều: Thần ngủ có phải là ám chỉ, lựa chọn C của anh là sóc tiểu đệ, mà câu trả lời của cậu chính là cánh cửa hàng rào?

Hoàn chương 12.

13. Chương 13: Ngụy Công Là Ngụy Hình Tượng Chứ Không Phải Là Tác Phong

Ngón tay ngập ngừng lướt một vòng trên chín phím bấm của điện thoại, mãi một lúc sau Dư Thần mới bắt đầu chậm rãi đánh chữ: “Thần ngủ, điện thoại mới của anh có chức năng báo thức không? Gần đây không cần gọi sao, người cung cấp hàng hóa đối với hàng ế tỏ vẻ rất sợ hãi L” (Ý của Thần Thần là thần ngủ không cần cậu gọi nữa => cậu bị thất sủng => sợ hãi ~~)

“Thật là CV nào đó đi?” Tiểu Dì Hàng ngồi đối diện rướn cổ hóng sang bên này, cười cợt xấu xa, “Nick là gì? Nói xem xem anh có biết không?”

“Sau này rồi nói.” Dư Thần qua loa gạt đi, vừa lúc có tin nhắn mới của thần ngủ gửi đến, lại cho Dư Thần một cơ hội mới cúi đầu trầm mặc.

Thần ngủ nhắn: Có thể dùng đồng hồ báo thức, chỉ là không gọi tôi tỉnh được.

Lại là kiểu trả lời ngắn gọn.

Dư Thần ngẫm nghĩ, đại khái là cái loại đồng hồ báo thức này vang lên sẽ bị thần ngủ trực tiếp ấn tắt, vang lên rồi lại ấn tắt, nếu còn vang lên nữa sẽ lập tức bị quăng đi, cho nên điện thoại vẫn có độ an toàn cao hơn. Nhấn như vậy liền thôi có phải tỏ ý không muốn cũng nói chuyện? Dư Thần tự rối rắm một hồi rồi lại tiếp tục trả lời: Đang ở bên ngoài cùng người khác ăn cơm, anh đoán xem là ai 0n0 Gọi ý: CV, ôn nhu, công âm.

Lần này thì tin nhắn trả lời đến rất nhanh mà cũng ngắn gọn: Ngũ Hành Thi.

Quá sắc bén rồi?! Dư Thần ngẩng đầu, đầy hoài nghi nhìn vị học trưởng đang cười tủm tỉm trước mặt mình, sau đó lại cúi đầu tiếp tục gửi tin nhắn: Thần ngủ, anh thật sự không ăn gian đấy chứ?!?

Thần ngủ đáp lời: Chờ cậu ăn xong rồi nói sau.

Dư Thần càng nghi ngờ hơn, quả nhiên nhìn thấy học trưởng đang cười đầy quỷ dị khó lường. “Anh cùng Xì Dầu vô cùng thân thiết nha.” Tiểu Dì Hàng vừa gửi tin nhắn vừa meo meo cười: Xì Dầu, cậu gần đây cùng với học đệ Cá Chiến Đấu của tôi liên hệ rất nhiều nha?

“Làm sao anh biết được”

“Bởi vì anh biết tên đó mấy hôm trước đã đến đây công tác, anh còn hỏi hần có cần người chiêu đãi hay không, hần nói hần đã có người dẫn đường rồi. Kết hợp với việc các người có vở kịch chung ngày mừng một tháng tư kia, nghĩ chắc gần đây các người có qua lại không ít đi.” Tiểu Dì Hàng trấn định thu hồi điện thoại vào túi, “Tuy rằng nói là rất thân nhưng anh cảm thấy á, tên Xì Dầu này cũng tạm, chính là rất lười biếng, trừ bỏ công việc ra thì không làm được gì lên hồn. Cảm giác cùng người như vậy nói chuyện yêu đương sẽ rất mệt, cậu là muốn” Tiểu Dì Hàng quyết đoán ngắt lời tại đây, bởi vì anh đã bắt gặp được vẻ ưu sầu nhàn nhạt trong nét hưng phấn trên gương mặt của học đệ nhà mình. Hoặc là anh không muốn nhắc đến

vì cuối cùng người đáng để cậu để ý đã xuất hiện, mà cũng có thể do có đôi khi chờ mong một kết quả nào đó cũng không phải không đáng.

Dư Thần sao có thể không biết được về độ lười biếng của đối phương, trong quan hệ với người khác cũng không hề chủ động, biểu hiện đầy biếng nhác cùng không kiên nhẫn. Nhưng dù thần ngủ lười nhác đến vậy, cũng thường xuyên kiên nhẫn trò chuyện với mình, cũng gửi được mấy tin nhắn dài dòng, kỳ thật đã không dễ dàng gì rồi.

“Cảm thấy không tôi thì có thể thử xem, người như chúng ta,” Tiểu Dĩ Hàng vỗ vỗ vào vai Dư Thần, “Nếu có thể gặp được một người mình để ý cũng để ý đến mình, thật không dễ gì.”

“Tựa như tiểu Shota nhà anh?” Dư Thần xem thường hừ một cái, “Học trưởng, anh từ khi có gia đình, nói chuyện liền biến thành cái bộ dạy đời này, cẩn thận Tiểu Shota chịu không nổi.”

Tiểu Dĩ Hàng cười mà không nói, bày ra bộ dáng nhóc con ghen tị, anh đây không so đo với chú.

Tối đó, Dư Thần một bên viết luận văn, một bên chạy đến phòng YY kia nghe Tiểu Shota ca hát. Cậu nghĩ lại cũng thấy có hơi ghen tị. Tiểu Shota hát xong một bài, lại như khoe mà hỏi: “Hôm nay có nghe ra có gì bất đồng không?”

Các cô nàng ngồi đóng cọc trong phòng cũng vô cùng hợp tác hỏi lại: Có gì bất đồng a? Hôm nay diễn đàn chủ sama vỡ giọng à?

Cô nàng phía sau tiếp tục xếp hàng: Bị khàn khàn sau khi bị cướp sắc?

Tiểu Shota thất bại gào thét: “Không phải a, mic! Nghe không thấy hiệu quả của mic tốt lắm sao?”

Các cô nàng thốn thức: U, lại đổi mic? Giọng thấp, phòng chất lượng kém, nghe được hiệu quả cái quỷ á.

Tiểu Shota mở cái sơn trại này tuy là diễn đàn cấp cao, full cũng có hơn 200 người, nhưng không phải tất cả mọi người đều có điều kiện lên YY, cái phòng YY này trên danh nghĩa là của diễn đàn, nhưng thực ra thường xuyên lên mic cũng chỉ ba, bốn mươi acc quen thuộc, thành ra chất lượng của phòng đương nhiên không khả quan được. Dư Thần âm thầm cười trong bụng, Tiểu Shota này nghĩ chỉ cần thay đổi mic là sẽ nghe ra rõ ràng âm sắc khác biệt sao?

Tiểu Shota không phục cần nhắc: “Tôi đi thu lại, nhất định phải nghe ra sự khác biệt!”

Các cô tự nhiên vô cùng tò mò với sự chấp nhất của tiểu Shota: Cậu đã quên lần trước vừa mới mua cái mic vừa đắt vừa có hiệu quả siêu siêu tối kìa sao? Cái này lại là cậu mua nữa?

Tiểu Shota đắc ý vênh mặt nói: “Cái này là Các Hạ gửi cho tôi!” Tuy là mic đã dùng qua nhưng lại càng khiến Tiểu Shota yêu thích hơn, dùng mãi không muốn buông ra. Nhưng mà cậu không thể cường điệu sự yêu thích này, dù sao Các Hạ đã từng nhiều lần lấy cớ không có mic để từ chối lên YY, Tiểu Shota sẽ không bán đứng vợ đầu nha.

Các cô nàng nghe xong liền khó mà bình tĩnh được: Chắc chắn là đang khoe! Ân ân ái ái một vừa hai phải thôi chứ!! Cẩn thận ra đường kẹt xe

~~Đó, đối với Tiểu Shota thì câu nguyên rủa này là rất thâm, vậy nên Tiểu Shota nhà ta quyết đoán log out: Tôi đi xem phim. Cứ thể liền bỏ mặc các cô nàng đang ân cần hỏi “Không phải là đi chat webcome JQ đây chứ” lại đằng sau.

Dư Thần lưu lại hết bài tập vừa làm, mắt lại liếc về phía cái điện thoại đang im lìm, cảm giác thật lạ lẫm. Cậu đành lấy máy tính ra, vào folder mấy bài hát cậu yêu thích, tùy tiện tìm mở mấy cái, bản demo du dương liền nhẹ nhàng phát ra. Đã sắp tám giờ rồi, bạn cùng phòng đều chưa trở về, có nên thừa dịp này mà thu âm một chút? Đáng tiếc cậu đã mở mấy cái kịch bản, đảo đi đảo lại vẫn không dậy được chút nào hứng thu ghi âm. Nhưng mà mấy vở diễn vai qua đường lại dễ dàng nói hai ba câu liền xong. Chờ đến gần tám giờ hơn, Dư Thần mới thử đánh tiếng chào hỏi sang Xì Dầu quân.

Cá Chiến Đấu: Thần ngủ, onl không?

Xì Dầu: Đang muốn ngủ.

Cá Chiến Đấu: Anh có dám đợi qua chín giờ mới ngủ không *khinh bỉ*

Xì Dầu: Ủa, vậy nói chuyện gì?

Cá Chiến Đấu: Cái vở kịch kia của chúng ta, thời gian diễn kỳ hai đã sắp xếp tốt chưa?

Xì Dầu: Kẹo không nói với tôi.

Cá Chiến Đấu: Thần ngủ 0 0 Hôm trước anh gửi cho tôi cái tin nhắn về hươu sao với sóc, không phải là anh viết chứ?

Xì Dầu: Không phải. Người khác gửi cho tôi, tôi thấy thú vị liền gửi cho cậu.

Nguyên lai là vậy, Dư Thần không hiểu sao lại có chút cảm giác mất mát, xem ra cái việc kia chỉ là do mình suy nghĩ quá nhiều mà thôi. Khương Hữu bên kia nhìn hoài khung chat không thôi lại thấy liên tục hiện ra “Đối phương đang nhập văn bản”, anh liền dứt khoát mở miệng trước.

Xì Dầu: Có muốn hợp ca không?

Cá Chiến Đấu: Hả? Hợp ca?

Xì Dầu: Nghe được một bài không tồi, gửi cho cậu nghe nè.

Dư Thần tiếp được file người ta gửi, truyền ra từ tai nghe là khúc nhạc dạo của một bài hát cậu đã quen đến không thể quen hơn được nữa, ca từ của “Tuyệt thế tiểu công” lại bị đổi thành “Cực phẩm lười công”, làm điệu trình diễn đối đáp miễn cưỡng, quả thật không giống bình thường. Vì thể hiện tại muốn tự mình hát lại, Thần ngủ muốn dùng một cổ giọng điệu lười biếng như vậy tạo thành nó sao?

Cá Chiến Đấu: Được, hợp ca! Tôi hình như mới nghe một bài anh hát!

Xì Dầu: Bởi vì chỉ hát có một bài.

Cá Chiến Đấu: Được rồi =v= rất lười! Lần này cứ nhiên anh lại có thể chủ động nghĩ muốn hát, thật không dễ dàng *nháy mắt*

Xì Dầu: Chính xác.

Thần ngủ, anh không cần lười đến thần nhiên như vậy được không? Dư Thần đỏ khốc đỏ cười nhìn câu trả lời trên màn hình, tay lại bật ca khúc kia lên nghe.

Xì Dầu: Cậu có rảnh thì nghe rồi ghi âm lại đưa tôi.

Cá Chiến Đấu: Anh tự mình làm hậu kỳ sao 0 0

Xì Dầu: Không phải, tôi sẽ tùy vào âm thô của cậu để thu phần của tôi.

Cá Chiến Đấu: Ca từ khí phách như vậy, nhạc đệm hùng hậu như vậy, tôi cảm thấy tôi không hát uy vũ một chút thì thật khó nói.

Xì Dầu: Vậy thì hát uy vũ một chút.

Cá Chiến Đấu: Chính là như vậy sẽ không hợp với anh, không phải sao?

Xì Dầu: Cậu cảm thấy khí thế của tôi so với cậu yếu hơn?

Cá Chiến Đấu: Hắc hắc, yếu hay không không chắc, nhưng anh sẽ dùng sức hơn tôi sao?

Xì Dầu: Đến lúc đó cậu sẽ biết.

Đến lúc đó Dư Thần đâu chỉ biết, cậu quả thực là chấn kinh rồi! Nguyên lai lúc thần ngủ không lười chính là thứ khí thế mạnh mẽ hiên ngang đến thế! Có đôi khi lời nói quả nhiên không thể quá chắc chắn, tỷ như Dư Thần chất vấn thần ngủ có dám ngủ sau chín giờ không, lịch sử nói chuyện hôm đó của hai người rõ ràng dừng lại lúc hai mươi hai giờ năm phút theo giờ Bắc Kinh; hay lại tỷ như lúc này, Dư Thần nghĩ đến khí chất hoàn toàn khác của thần ngủ khi hát, mà khi cậu hát đến muốn khàn cả giọng thì người kia lại thông dong hơn rất nhiều, vào tai lại có cảm giác càng trầm bổng.

Xì Dầu: Thế nào?

Cá Chiến Đấu: = = Quá quá quá đả kích người khác!

Xì Dầu: *xoa đầu*

Cá Chiến Đấu: Đây là chênh lệch sao? TuT Đây là điểm khác nhau của ngục công cùng thực công sao? TuT Đối với người có giọng nói trầm thể hiện các loại ghen ghét, hâm mộ, hận!

Xì Dầu: Cậu còn trẻ.

Cá Chiến Đấu: Càng lớn sẽ càng công sao?

Xì Dầu: Không chắc, cái loại này chỉ là có khả năng mà thôi.

Cá Chiến Đấu:

Cá Chiến Đấu: Anh tải lên trang chủ của anh chưa?

Xì Dầu: Tôi không có trang chủ.

Cá Chiến Đấu: Cho nên anh chỉ là hứng trí lên, nghĩ muốn hát thì hát thôi sao?

Xì Dầu: Tương tự như thế. Có thể up lên chỗ của cậu.

Cá Chiến Đấu: = = Tôi sẽ tự ti đấy.

Xì Dầu: Rồi cậu sẽ quen.

Cá Chiến Đấu: Thần ngủ, anh thực không phúc hậu! Cẩn thận vừa tỉnh lại sẽ không có xương quai xanh!

Xì Dầu: Từ tám trăm năm trước đã có người nói với tôi như vậy rồi.

Cá Chiến Đấu:

Hoàn chương 13.

14. Chương 14: Người Nọ Nhắc Mắt Liền Vừa Ý

Dư Thần nghe đi nghe lại bài hát “Công lười” mới thu cùng với Thần ngủ kia, càng nghe càng thấy vui vẻ, cái loại âm thanh này thật giống như một người đang ngáp lên ngáp xuống bỗng nhiên vung tay hô to, cất giọng hát vậy, vừa lộn xộn vừa cao thấp không rõ ràng. Vậy nên khi Dư Thần up bài hợp ca đó lên trang chủ của mình, cậu còn cố tình viết một dòng ghi chú: Đề nghị nên đi nghe lại “Tuyệt thể lười công” của Xì Dầu quân, nếu không sẽ khó mà nghe được điều kỳ diệu.

Kết quả sao? Ghi chú úp úp mở mở, khiến không ít bạn học nghe xong liền chạy đến nhấn riêng bày tỏ vô cùng hài lòng, đương nhiên cũng không thiếu các loại trạng thái quỳ lạy ngưỡng mộ đa dạng đối với Thần ngủ. Ngoài ra diễn đàn kịch tổ cũng rất náo nhiệt.

Đạo Diễn _ Ba Ngày Thi Năm Môn: Nghe được bài hát mới, hai vị chủ dịch lén JQ thiệt nhiều nha

~Biên Kịch _ Nửa Tháng: Bài hát mới nào?

Chuẩn Bị _ Candy: Chỉ đường đến bài hát mới được up trên trang chủ của Cá sama *cười trộm*

Biên Kịch _ Nửa Tháng: Phốc, tôi mới nghe xong rồi, thực thần kỳ a! Tôi chỉ có thể nói, tôi chưa từng nghe qua khí tức thần kỳ như vậy của Thần ngủ!

Cá Chiến Đấu: Nửa Tháng, cô vừa sock ra chân tướng.

Vây Xem _ Phẩm Chất Không Rõ Ràng: Sock thể nào? *Vò đầu*

Cá Chiến Đấu: Bởi vì tôi hôm nay một mực ấn replay hai bài này, tâm tình vẫn sock như ban đầu 0 0

Chuẩn Bị _ Candy: Giải thích thực uy vũ nha! Nói, hôm nay thần ngủ không onl à?

Biên Kịch _ Nửa Thằng: Bây giờ thành nhu vậy, phốc, hẳn chắc không xuất hiện đâu.

Cá Chiến Đấu: Anh ấy không onl, mười phút trước đã đi ngủ rồi.

Vây Xem _ Phẩm Chất Không Rõ Ràng: Tôi có thể hoài nghi một chút rằng các người đã thông đồng thành gian (gian) không? “_” Đối với lịch trình của đối phương lại nắm rõ như trong lòng bàn tay vậy.

Cá Chiến Đấu: Các người nghĩ nhiều quá rồi

Trên thực tế thì ít nhất cho đến giây phút này, Dư Thần và Khương Hữu vẫn thật sự trong sạch, cùng lắm là có thêm một tầng quan hệ mà trong lòng hai người tự rõ mà thôi. Tỷ như đêm nay, cũng bởi mười phút trước khi đi ngủ, Thần ngủ đã Q Dư Thần, xác nhận Dư Thần đang onl liên quảng cho cậu một câu “ Cá, ngày mai tám giờ điện thoại gọi tôi. Ngủ đây.” Rồi log out.

Ngày hôm sau là thứ bảy, là sinh nhật của tên lấm mồm cùng phòng Dư Thần kia, từ giữa trưa đã kéo cả phòng đi ra ngoài đập phá. Tên thật của tên đó là Trầm Khoản, người Ôn Châu, trong nhà cũng thuộc dạng phú ông lâu đời, đến nỗi đặt tên cho con cũng không quên phải có chữ “Tiền”.(Khoản trong tiếng trung cũng có nghĩa là tiền) Lần này Trầm Khoản kéo theo chín cái đuôi bay thẳng vào một quán cơm Chiết Giang. Ký túc xá của Dư Thần là một phòng sáu người, chia làm hai loại, một nửa ngàn năm cô đơn, một nửa đã có bạn gái.

Ngồi vào bàn, lại điểm chút rượu ngon, Trầm Khoản bày thực đơn trước mặt ba cô gái duy nhất, ồn ào lên tiếng: “Gọi món nhanh a, các anh đây đều đói bụng lắm rồi.” Cả nhóm người này trừ Dư Thần đều chưa ăn sáng, bình thường đến cuối tuần đều không chịu dậy sớm, trực tiếp chờ đến giờ ăn trưa. Vậy nên mặc dù lúc này còn chưa đến mười một giờ mà tất cả đều đã có cảm giác đói khát muốn chết.

Mọi người đều tự giác ngồi vào chỗ của mình, Dư Thần an vị bên trái Trầm Khoản, một bên nghe Trầm Khoản sắp gần vào đám con gái chỉ chỉ chỗ chỗ trên thực đơn, một bên ôm chén trà hoa cúc trong tay chậm rãi thưởng thức. Đột nhiên di động đặt trong túi của cậu rung lên, thời điểm ở nơi công cộng nghe được giai điệu max loa được ngân lên, cho dù chủ nhân là ai cũng khiến mọi người cảm thấy không thoải mái.

Các vị khách đang ngồi gần đó đều dán ánh mắt khiến tránh lên người Dư Thần, sát ý dạt dào dấy lên : Tạp âm chói tai như vậy còn không mau tắt đi.

Vì thế ngay cả màn hình Dư Thần cũng không dám xem, cậu dùng tốc độ nhanh nhất ấn nghe máy: “Alo?”

“Cá?”

“Thần ngủ?” Dư Thần nghiêng tai dí sát vào điện thoại, nhẹ đứng lên rời xa chỗ bàn ăn ồn ào, “Có việc gì sao?”

“Cậu hôm nay không có tiết à?”

“Không có, hôm nay thứ bảy mà.”

“Tốt lắm, tôi đứng ở trước cửa trường cậu, ra đây đi.” Ngữ khí của Khương Hữu thì vô cùng bình thường nhưng nội dung câu nói lại làm cho Dư Thần phải sợ hãi thét lên: “Cái gì? Anh nói cái gì?”

Khương Hữu tốt bụng lặp lại một lần nữa: “Tôi đứng ở cổng đông trường cậu.”

“Bây giờ?”

“Bây giờ.”

“Bây giờ tôi không có ở trường a!” Dư Thần sốt ruột, “Ài, anh chờ tôi một chút, tôi lập tức quay lại, anh đừng đi, khoảng hai mươi phút sau tôi sẽ đến.”

“..... Cậu có việc bận?”

“Ách, không có, thần ngủ, anh chờ tôi một chút là được rồi.” Dư Thần nói xong liền nhanh chóng cúp máy, quay lại vỗ vỗ vào tay Trầm Khoản, mà thực ra không cần cậu vỗ, lực chú ý của Trầm Khoản đã luôn đặt trên người Dư Thần rồi, chính là đang nghe lén điện thoại của Dư Thần.

“Tôi có chút chuyện, phải ra ngoài, trưa nay không ăn cùng mọi người được, hôm nào khác tôi mời ông ăn cơm sau.” Dư Thần cũng hơi khó xử, sinh nhật bạn cùng phòng, cả phòng cùng nhau ăn cơm cơ hồ đã là chuyện thường tình của ký túc xá, bình thường cũng bởi mình làm nhiều công việc nên hay vắng mặt, lúc này đã đến rồi lại muốn đi, thực là có chút khó mở miệng, nhưng thần ngủ đã chờ ở cổng trường mất rồi, không đi tìm người ta càng không được.

Thế nhưng Trầm Khoản lại không tránh cứ gì, cười hì hì tra hỏi: “Ông nói thực đi, có phải là MM lần trước đến tìm ông không?”

Lần trước thì đích xác là cái lần trước kia, chỉ đáng tiếc lại không phải MM mà là đàn ông, Dư Thần lung tung gật đầu, lấy áo khoác muốn đi nhưng lại bị bạn thân bên kia kéo lại hỏi: “Ài, nếu là người nhà đến, trực tiếp đưa đến đây là được rồi, không phải sao? Sớm muộn gì cũng phải gặp nha, em đâu mà.”

“Cái này không được tốt cho lắm,” Dư Thần khó xử trả lời, “Chúng tôi..... chúng tôi còn chưa xác định quan hệ.”

“Vậy à, vậy quên đi,” Ông bạn cũng coi như săn sóc, sáng khoái cho đi, trước khi đi còn cho Dư Thần một cái dấu cổ lên.

Dư Thần đối với nắm tay cổ động của tên bạn kia mà dở khóc dở cười, nhanh chóng chạy biến khỏi đấy.

Cậu đạp xe đến cửa đông trường học, lúc còn cách cổng trường vài trăm mét đã thấy được nơi xa xa có một bóng hình biểng nhác đang tựa vào thềm đá nhô ra trên cổng, trên người mặc chiếc áo liền mũ thẫm màu, mũ che kín gương mặt. Tuy rằng cổng phía đông trường là nơi có lượng người đi lại đông nhất, lúc này đây cũng có không ít sinh viên ra ra vào vào, đứng lác lác giữa đám người cũng không phải chỉ có một mình người nọ, nhưng dựa vào trực giác, Dư Thần cảm thấy đó chắc chắn là thần ngủ.

Đèn đỏ trước cổng trường chỉ có bốn mươi giây nhưng dường như phá lệ dài hơn rất nhiều. Dư Thần chống chân, hai tay vịn vào tay lái, khi này một đường đến đây cũng không phải không tò mò vì cái gì mà thần ngủ đột nhiên chạy tới, tối hôm qua lúc nhắc mình sáng nay làm đồng hồ báo thức cho hắn cũng hoàn toàn không dự đoán được sẽ xảy ra trường hợp này. Chỉ là tò mò thì tò mò, hành động của thần ngủ, cậu đoán không nổi. Bốn mươi giây đèn đỏ qua đi, cậu lại đối diện với bóng dáng dựa vào thềm đá dường như không hề động đậy kia, không biết nên nói là người nọ rất kiên nhẫn hay do anh ta lười chuyển động thôi.

Dắt xe qua đường cái, chậm rãi dừng lại trước mặt anh, Dư Thần không thể không thừa nhận cậu đang rất khẩn trương, cùng với sự khẩn trương khi gặp bạn trên mạng trước đây hoàn toàn bất đồng, cảm giác lúc này còn kèm theo chờ mong không yên mà chính cậu cũng nói không rõ. Càng đến gần là càng có thể thấy rõ hơn người đàn ông mặc chiếc áo liền mũ màu thẫm hơi đen, bên dưới mặc quần bò cùng đôi giày thể thao kiểu cách, đầu cúi gằm, tóc mái tùy tiện rũ trước trán, có những sợi vu vơ che cả lên mắt, hai tay chôn sâu vào túi áo thiết to trước bụng, dù nhìn có hơi lười nhưng cũng có tác phong của người đã đi làm lâu năm.

Dư Thần dắt xe đến gần, người nọ mới ngẩng đầu lên liếc một cái. Cậu mấp máy môi, thanh âm khi mở miệng có điểm rụt rè: “Thần ngủ?” Trời mới biết thanh âm của cậu run rẩy vô cùng.

Đầu của người đàn ông vẫn được giấu kín dưới lớp mũ, màu vải sẫm càng tôn lên nước da trong suốt dưới nắng cùng khuôn mặt ôn hòa của anh. Sau khi nghe xong câu hỏi của Dư Thần, người nọ híp híp con mắt, trầm mặc vài giây, đồng thời Dư Thần cảm nhận được tia đánh giá thâm lặng của đối phương lia trên người mình. Cậu rụt lui chân lại vài bước, đồ mặc trên người là quần áo cũ đã mặc vài năm, áo sơ mi kẻ ô vuông màu lam bạch phối với áo khoác thể thao của con trai bình thường, bên dưới là quần bò đã bị giặt đến bạc màu. Nếu biết hôm nay thần ngủ sẽ đến.... Dư Thần thầm cười khổ trong lòng, cho dù biết thần ngủ muốn đến, chỉ sợ chính mình cũng chính là một thân trang phục thường ngày, cái mùa này, bản thân cũng chẳng kiếm đâu ra được quần áo mới để lưu lại ấn tượng tốt đẹp cho đối phương.

Lại có hai giây qua đi, người nọ vẫn không phát ra tiếng động khiến Dư Thần không khỏi bắt đầu hoài nghi phải chăng chính mình nhận sai người? Chỉ là người trước mặt rõ ràng tản mát thứ khí thế của thần ngủ nha! Cũng may khi Dư Thần đang tự hoài nghi bản thân, người đàn ông đối diện đột nhiên cũng lên tiếng, vừa ngắn gọn, vừa thần nhiên, cũng chỉ là một chữ khẳng định: “Cá.”

Hoàn chương 14.

15. Chương 15: Có Dám Đối Mặt Tám Trăm Năm Hay Không?

Dư Thần dựng xe đạp trước cổng trường, khóa xe tương đối cũ, nên khi cậu khóa xong, hai tay đều lấm lem bùn đất. Dư Thần thừa dịp Thần ngủ quay đầu, hết nhìn đông lại nhìn tây mà với tay vớ lấy cái khăn lau trên xe chùi chùi.

“Phụ cận trường học cậu có nhà hàng nào ăn ngon không?” Thần ngủ ngó trái liếc phải hơn mười giây, rất nhanh liền cảm thấy mình vô vị đến ngu ngốc, sao không hỏi luôn bạn học Cá nhỏ, vậy đỡ tốn sức hơn bao nhiêu.

Dư Thần thành thật nghĩ nghĩ: “Ngay bên ngoài cửa đông, mấy nhà hàng kia cũng không tệ lắm.”

Khuông Hữu gật gật đầu, hướng người về bên đó nhường bước: “Dẫn đường đi.”

“À, mà sao anh hôm nay đột nhiên lại chạy đến đây a? Đi công tác à?” Hai người sống vai mà đi, lúc này chỉ cần nghiêng nghiêng tầm mắt là có thể phân được chiều cao hai bên ai hơn ai kém, thần ngủ đại khái là do ngủ khá nhiều nên tương đối cao đi. Ủa, Dư Thần tự an ủi mình. Nhưng mà ngủ nhiều như vậy mà sao không thấy người có tí thịt nào?

Thần ngủ lắc đầu trả lời: “Cuối tuần không có việc gì, dù sao đến đây cũng rất thuận tiện.”

Dư Thần gật gật đầu, vậy ra người ta đặc biệt đến tìm mình, nghĩ vậy cậu không khỏi có hơi vui mừng hiện ra mặt: “Anh tối qua bảo tôi tám giờ sang gọi anh dậy, tôi còn tưởng hôm nay anh có công việc việc gấp phải đi sớm.” Không thèm đánh tiếng trước đã chạy đến đây rồi.

“Không, tôi là sợ ngủ thối đến khi nào tự nhiên tỉnh sẽ không đến đây kịp.” Thần ngủ thực thản nhiên đáp lại, “Hơn nữa, tôi chưa nói là tôi muốn tới sao?”

Dư Thần phát điên gất lên: “Anh nói lúc nào?”

“À, vậy là quên nói rồi.” Thần ngủ dù sai vẫn thản nhiên như thường.

Dư Thần nhịn không được muốn khóc thét, Thần ngủ anh có thể nào không cần lạnh nhạt như vậy được không, là gặp mặt nha! Là cuộc gặp mặt cần chuẩn bị một chút tâm lý cùng sinh lý nha!

“Lại nói, anh ngủ tự tỉnh có thể ngủ đến mấy giờ?”

Thần ngủ suy nghĩ chút chút liền trả lời: “Bình thường tầm một hai giờ chiều.”

Cái này Thế thì không kịp là đúng rồi. Về phần “bình thường”, thế nếu không bình thường chắc ngủ thối đến ngày thứ hai luôn mất. Cậu nghi hoặc hỏi: “Thần ngủ, nhà anh không có người lớn quản sao? Ngủ một mạch qua giờ cơm trưa Cũng không có ai gọi anh rời giường?”

Thần ngủ gật đầu, đáp: “Tôi ở một mình, không ai quản.”

Dư Thần nhất thời không biết nói gì hơn, rõ ràng nhiều lúc thấy toàn chuyện không thể nào xảy ra, vậy mà lại trở nên vô cùng tự nhiên diễn ra trên người thần ngủ, hơn nữa đối phương còn trả lời như chuyện cực kỳ hợp tình hợp lý, ngược lại khiến cho người hỏi lại vô lý như cố tình gây sự.

Các quán ăn nằm trên con đường men theo hướng cổng đông, đi tầm năm sáu phút là đến, gần trường đại học lúc nào cũng có rất nhiều nhà hàng, tùy tiện chọn một nơi là được.

Người bán hàng đưa thực đơn đến trước mắt hai người, người tới là khách, Dư Thần mở thực đơn bày trước mặt thần ngủ. Anh lười biếng liếc hai liếc lên mấy hình ảnh màu sắc sặc sỡ trên đó: “Không ăn cay, không thích vị tỏi, cái khác tùy ý. Cậu chọn.” Vì thế thực đơn lại được đẩy về trước người Dư Thần. Biểu hiện của thần ngủ rõ là chỉ muốn hưởng an nhàn, cho nên Dư Thần cũng thực hợp tác mà làm thay. Khi cậu tự mình mở trang thứ nhất, chuẩn bị gọi đồ ăn thì lại nghe thần ngủ bổ sung thêm một câu: “Muốn ăn cá.”

Giờ phút này Dư Thần vẫn còn đang đắm chìm trong tiếng “Cá” mà thần ngủ kêu trong lần gặp mặt đầu tiên ban nãy, khẩu khí cũng không khác vừa rồi lắm, cũng lười biếng chậm rãi như vậy, cũng mềm mại mang

theo vài tia quen thuộc như vậy, thanh âm cất lên khi vừa giáp mặt đến từ khuôn mặt lạnh băng không chút thay đổi kia, lại còn đan thêm ngữ khí ôn nhu, tràn ngập nhân tố làm tim cậu gia tốc đập liên hồi. Thế nên lúc này thần ngũ lấy chữ “cá” kết thúc câu đơn kia làm cho Dư Thần lung lay a lung lay, bàn tay cầm thực đơn run run, trơn trượt rơi xuống mặt đất. Trong thâm tâm cậu lúc này phê phán chính mình: Thực sự là ... Không trấn định a!

Còn cái con người vô cùng trấn định kia lại động thất lưng, cúi xuống nhặt quyển thực đơn dưới chân Dư Thần lên. Đầu của người nọ đặt ngay cạnh đầu gối cậu, ánh mắt khẽ rơi xuống cái chân trái trước mặt. Dư Thần liếc xuống đôi giày thể thao đã bị giặt đến phai màu trên chân mình, ngượng ngùng hơi thụt chân về. Mà Khương Hữu thật ra cũng không có phản ứng gì mấy, một lần nữa đặt thực đơn vào tay Dư Thần: “Chỉ là để cậu gọi món thôi, không cần kích động.”

Được rồi, ít ra thần ngũ không có lười đến mức nói đùa cũng lười. Dư Thần tự thuyết phục chính mình như vậy. Cậu nhanh chóng gọi bữa vài món mà bản thân cảm thấy hương vị không tồi, Thần ngũ không ăn cay, không ăn tỏi, những thứ này chỉ cần dặn đầu bếp chú ý một chút là được, nhưng thế thì không ăn được cá hấp rồi, cuối cùng cậu đành phải gọi một đĩa cá kho tàu.

Khoảng thời gian chờ đồ ăn lên, thần ngũ cứ ngồi nghịch điện thoại mãi, tự hồ là đang nhắn tin với ai đó. Gửi xong mới ngẩng đầu lên hỏi Dư Thần: “Lúc nghe máy, cậu đang ở bên ngoài?”

Ánh mắt của Thần ngũ thẳng thắn nhìn cậu, Dư Thần luống cuống rót trà cho hai người, đôi mắt khép hờ chuyển hướng nhìn. Dòng nước từ ấm róc rách chảy ra, chợt Dư Thần nhớ lại cái loại trò chơi chẳng nhớ từ niên đại nào đấy, hai người nhìn thẳng vào mắt nhau, cho đến khi một trong hai người rời ánh mắt đi trước là thua, người thua thường phải nhận một loại trừng phạt mạo hiểm linh tinh. Lúc đó cậu rất ghét cái loại trò chơi nhảm chán như thế, hiện tại bỗng nhiên nghĩ đến một giả thiết, nếu đối thủ là thần ngũ, chính mình thua là điều chắc chắn. Cái thứ cảm giác không dám nhìn thẳng vào đối phương này, dường như có trộn lẫn vớingượng ngùng.

“Ừa, sinh nhật của bạn cùng phòng, giữa trưa vốn có liên hoan,” Đặt một chén trước mặt thần ngũ, Dư Thần cũng tự rót cho mình, rõ ràng không phải là có gì phản cảm với đối phương, thậm chí còn có một tia tò mò, nhưng lại không chịu được việc mặt đối mặt với người ta, chính vì cảm nhận được ánh nhìn thẳng thắn mà trực tiếp của người ta dán lên đỉnh đầu mình, Dư Thần càng chuyên chú nhìn vào dòng nước lưu động trong ấm trà bằng thủy tinh kia, hận không thể rót hết chén trà là đã qua nửa thế kỷ, “Cho nên lúc nhận được điện thoại của anh là đang ở bên ngoài.”

“Làm phiền các cậu liên hoan rồi.” Khẩu khí nhẹ nhàng của thần ngũ biểu đạt ý xin lỗi, dường như phát hiện tư thái rót trà đến phát nghiện của Dư Thần, anh phi thường sắc sảo, hai ba ngụm liền uống hết chén trà của mình, rồi đẩy lại chén không đến trước mặt cậu.

Điều này làm Dư Thần thở dài nhẹ nhõm, nhanh nhẹn rót xong chén trà của mình rồi rót chén thứ hai cho Thần ngũ, nếu dùng tiếng nói thần thánh của hủ đến giải thích hình ảnh này, đại khác là hết ăn lại nằm lười công cùng nằng nịu nhỏ thụ? “Không có việc gì, còn đây cơ hội cùng bạn liên hoan. Ăn cơm xong có tính toán gì không? Muốn đi đâu không? Shopping?”

“Chỗ lần trước cậu giới thiệu, tùy tiện chọn một chỗ đi.” Người lười biếng thường không hay kén chọn, phẩm chất tốt như thế đương nhiên thần ngũ cũng có.

“Để tôi nghĩ đã, nếu có tầm ba bốn tiếng thôi, thì tìm một chỗ nào gần chút đi,” Dư Thần làm bộ như uống trà, thanh công cúi đầu xuống, hai người trong hiện thực không quen biết, nhìn nhau như vậy xem ra vẫn có hơi ăn không tiêu a, “Chỉ là phải chờ tôi quay về ký túc xá lấy giấy bút và máy ảnh, lần này phải ký tên và chụp ảnh nếu không các bạn tôi sẽ không bỏ qua cho tôi đâu.”

Thần ngũ tán thưởng gật gù đầu: “Cá biết giữ chữ tín.”

Dư Thần xấu hổ, nói: “Kỳ thật tôi vừa rồi còn có hơi lo lắng, có nên giấu chuyện gặp mặt hay không, như vậy sẽ không cần phải xin cho bọn họ.”

“Chỉ sợ không được,” Thần ngũ tiếc nuối lắc đầu, nhìn cậu: “Kẹo vừa mới hỏi tôi, tối nay có thể đến diễn trực tiếp được không?”

“Anh trả lời như thế nào?” Chợt Dư Thần có một loại dư cảm không tốt cho lắm.

“Không thể, bởi vì tôi đang ăn cơm cùng cậu.”

Quả nhiên, Dư Thần đang muốn mở miệng hỏi tiếp thì di động trên tay Thần ngủ lại rung lên, máy mới còn sáng bóng xinh đẹp vô cùng. Thần ngủ mở tin nhắn là nhìn một chút rồi đưa tới trước mặt Dư Thần, tin nhắn đến từ Candy cô nương là như vậy: *Gào khóc* *Gào khóc* Kim phong ngọc lộ nhất tương phùng! Phải cầu chụp ảnh chung, cầu trực tiếp ~!

Không đợi Dư Thần phát biểu cảm tưởng gì thêm, người bán hàng đã bưng một đĩa cá hương thơm ngào ngạt lan tỏa đặt lên bàn rồi.

Hoàn chương 15.

16. Chương 16: Chụp Ảnh Chung Có Tính Là Đã Có Tiên Tri?

Thần ngủ dùng ánh mắt chỉ chỉ vào đĩa cá om cà(1) thơm ngon kia: “Ăn cơm(2) đi.”

Dư Thần đành thản nhiên “ừa” một tiếng, vươn chiếc đũa gấp đồ ăn về bát, quay ra đã thấy thần ngủ lướt lướt bàn phím trả lời tin nhắn. Bộ dáng thần ngủ đánh chữ khá đặc biệt, vẫn là tay trái cầm di động, dùng một ngón cái đánh chữ, hơn nữa trong cả quá trình này, ngón tay cái nhẹ nhàng lướt mà chưa bao giờ giờ cao qua 1mm, thoạt nhìn giống như là ngón tay vẫn luôn ma sát với màn hình, lướt qua lướt lại một lượt là gõ xong tin nhắn. Ngón cái di động với tốc độ cực nhanh, làm Dư Thần cảm thấy có chút hương vị mây trời nước chảy, sinh động lưu loát.

Gửi xong tin nhắn, Thần ngủ cũng cầm lấy đôi đũa của mình hướng về đĩa rau, thử hai gấp rồi khen: “Nấu ngon lắm.”

Một câu khen vàng ngọc này vừa lúc bị người bán hàng đang mang đồ ăn lên nghe được, người đó đặt bát cá kho tàu nóng hổi còn tỏa khói ngút dậy hương vào giữa bàn của hai người, bước chân lúc rời đi dường như mang theo rất nhiều đặc ý.

Nhà hàng này đạt được ưu ái của bạn nhỏ Dư Thần, đương nhiên là do mấy món ngon sở trường của quán, trong đó còn có món cá kho tàu mà Dư Thần thích nhất từ bé đến giờ. Lúc này mặc cho bát thịt kho tàu thơm ngào ngạt, màu sắc mê người đang được đặt ngay trước mặt, cậu lại đem chiếc đũa hướng về phía món khoai tây trộn dấm tíx xa xôi kia.

Từ bé đến lớn, Dư Thần đều ở cùng ông bà nội. Hai vị giáo sư về hưu cùng nhau nuôi lớn Dư Thần, trong nhà đương nhiên là không có khả năng sống dư dả gì. Hồi cậu còn bé, giá cả lúc đấy mặc dù không tính là cao, nhưng tiền lương cũng không nhiều lắm, hơn nữa, thời điểm đó vật tư thiếu thốn, đồ ăn trong nhà có thể nói là cực kỳ thiếu dinh dưỡng, cơm thêm dưa muối là bình thường, mỳ nước lèo cũng có. Ông bà nội đau lòng đứa cháu trai, có cái gì ngon đều dành cho Dư Thần, khiến cậu từ bé đã có cái tật xấu “nói một đằng nghĩa một nẻo”. Chân giò hầm mềm mềm, Dư Thần “không thích ăn”, tương tự như thế, bong bóng cá nộn nộn, tôm thơm ngào ngạt, canh gà ngon ngọt, đều là món Dư Thần “không thích”, cho nên hai ông bà lại thờ dài, bất đắc dĩ vì cháu nội cứng đầu kiêu ăn, đành phải tự mình ăn hết để tránh lãng phí lương thực.

Vì thế Dư Thần lúc này đây lại vô tình phát tác tật xấu, tất cả do cậu nói muốn ăn “Cá” lúc trước của Thần ngủ.

Khương Hữu hớp một ngụm nước để rửa đi mùi vị trong miệng còn sót lại: “Cá.”

“Hà?”

“Sao cậu lại lấy cái ID này?”

Dư Thần suy tư một lúc mới nói: “Bởi vì tôi họ Dư, Dư trong Dư Thừa.”

“Tôi còn tưởng bởi vì cậu thích ăn cá,” Khương Hữu chỉ chỉ món cá kho tàu đã bị ăn đến không còn nguyên trạng trên bàn, “Cậu không hề động đũa với món cá, thật là không thích ăn à?”

Dư Thần gật đầu lung tung, bản thân rõ ràng là tốt bụng, nhưng bị hỏi như thế này lại thành có hơi sượng mặt, thật là không có gì tốt đẹp hết. Do đó cậu liền tìm cách chuyển đề tài: “Thế anh thì sao, sao ID lại là Chai Xì Dầu Trong Bụi Cỏ? Dài như thế, không hợp với phong cách ngắn gọn của anh chút nào.”

“Tôi ban đầu tên là Xì Dầu(*).”

“Phốc, vậy anh chẳng phải thường xuyên bị đánh sao?”

“Đúng, khi nhìn đến người thứ mười nói “Đã tương du” đi ngang qua trước mặt tôi, tôi liền sửa lại ID,” Thần ngủ khê nhếch khóe miệng, lộ ra nụ cười đầu tiên Dư Thần được chiêm ngưỡng, “Về phần về “trong bụi cỏ” kia, hình như là ngày đó có một cô nhóc kiếm tôi, avar QQ là một con mèo nhỏ ngồi chồm hổm trong bụi cỏ.”

*(“Xì Dầu” trong tiếng Trung là “Tương Du” (jiàng yóu), “Đã” là “Đánh”, “Đã Tương Du” là chỉ mình chỉ là người qua đường, không liên quan đến sự vật sự việc gì hết.)

Dư Thần thán phục: “Anh đối với chữ “Xì Dầu” thật đúng là chấp nhất.”

Thần ngủ gật gật đầu, lấy ra một tấm chứng minh thư từ trong ví đưa cho cậu.

Sinh nhật thật sự là ngày 1 tháng 4, đây là thông tin đầu tiên về người ta mà cậu biết, sau đó là tên của chủ nhân chứng minh thư: Khương Hữu. Dư Thần thầm nôn mửa trong lòng: “Thần ngủ, anh kỳ thực không phải là chấp nhất với hai chữ “Xì dầu”, anh chẳng qua là lười thôi!”

“Đúng vậy a.”

(“Xì Dầu” là jiàng yóu, “Khương Hữu” là ji āng y ōu, nếu các bạn dùng bàn phím gõ tiếng trung, gõ “jiangyou” thì từ đầu tiên xuất hiện sẽ là Xì Dầu, còn hai chữ Khương Hữu kia sẽ phải tìm từng chữ một, mất thời gian hơn () Xì Dầu quân lười hơn cả mình)

Được rồi, đã sớm biết đối với đối phương đối với hai chữ “lười” và “ngủ” có bao nhiêu thần nhiên thừa nhận, mà sao còn phải khổ sở đi hưởng thụ phút rung động bởi cái sự thần nhiên kia mang đến chứ? Dư Thần tự phê phán mình một chút, lại hỏi: “Anh ăn no chưa?”

Thần ngủ nhẹ gật đầu.

Dư Thần cũng đã ăn no, chuẩn bị đứng lên đi thanh toán mới khách, lại bị Thần ngủ đề bà vai ngồi xuống: “Đừng nhúc nhích.”

Dư Thần cũng không biết có chuyện gì xảy ra, chỉ có thể ngẩng đầu nhìn về hướng tia sáng lóe lên kia, nháy mắt một cái thần ngủ đã làm xong chuyện xấu rồi. Khương Hữu nhét điện thoại vào tay cậu: “Có biết dùng điện thoại lên weibo không?”

“Biết nha, nhưng mà”

“Gửi lên cho tôi. Gửi tấm không lộ mặt ý.” Khương Hữu chờ Dư Thần cúi đầu mở mạng trên điện thoại liền vô cùng thần tốc đi thanh toán, Dư Thần ngay cả cơ hội kháng nghị cũng không kịp, đành phải làm cho xong việc trên tay vậy: “Ừa, load xong rồi, phải viết gì đây?”

Khương Hữu kéo chiếc ghế ở đối diện ra phía sau Dư Thần. Anh ngồi dựa vào cậu, hai tay khoát lên lưng ghế: “Tùy cậu.”

Dư Thần hỗn loạn nha, tính cách vốn có của thần ngủ đây sao: “Sặc, vậy post stt làm gì?”

Thần ngủ nghĩ nghĩ một hồi, mãi mới có lời giải thích lười biếng đến từ phía sau cậu: “Kẹo hỏi tôi có dám post stt hay không, vậy thì post một cái đi.” Dư Thần càng hỗn loạn hơn nữa: “Không ngờ nha, thần ngủ anh cư nhiên cũng bị trúng phép kích tướng sao?” Thần ngủ không hề giống loại người dễ bị kích động như vậy.

Khương Hữu trầm mặc trong chốc lát mới phản bác lại cậu: “Cậu thấy tôi giống không?”

Dư Thần quay đầu, nhìn đến một mảnh mềm mại trong sáng lại biếng nhác trong mắt thần ngủ, theo bản năng liền lắc đầu: “Được rồi, vậy nói là cái gì? Nói là liên hoan nhé?”

Khương Hữu nghĩ rồi lại nghĩ, rốt cục cũng chịu giải quyết khó xử của Dư Thần: “Viết, thịt kho tàu rất ngon.”

Status được đăng lên, camera của Khương Hữu chụp rất là khéo, bức ảnh che mặt kia bao quát được cả bàn ăn đã nguội ngắt nguội ngơ bên cạnh ngực của hai người, trung tâm tầm nhìn vừa hay là mấy miếng xương cá kho tàu.

“Đăng được rồi.” Dư Thần trả điện thoại cho ai kia, nghĩ mãi không hiểu sao Thần ngủ lại muốn cậu làm giúp, không phải chỉ là chọn send hình ảnh, kèm thêm mấy chữ Hán thôi mà, sao người này lại có thể lười đến mức này!

Khương Hữu nhận lại điện thoại, mở ra xem lại tấm ảnh không lộ mặt kia, rồi lại đưa Dư Thần xem: “Tôi thấy góc chụp không tồi.”

Góc chụp đúng là không tồi, ánh sáng đèn vừa phải, chiếu ngay bên cạnh hai người, vị trí của Dư Thần gần trung tâm bức ảnh hơn, nghiêng góc độ đi một chút sẽ thành Thần ngủ đứng xoay người bên cạnh cậu. Máy dõm hiệu quả cũng bình thường thôi, thoát nhìn người vật bên trong ảnh đều giống như được phủ lên tầng trong suốt, mờ ảo.

Hai người dần đi bộ đến dưới lầu ký túc xá của Dư Thần. Xem Thần ngủ còn tiếp tục bước về phía trước, Dư Thần đành đứng lại hắng giọng: “Khụ khụ, cái này, anh ở dưới lầu đợi tôi à?” Khương Hữu nhìn tòa nhà cao ngất ngưỡng trước mặt, yên lặng gật đầu. Ánh mắt bám theo hình bóng Dư Thần đang biến mất nơi cuối hàng hiên, bản thân tựa người vào một gốc cây nhỏ ngoài tòa nhà, cành cây khẽ rủ xuống đầu Khương Hữu. Anh tùy tay gạt ra, kéo cao mũ che kín đầu.

Khi Dư Thần quay trở lại tìm thần ngủ, người nọ vẫn duy trì tư thái dựa vào cây không nhúc nhích. Cho đến giờ phút này, ấn tượng sâu sắc nhất mà thần ngủ tạo nên cho Dư Thần chính là : Có thể không đi sẽ không đi, có thể dựa là phải dựa, bất cứ lúc nào toàn thân cũng phải ở trạng thái thả lỏng hoàn toàn, lời có thể không nói liền không nói, à, đúng rồi, đến điện thoại cũng thế, có thể không chạm đến là không chạm đến. Cái cuộc sống ăn bột(3) gì thế này.

Cả buổi chiều hai người dành để đi Lâm viên, mùa này nhiệt độ vừa phải, không quá nóng bức mà cũng không lạnh lắm, hơn nữa hôm nay trời cao gió mát, không khí trong lành, du khách cũng không hề ít. Dư Thần đưa máy ảnh cho một cô bé, mới quay lại đứng bên cạnh thần ngủ pose hình. Vốn ban đầu Xì Dầu khoát tay lên lan can đá, nhưng lúc này Dư Thần đứng ngay bên cạnh, lập tức theo mon men lại gần chủ nghĩa, gác tay lên vai Dư Thần.

Chụp xong ảnh, Khương Hữu liền thu tay về. Anh đại khái không biết, sau khi chụp ảnh, Dư Thần mới dám thả lỏng cơ thể, cả bả vai đều chua xót. Lấy bối cảnh rừng trúc rì rào, nước chảy róc rách, hai dáng người sóng vai mà đứng nơi cây cầu đá bắc ngang, đó là bức ảnh thứ hai trong lần gặp mặt đó của hai người, và cũng là bức ảnh chụp chung cuối cùng. Sau bức ảnh trong điện thoại lộ đây về xa cách nhàn nhạt kia, bức này đã dần bước đến trạng thái thả lỏng yên bình. Chẳng qua cái sự thả lỏng kia lại chỉ là của mình thần ngủ mà thôi.

Hoàn chương 16.

17. Chương 17: Lần Sau Gặp Lại Phải Thăm Dò

Sau khi hai người ăn xong bữa tối ở một nhà hàng gần ga tàu là vừa đúng sáu giờ rưỡi. Dư Thần đưa thần ngủ đến cửa đại sảnh đợi tàu, thấy anh lấy được vé tàu rồi mà đứng hồi lâu vẫn chưa có ý định chuyển bước gì cả, cậu nghi hoặc hỏi: “Làm sao vậy? Quên cái gì sao?”

Khương Hữu lắc đầu, anh vớ tay vào trong túi đồ đạc, mò mò cho đến khi tìm được một vật lấp la lấp lánh đưa cho Dư Thần: “Lần trước đi Thanh Hải mua.”

Dư Thần đưa hai tay đón lấy, rơi vào lòng bàn tay là một bức tượng điêu khắc hình con cá nhỏ nhỏ, cái đuôi uốn lên nhìn rất sống động, bên trên có một sợi dây đỏ, rõ ràng là một cái móc điện thoại di động. Khi Dư Thần ngẩng đầu lên thì người nọ đã đi qua cửa soát vé, chỉ kịp đuổi theo bóng dáng mờ dần sau lưng người. Cậu lấy chiếc điện thoại cổ lỗ sĩ của mình ra so, thấy thế nào cũng không xứng với chú cá nhỏ được mài dũa tinh tế kia.

Hoàng hôn phủ một lớp áo ánh sáng nhạt màu lên của kính xe bus, hai bên đường đã bắt đầu lóe lên ánh đèn, tay trái nắm lấy tay vịn cố định, tay phải bao chặt lấy chú cá gỗ nhỏ bé kia, chặt đến nỗi lòng bàn tay có hơi nhói đau.

Dư Thần trở về ký túc xá đương nhiên nhanh hơn Thần ngủ về nhà. Cậu mở máy liền lập tức vào nhóm chat báo cáo.

Cá Chiến Đấu: Muốn chữ ký xếp hàng!

Natnat: = =

Hoa Hồng Rose: A? Gặp mặt rồi? Nói chuyện rồi? Ký tên rồi? Có JQ rồi?

Bạch Gia Hắc: Phốc, xuất quỷ nhập thần như vậy, không hề báo trước đã trực tiếp nhảy vào hành động nha!

Natnat: Báo trước để hồng việc, trực tiếp hành động đáng cổ vũ, xếp hàng!

Bạch Gia Hắc: Xếp hàng +1

Hoa Hồng Rose: Địa chỉ XXX, mã bưu điện XXXXX, chỉ có chữ ký à? Cầu ảnh chụp chung!

Dư Thần lôi camera ra xem lại, ảnh chụp từng bức từng bức lần lượt hiện lên, đa phần là chụp phong cảnh, Thần ngủ là cái loại người lười pose rồi, chụp ảnh anh không ngại, nhưng muốn anh pose đúng là vọng tưởng. Vì lẽ đó mà có rất nhiều ảnh đều chỉ là bóng dáng hoặc góc cạnh mặt, ánh mắt của người trong ảnh cũng hướng về nơi khác, trạng thái chụp ảnh lưu niệm tựa hồ đã quay về cảnh tượng ở chung lúc trước của hai người. Xem ra chỉ có một bức ảnh duy nhất, chính là bức hai người chụp chung trên cầu đá.

Dư Thần gửi ảnh lên nhóm chat, ngay lập tức đã khiến cả đám không ai bình tĩnh nổi.

Bạch Gia Hắc: Quá xứng đôi, *cắn khản tay ghen tị*! TUT

Hoa Hồng Rose: Cá nhỏ cậu đứng cạnh thần ngủ, hiển nhiên là thụ *buông tay*

Cá Chiến Đấu:

Natnat: Xếp hàng, hiển nhiên là thụ, từ ngoại hình đến khí chất, còn có cái tư thế dựa dựa đỡ đỡ kia nữa, Cá nhỏ, cậu quả nhiên là thụ!

Bạch Gia Hắc: Có loại người cứ nghĩ xấu anh em trong nhà như các người sao! Tốt xấu gì cũng là ngọc thụ lâm phong, ôn nhuận nhu ngọc nha!

Natnat: Quá giả tạo! Đạp trở về học lại đi!

Dư Thần cũng coi như là đã hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ, mặc cho bọn họ tùy ý thảo luận, dù sao thì khi đứng bên cạnh thần ngủ, cậu xác thực cũng kiểu như buông bỏ không được vậy, cái này Dư Thần thừa nhận. Lại ngắm lại lúc trưa thay thần ngủ post cái weibo kia, Dư Thần tự nhiên thấy rất tò mò, chạy đi vậy xem một chút.

Mấy chuyện tự sướng trên weibo này à, quần chúng nhân dân thực ra cũng rất hóng cái mới, càng là người hiếm hoi mới phát ngôn, ngẫu nhiên nhảy ra được vài câu, mọi người càng thích đến cho thêm xôm tụ, càng là người nói nhiều hay tự sướng nhiều, ai thêm quan tâm bạn là đại thần hay không, dần dần quần chúng sẽ càng thấy bạn phiền phức. Cho nên á, Thần ngủ hiếm hoi mới lên post một cái weibo, quần chúng đương nhiên nhiệt liệt vậy xem rồi, vừa có ảnh vừa có chữ, đây còn phải là lên giọng khoe khoang sao?!

Candy: Một món ăn phiền phức như cá mà anh cũng có thể ăn à *liếc mắt*

Nửa Tháng: *Phun* Vạch trần ảnh JQ, Thần ngủ, chúc anh hạnh phúc!

Người Qua Đường Giáp: Có thể cầu danh tính chủ nhân của bộ ngực còn lại không? Mặc áo đậm màu là Xì Dầu – sama? Thế còn mặc áo sơ mi màu cam kia?

Người Qua Đường Ất: Xương cá được xếp rất ngăn nắp, là Xì Dầu ăn à? Kỹ thuật ăn cá thật tốt.

Ăn cá Kỹ thuật Dư Thần đảo mắt vài lần mặt liền đỏ hết lên rồi Hai tay sờ sờ bàn phím, gõ đi xóa lại mãi nội dung status, cuối cùng mới gửi đi được, chẳng qua lại là: Cá kho tàu mẹ làm là ngon nhất, không có cái khác ngon hơn.

Góc bên phải nhấp nháy hiện lên có reply mới, Dư Thần lập tức nhấp mở, là Thần ngủ trả lời cậu: Con trai thừa kế được trù nghệ của mẹ chưa?

Lại làm gì nữa chỉ sợ quần chúng vây xem sẽ càng loạn hơn thôi, lòng người vừa mới khám phá được JQ hư hư thực thực, hơn nữa quần chúng luôn là những người sắc bén nhất, phán đoán này dựa trên các sáng tác lớn mật đã từng xuất hiện, cho nên Dư Thần thật không dám trả lời weibo nữa. Lấy di động gửi cho Thần ngủ một cái tin: Về đến nhà rồi sao?

Hai phút sau thần ngủ đã trả lời: Chưa. Đang ngủ gật.

Ngủ gật còn có thể vừa xoát post, vừa trả lời tin nhắn sao, ngủ kiểu này cũng quá siêu đi, Dư Thần sờ sờ bàn phím di động, tiếp tục đánh chữ: Cần thận đừng ngồi quá trạm.

Lần này thần ngủ lại không trả lời nhanh như ban nãy, mà trên weibo lại có thêm một bài post mới, rõ ràng vẫn là chiếc di động đó, hình chụp lại là mấy chữ nhà ga Tô Châu, phía dưới bức hình là một đám thân ảnh nhốn nháo vội vàng, Thần ngủ ghi caption: Vệ sinh không sạch.

Một loạt bức ảnh phong cảnh tuyệt sắc chụp ban ngày trong camera của Dư Thần vừa thò ra lại bị đẩy về ổ cứng, cơ hội khoe cảnh thành phố còn nhiều, không cần gây thêm náo loạn cùng thần ngủ.

Thần ngủ lúc này mới trả lời tin nhắn: Ngồi quá trạm thì lại ngồi quay lại.

Thực thản nhiên nha, vừa nghe đã biết là hạng người kinh nghiệm phong phú, cậu thật thán phục người này. Dư Thần lại tiếp tục nhắn cho anh: Về đến nhà chắc tầm chín giờ đi, anh có lên mạng không?

Thần ngủ biểu hiện chuyện này không phải do mình quyết định: Không thể không lên.

Đến đúng chín giờ mười phút, diễn đàn tổ kịch cuối cùng cũng bắt được bóng dáng của diễn viên chính số một lần này. Các cô nàng bên trong không ngừng spam oanh tạc hai vị đương sự, chẳng qua Dư Thần từ nãy đã quang minh chính đại tắt khung chat, biết tin “Xì Dầu” lên Q mới mở chat nhóm ra xem.

Xì Dầu: Đến rồi.

Chuẩn Bị – Candy: *Gào khóc* Rốt cuộc cũng đến rồi, mau giải thích a, không thể truyền hình trực tiếp thì cũng không được ăn bớt!

Đạo Diễn – Thi Xong Hết Thật Sướng: Tôi không nhìn nhầm chứ? Máy tính của tôi bị bug? Hiện tại đã qua chín giờ?

Vây Xem – Phẩm Chất Không Rõ Ràng: Thi Cử cậu lặn đi, Thần ngủ hôm nay là chạy đến JQ, vừa mới về đến nhà, thời khắc JQ lóng lánh như vậy làm sao có thể ngủ được a a a.

Xì Dầu: Buồn ngủ.

Cá Chiến Đấu:

Biên Kịch – Nửa Tháng:

Chuẩn Bị – Candy:

Vây Xem – Phẩm Chất Không Rõ Ràng: *Lệ rơi* Thần ngủ, anh còn có thể càn đánh tụt cảm xúc hơn một chút nữa không?

Xì Dầu: Rất buồn ngủ.

Chuẩn Bị – Candy: Ha ha ha.

Chuẩn Bị – Candy: Chỉ là thần ngủ, anh nói mau, nói mau, các người hôm nay đã làm gì? Dạo chơi công viên? Dạo quanh vườn trường? Ăn đồ ngon?

Biên Kịch – Nửa Tháng: Khách sạn? Trên giường?

Cá Chiến Đấu: *Trái một đám, phải một đám*

Xì Dầu: Cá, cậu tới nói đi, tôi đi uống nước.

Cá Chiến Đấu: Giữa trưa ăn cơm, chiều đi dạo ngắm cảnh, chạng vạng ăn cơm, đi nhà ga, over.

Chuẩn Bị – Candy: Cá sama, các người không thể như thế được, các người JQ tốt xấu cũng phải cho quần chúng chén canh nha!!

Biên Kịch – Nửa Tháng: Chi tiết, cầu chi tiết!

Cá Chiến Đấu: Ách, lúc anh ấy chạy tới tôi đang ở bên ngoài, trước khi đến cũng không nói với tôi, cho nên thần ngủ của chúng ta đã phải đứng đợi tôi ở cửa rất là lâu.

Vây Xem – Phẩm Chất Không Rõ Ràng: *Khiêu khích* Thần ngủ bộ đáng thế nào? Đến, mời nói trước microphone.

Biên Kịch – Nửa Tháng: Vấn đề này phải tò mò.

Dư Thần thầm nói trong lòng, nhóm người này rõ ràng thoát nhìn quan hệ rất tốt nha, chẳng lẽ không trao đổi ảnh chụp bao giờ, hiện tại sao cần đến mình hình dung. Đương nhiên Dư Thần hoàn toàn không thể tưởng tượng được các cô chẳng qua là đang tò mò Thần ngủ “trong mắt Cá sama” là cái dạng gì thôi.

Cá Chiến Đấu: Ách, cao cao, gầy gầy, hơi Hung dữ một chút.

Xì Dầu: Hung dữ.

Cá Chiến Đấu: Thật sự, trước mặt đương sự tôi cũng không nói dối, khi anh không cười quả thật có điểm nghiêm túc.

Biên Kịch – Nửa Tháng: Chẳng lẽ thần ngủ từng cười sao? Trong ấn tượng của tôi sao chứ từng thấy anh ta cười bao giờ a *Lật bàn*!

Cá Chiến Đấu: Các người gặp qua? Vậy mà còn hỏi tôi.....

Chuẩn Bị – Candy: Khiến trách Nửa Tháng, như vậy không hỏi nữa, Thần ngủ thần ngủ, Cá sama ra sao? *khóc thảm thiết tò mò*

Xì Dầu: Đẹp.

Vây Xem – Phẩm Chất Không Rõ Ràng: Cũng quá ngắn gọn rồi! Cái mũi cao hay không cao? Ánh mắt sáng hay không sáng? Đáng người đẹp hay không đẹp?

Biên Kịch – Nửa Tháng: Rõ Ràng, cô quá 38(1) rồi, rất kỳ thị cô! Thần ngủ, tôi chỉ thắc mắc một vấn đề thôi: Mông cong hay không cong? *Phùng má chạy trốn*

Cá Chiến Đấu:

Xì Dầu: Ủa.

Mặt mày Dư Thần đều phát sốt rồi, mấy cô nàng này thật đúng là không ngăn được mồm miệng, muốn điên luôn rồi. Dư Thần gõ tin sang cho thần ngủ, gửi anh chụp hôm nay của hai người sang, trong chat room thì chỉ vút lại một câu “Muốn đi tắm rửa” liền nhanh chóng lặn. Vì thế Dư Thần không biết, sau khi cậu đi rồi, thần ngủ liền nhận được tin nhắn của Kẹo.

Candy: Cái khác sẽ không hỏi nhiều, chỉ có hai vấn đề: 1.Diện mạo là cái bàn đồ ăn kia sao? 2.Có phải thực có ý hay không?

Khương Hữu vừa mới nối dây nói điện thoại với máy tính xong, nhìn chăm chăm vào hai vấn đề hiện hiện trên màn hình kia. Hồi lâu, anh mới trực tiếp gửi lên mấy bức ảnh. Đó là ảnh chụp chung trên bàn ăn của hai người, một người trấn định, một người thì kinh ngạc, khoảnh khắc đó trong hình, song phương đều dựa vào nhau thật gần.

Candy: Địch địch địch, Xem ra đúng là một tiểu thụ sạch sẽ, rất có tinh thần nha! Thần ngủ, tôi thấy tôi có thể không cần chờ câu trả lời của anh rồi.

Xì Dầu: Ủa.

Hoàn chương 17.

(1)38: một câu chữ người của TQ.

18. Chương 18: Đội Ngũ Tú Ân Ái Chuyên Đi Câu Dẫn Người Khác

Ngày hôm sau chính là ngày chủ nhật đáng quý, nắm chắc tin tức các CV phối chủ dịch đều có thời gian rảnh, Kẹo cô nương mạnh mẽ vang dội kéo người đến Pia kịch(1), quyết tâm đẩy mạnh tiến độ, làm cho xong phần huyền nghi của kỳ kịch thứ hai. Bỏ qua phần làm nền và dẫn dắt ở kỳ thứ nhất, kỳ kịch thứ hai hiển nhiên lại dẫn người nghe đến với một vùng đất bí ẩn hoàn toàn mới. Tình tiết vở kịch là một chuyện, mà hiện trường lại là một chuyện khác. Cứ lấy ví dụ việc Dư Thần đem mấy lời “Nhưng mà trước khi ở đây” nghẹn ở cổ họng nửa ngày mà vẫn không phun ra được, không phải uốn lưỡi ở từ “ở” thì cũng là không uốn lưỡi từ “đây” hay từ “khi”, hoàn toàn có phong vị “Tư Mã Quang đập vại(2)” của những năm thanh xuân khi đó.

Dư Thần nhỏ giọng phỉ nhổ hai tiếng, uống một ngụm nước, rồi cậu lại kiên trì đọc lại một lần, vẫn là cái lỗi uốn với không uốn lưỡi đấy.

Cô nàng đạo diễn cười như phát điên : “Này, ha ha, Cá sama, ha ha, cậu có cần ngốc như vậy không hả!”

Kẹo cô nương quyết đoán nhảy vào một câu: “Có phải có người đó ở đây nên Cá sama cậu khẩn trương không? Nếu không đuổi người đó đi, chờ cậu đọc xong câu này rồi lại triệu về, ha ha ha.”

Thần ngủ mở lời vàng: “Nhảy qua một bên đi.”

“Đồng ý đồng ý a!” Mặt khác, mấy cô nàng khác đều cười đến quặn ruột, cảm thấy bụng sắp không chịu nổi. Điều này làm cho bạn học Cá nhỏ vẫn đang phải tiếp tục “trước khi ở đây” cảm thấy thể quá lãng phí thể lực đi!

“Được rồi,” Dư Thần tại nơi không ai thấy lén sờ sờ đầu, xin lỗi mọi người, sau đó lại thanh thanh cổ họng, chuẩn bị trực tiếp tiến đến câu tiếp theo, “Trước khi ở đây.....”

“Ài, đây không phải đúng rồi sao!” Đạo diễn trước hết lại giả bộ đứng đắn như cũ, “Vừa nãy tôi còn nghĩ đến phải dành nửa tháng tu sửa lời kịch, xem ra không cần, lần tới nhớ rõ để Thần ngủ đến trấn an một chút, một câu cổ vũ cũng có thể làm tinh thần hăng hái, đối diễn cũng sẽ không thành vấn đề!”

Lần diễn hiện trường này làm mọi người đều cực kỳ mệt, mệt vì cười, từ vụ Dư Thần uốn lưỡi không đúng lúc, đã dẫn đến các loại cười khác, rồi là công thụ trốn tránh lời kịch, còn có các loại đọc sai lời thoại gây cười khắp chốn.

Đại khái là sau khi diễn hiện trường, tầm chín giờ, Thần ngủ gõ QQ qua cho cậu.

Xì Dầu: Ngày mai tám giờ.

Cá Chiến Đấu: Ok, đã nhớ ^_^

Xì Dầu: Rồi đi một tuần.

Cá Chiến Đấu: 0v0 Thần ngủ, anh muốn đi đâu?

Xì Dầu: Đi công tác, đi Bắc Kinh, muốn mua gì không?

Cá Chiến Đấu: Hắc Hắc Thần ngủ anh xem rồi tính đi (^o^)/

~Xì Dầu: Ủa, chín giờ.

Cá Chiến Đấu: Ngủ ngon =3=

Xì Dầu: Cảm ơn, *hôn chúc ngủ ngon*

Cá Chiến Đấu: Cái gì?

Xì Dầu: =3=

Dư Thần gõ “*Đỏ mặt* thần ngủ anh đùa giỡn người ta!” vào khung chat, nghĩ đi nghĩ lại liền xóa đi, mà ngay khi cậu cắt cắt xóa xóa một câu này, avatar của thần ngủ đã tối đen đi rồi.

Bình thường khoảng thời gian sau khi Thần ngủ đi ngủ có thể coi như là thời gian công tác hoàng kim của Dư Thần, từ chín giờ tối đến mười một giờ đêm, không chỉ là thời gian công tác tốt mà còn giúp hiệu suất công việc cực kỳ cao. Chỉ có điều hôm nay Dư Thần thật sự không có nhiều việc cần làm lắm, phần phiên dịch nhận lúc mới khai giảng kia đã gần xong rồi, chỉ cần chỉnh sửa một chút là ok hết, giao đi sẽ có một phần nhuận bút rót vào kim khố nhỏ nhỏ của Dư Thần. Đến đây lại khiến cậu có một vài ý tưởng, tỷ như ngày mừng một tháng năm có nên ra ngoài chơi chút không. Lại nói lần phiên dịch này, sự trợ giúp chỉ điểm của thần ngủ đã góp công không nhỏ, vậy, vừa lúc có thể mang quà đến cho đối phương, coi như là tâm ý.

Dư Thần khó có được một cảm giác thoải mái như vậy, cậu cũng muốn dành cho chính mình một khoảng thời gian thả lỏng một chút, vừa trải qua cuộc thi, hơn nữa đắm mình trong nghiệp phiên dịch hơn hai tháng, sau này nên xem mấy bộ phim điện ảnh, nghe mấy bài nhạc hay ho mới được.

Mở ổ cứng trữ hàng trong máy tính của mình, không ngờ mấy bộ phim đã tải xuống lại xem gần hết rồi, mạng của trường cũng không tốt chút nào, dùng Tấn Lôi(3) tải một bộ film mà nửa tiếng vẫn không có động tĩnh. Vậy xem ra lại đành lên mạng nói chuyện phiếm thôi.

Vừa mới Pia xong hiện trường, chat room của tổ kịch vẫn đang trong trạng thái hưng phấn cực kỳ, xem ra tổ hậu trường lại chỉ ra một vài vấn đề gì đó, các cô nàng staff đều đang thảo luận, chỉ có Dư Thần rảnh đến nhàm chán đành chạy đến quan tâm một chút.

Chuẩn Bị – Candy: Lo chết người rồi huhuhu.

Biên Kịch – Nửa Tháng: Thi Cử đi rồi? Nhà cô ấy không phải là có trang trí sao?

Chuẩn Bị – Candy: Cậu nói Vô Phong Dã Khởi Lãng(4)? Không được a! Thi Cử nói cô ấy tiếp kịch nhiều đến sắp tràn rồi *Khóc lóc*

CV – Ngật Đáp(5) : Tìm trang trí?

Chuẩn Bị – Candy: Tiểu Ngật Đáp

Trang trí đại nhân bị đục khoét đi mất rồi, tạm thời không biết làm thế nào đây, aigooo!

CV – Ngật Đáp: Trang trí làm sao vậy?

Biên Kịch – Nửa Tháng: Trang trí ngoài ý muốn trúng thưởng, phụng chỉ đi lập gia đình rồi

~Chuẩn Bị – Candy: Không thể đụng vào máy tính, cho nên poster kỳ thứ hai thất bại TUTUTUTUTUT

CV – Ngật Đáp: Đối với trang trí có yêu cầu gì?

Chuẩn Bị – Candy: Tiểu Ngật Đáp, cậu có quen ai sao? Yêu cầu kết cấu hợp lý, nhân vật thoát nhìn thoải mái là được, đương nhiên tốt nhất là có thời gian đi làm quen tác phẩm gốc =v= nếu thật sự không được, tôi cũng có thể phổ cập một chút kiến thức về tình tiết cùng nhân vật.

CV – Ngật Đáp: Tôi ném mấy bức tranh đến, các người nhìn xem.

Biên Kịch – Nửa Tháng: Ngật Đáp, manh chết người rồi! (3)

Trong khung chat hiện lên một bức tranh, có cảnh cũng có người, Dư Thần không am hiểu lắm về vấn đề này, nhưng ít ra bức tranh kia đã đem đến cho cậu một cảm giác thực thanh thản, nhẹ nhàng khoan khoái, tạo nên một không gian chỉ có trong tưởng tượng nổi.

Biên Kịch – Nửa Tháng: !!!! Gào khóc gào khóc ngao!!! Tiểu Ngật Đáp, đây là tranh của Du Mộc Đại Nhân đúng không?!

Chuẩn Bị – Candy: Đó là ai? Nửa Tháng quen à?

Biên Kịch – Nửa Tháng: Là họa sĩ a họa sĩ, tôi yên lặng manh đã lâu TAT *gào khóc*

Cá Chiến Đấu: Bức tranh thật khá!

CV – Ngật Đáp: Đúng vậy, của đầu heo Du Mộc đấy – Thế nào? Có đủ tư cách không?

Biên Kịch – Nửa Tháng: *lệ rơi đầy mặt* Sao có thể không hợp cách chứ! Du Mộc đại nhân nguyện ý tham gia?

CV – Ngật Đáp: Chờ một chút.

Không đến một phút đồng hồ, chat room đã nhiều thêm một thành viên, QQ viết “Du Mộc 1”, vừa vào đã được điên cuồng hoan nghênh.

Du Mộc 1: Chuyện gì?

Biên Kịch – Nửa Tháng: Du Mộc đại nhân thổ lộ! Yêu chết tranh của anh.

Cá Chiến Đấu: Thổ lộ +1

Chuẩn Bị – Candy: Cá sama, cậu ở sau lưng thần ngủ thổ lộ với người khác!

Cá Chiến Đấu:

CV – Ngật Đáp: Để anh vẽ một cái poster, đợi lát sẽ có người nói yêu cầu cần gì với anh.

Du Mộc 1: Nga, được.

Chuẩn Bị – Candy: Đại nhân, anh cũng quá kiêu lời rồi?

Cá Chiến Đấu: Du Mộc 1, Du Mộc Ngật Đáp?

Biên Kịch – Nửa Tháng: Phun, chẳng lẽ Cá sama chỉ ra chân tướng? Tiểu Ngật Đáp, mau giải thích Du Mộc đại nhân là gì của cậu!

CV – Ngật Đáp: Chồng.

Chuẩn Bị – Candy: Cậu có cần thành thực như vậy, trực tiếp như vậy hay không a *che mặt*, chân tướng này rất kích thích a.

Biên Kịch – Nửa Tháng: Chối mù mắt rồi a

Hai người này thực thản nhiên a, Dư Thần sợ hãi khẽ than, không nghĩ tới tùy tiện vậy xem một chút còn có thể vậy xem ra cơ tình(6) chân thật, rất là ngoài ý muốn nha.

Chuẩn Bị – Candy: Tiểu Ngật Đáp, Tiểu Ngật Đáp, Tiểu Ngật Đáp! Du Mộc đại thần nhà cậu không ở cạnh máy tính sao? Buzz anh ta mà không thấy có phản ứng a! Tôi là người chỉ cho anh ta mà *vặn thắt lưng*

CV – Ngật Đáp: Ở nha, đang cắt móng tay cho tôi, chờ chút ha.

Cá Chiến Đấu: Ngật Đáp, lần đầu tiên tôi thấy cậu nữ vương đến vậy = =

CV – Ngật Đáp: *che mặt* Người ta vẫn luôn nữ vương như vậy mà *uốn éo*

Biên Kịch – Nửa Tháng: Phốc phốc, Tiểu Ngật Đáp, cậu xuân triều đang tràn ra kìa 0-0 mà cậu đang cắt móng tay sao có thể đánh chữ a?

CV – Ngật Đáp: Hiện tại là móng chân, chốc lát sẽ đến móng tay, tôi cũng sẽ tạm thời biến mất =v=

Chuẩn Bị – Candy: Thật sâu sắc hâm mộ kèm ghen tị kèm hâm mộ kèm ghen tị!

Biên Kịch – Nửa Tháng: Vì thế tôi lại nghĩ đến, trước kia có người nói “có người giục tôi ăn cơm nha”, “có người sắp về nhà rồi”, “có người tới đón tôi tan tầm”, người kia toàn bộ đều là Du Mộc đại nhân sao?! Nga lẫn lộn, rất rung động a *cào tường*

CV – Ngật Đáp: Đến móng vuốt rồi, *vẫy*

~Ngật Đáp thì đi cắt móng tay ,mà trang trí thì cũng được quyết định rồi, chat room dần dần cũng khôi phục lại sự yên lặng vốn nên có. Trên màn hình còn dừng lại ở màn ân ái hạnh phúc nhà người ta, Dư Thần không nhìn được lại nghĩ đến vị một giờ trước mới nói sắp phải đi công tác kia, hai người bọn họ, hiện tại xem là dạng quan hệ gì? Người yêu tất nhiên chưa đủ, bạn bè hiển nhiên quá thừa, mà quan trọng nhất chính là tình cảm và sự ám muội đã đến bước nào rồi?

Trước khi chìm sâu vào mộng đẹp, Dư Thần bứt rứt, tâm thần không yên mãi, cuối cùng cũng ra được quyết định: Mừng một tháng năm này, đi chơi thôi.

Hoàn chương 18.

(1)Nguyên văn là , ý chỉ Pia kịch, tức hai CV trực tiếp đối diễn.

(2) “Tư Mã Quang đập vại” : Tư Mã Quang là một cậu bé rất thông minh và gan dạ, một lần có mấy đứa trẻ chơi đùa gần một cái vại nước bằng đất nung, rồi không cẩn thận có một đứa trẻ bị rơi vào vại, mấy đứa bé khác quá sợ hãi, chỉ biết khóc lóc kêu cứu, đúng lúc đó Tư Mã Quang đi qua, cậu đã nghĩ cách đập đáy vại cho nước chảy ra và cứu sống đứa bé. Câu chuyện ý chỉ khen những đứa trẻ lâm nguy mà không sợ hãi, vẫn kiên cường, bình tĩnh. (Chém theo baidu by Sên)

(3) Một phần mềm xem film online và tải film của TQ.

(4) Vô Phong Dã Khởi Lăng: Không có gió mà lại nổi sóng.

(5) Nó có khá nhiều nghĩa, một trong đó là mụn cơm, ta cũng không biết nên dịch thế nào luôn K

(6) Cơ tình: Tình yêu của gay.

19. Chương 19: Là Em Làm Cho Anh Cảm Giác Được Em Đang Nhớ Thương Anh

Chiều thứ tư có một tiết chính trị, Dư Thần thì làm đồ án, một tên bên cạnh thì đã scan xong xuôi liền treo người trên bàn học mèo lười ngủ nướng, ngón tay cậu nhàm chán xoay bút, nghe bạn học Lâm Trác thì thầm.

“Hắc, Tiểu Dư, ngày mừng một tháng năm định làm gì?”

“Còn chưa nghĩ ra.” Chú mèo lười này gấp dài một cái, thay đổi tư thế tiếp tục say mê trong mộng, còn đặc biệt quay lưng sang bên cạnh. Dư Thần quyết định không cô phụ cái gấp này của đồng chí mèo, tự mình nhắc bút đồ lại dự án.

“Đi Cảnh Đức chơi đi.” Lâm Trác tiếp tục giật dây dụ dỗ, “Hôm nay sống chết cũng không về nhà, trở về còn bị ông bà già cản nhắc, chúng ta kêu mấy đứa cùng ra ngoài du lịch đi.”

Bạn mèo bị thanh âm đột nhiên ngân cao của thầy giáo trên bục quấy rầy khó yên giấc, nâng đầu mê mang nhìn ngó xung quanh một chút, bút trên tay Dư Thần cũng dừng chuyển động, chờ Miêu Miêu một lần nữa bình tĩnh nằm úp sấp về chỗ cũ, Dư Thần mới tiếp tục viết: “Ông tìm người khác đi, tôi có thể có việc rồi.”

“Có việc? Ra ngoài chơi?”

Dư Thần bắt đầu dĩ thừa nhận: “Có lẽ thế.”

“Đi đâu?” Lân Trác có vẻ thật sự chán muốn chết, nhàm chán đến mức quyết hỏi cho bằng được.

“Có thể là đi Nam Kinh.” Thời điểm Dư Thần nói ra hai chữ Nam Kinh kia, theo bản năng liền hạ thấp giọng, cũng không biết Lân Trác cho nghe rõ hay không.

Không ngờ Lân Trác càng hưng phấn hơn : “Không tồi a, hắc hắc, nói thế tôi cũng muốn đi!”

Dư Thần thật không biết phải nói gì hơn, nói “tôi đây là chuẩn bị đi phát triển “tình đồng chí” đấy, không tính mang theo nhân viên hộ tống đâu” “Bạn học Vương!”

Sự thật chứng minh bạn học Vương đích thực là một tên thiên nhiên ngốc, không cảm nhận được sự bất đắc dĩ cùng nghiêm túc của Dư Thần một chút nào: “Gì gì? Ông nói đi.”

Dư Thần thở dài: “Tôi sẽ đi một mình.”

“Một mình? Thế nhiều cái bất tiện lắm nha, ông nghĩ xem nha, khách sạn để ở nè, tìm đường nè, thăm thắng cảnh nè, một mình nhàm chán biết bao nhiêu!” Bạn học Vương thiên nhiên ngốc nhìn thấy biểu cảm không nói nên lời càng ngày càng dày đặc trên khuôn mặt Dư Thần, rốt cục cũng hậu tri hậu giác nhận ra gì đó kỳ lạ, hắc hắc cười, “Sẽ không phải là đi gặp bạn gái chứ? Hắc hắc, vậy đúng là nên đi một mình, hắc, bạn tốt, chúc ông may mắn.”

Dư Thần há miệng thở dốc, vừa định mở miệng giải thích, thầy giáo đầu hói bóng lưỡng trên bục giảng đã không thể nhịn nổi nữa: “Các bạn, lúc khai giảng tôi đã nói qua, trong lớp của tôi, các bạn chỉ cần tới, cho dù là tới cho đủ, về phần các bạn đọc tiểu thuyết hay làm bài tập, hay là xem sách môn khác, hoặc là mang máy tính đến xem phim, hoặc là ngủ gật, tôi cũng không quản, nhưng mà! Có hai điều tôi không thể dễ dàng tha thứ, không được nói chuyện làm ảnh hưởng sinh viên khác nghe giảng, không được đọc báo! Được rồi, chúng ta tiếp tục bài giảng.”

Bạn học Vương lè lưỡi chột dạ, nhu thuận nằm úp sấp xuống ngủ thôi.

Dư Thần hoàn thành đồ án của mình rồi cũng thành người thứ hai học bạn Miêu tạo dáng, đang tự ngẫm xem làm gì cho hết một tiếng đồng hồ, thì di động thực thức thời rung lên.

Thần ngủ nói: Ngày mai về nhà. Đang ở Cố Cung, mệt chết anh.

Dư Thần bắt giác cong cong khóe miệng: Đi ngắm cảnh còn ngại mệt, thật sự là không cứu nổi a, Thần ngủ.

Thần ngủ cũng biểu thị bó tay: Đơn vị an bài như thế, du lịch cũng phải mang theo phiên dịch, đêch!

Khi thần ngủ cần nhắc nhở bắt buộc luôn làm cho tâm tình Dư Thần đặc biệt vui thích: Nói như vậy tức là bây giờ anh đang trong giờ làm việc? Nhắn tin có tính là sờ cá không thế? (Sờ cá: chỉ hành động làm việc riêng trong giờ làm việc)

Thần Ngủ sắc bén trả lời: Sờ em?

Dư Thần bị đánh bại rồi, nhận thua thôi: Được rồi == Thần ngủ anh ngày mừng một tháng năm có kế hoạch gì chưa?

Thần ngủ tất nhiên là không có kế hoạch đi du lịch gì cả rồi: Trạch (ý chỉ trạch nam = ở nhà cả ngày)

Dư Thần khó xử dò hỏi: Vậy ... Cái một ngày du lịch Nam Kinh lần trước Còn tính không? Có thể thực hiện trước không?

Thần ngủ đương nhiên quả quyết đồng ý: Em đến đây.

Nhắn tin qua lại cũng khoảng đến đây thì dừng, Dư Thần có đôi khi rất muốn nhõng nhẽo với Thần ngủ, nói: Tin nhắn không phải điện báo a, không phải tính số lượng từ để tính tiền a, Thần ngủ anh có cần ngăn gọi như vậy hay không a? Nhưng muốn thì vẫn chỉ là muốn, nếu không ngăn gọn cũng sẽ không phải là một thần ngủ yêu các loại hành động nhàn hạ nữa rồi.

Dư Thần gục đầu xuống bàn, bề ngoài thoạt nhìn như đang gia nhập vào đội ngũ ngủ gật chiếm số lượng không ít trong lớp học, nhưng thực ra cậu lại đag gặm nhấm nỗi bất an trong đáy lòng. Lần này đi Nam Kinh tìm Thần ngủ, có chút ý chủ động tấn công, kỳ thật bắt đầu từ khi nhận được cái tin nhắn ABC kia

của Thần ngủ, Dư Thần đã không thể bình tĩnh nổi rồi, tuy rằng lần kia cũng không trả lời đối phương một cách đùa cợt, nhưng loại chuyện này vẫn như một cái dằm ghì trong tim Dư Thần, kéo theo biết bao nghi hoặc lo sợ nhàn nhạt, còn có tiếc nuối, còn có vui sướng.

Dư Thần cũng không thể lý giải vì sao thần ngủ lại chủ động gửi loại tin nhắn biểu đạt như thế. Hai người cũng chỉ là ngẫu nhiên tiếp xúc, ngẫu nhiên như rất quen thân, trong lúc nói chuyện lại ngẫu nhiên để lộ ra sự ăm ý trong từng tính cách và quan điểm, nhưng điều đó cũng không biểu thị được tình yêu đã tồn tại hoặc sắp tồn tại. Thế mà thực ra, cái tuyên ngôn “bạn trai sẵn sàng” kia của Thần ngủ lại đích xác chứng minh cho Dư Thần thấy người ta có cảm tình với mình. Để rồi đến khi tiến dần đến với thời khắc phân tích rõ ràng thứ tình cảm ngẫu nhiên đó, nhớ mong cùng để ý đều đã tồn tại rồi. Vậy mà ngay chính thời khắc ấy, cậu lại lựa chọn trốn tránh và cự tuyệt.

Nếu cái chuyện tin nhắn kia phát sinh sau khi hai người gặp mặt, hết thấy có lẽ sẽ không rối rắm như thế nữa, bởi vì Dư Thần khẳng định sẽ đáp ứng. Tâm tình lúc gặp mặt, chờ mong trước khi gặp nhau, ngưỡng ngừng khi chung bước, quyến luyến lúc chia lìa, muốn tự nhủ bản thân không có chút tâm tư nào, Dư Thần cũng ngại thừa nhận.

Con người khi lâm vào tình ái thường suy nghĩ hơi nhiều, hơi loạn, nếu lần đó là phương hướng đúng, mà chính mình cứ lui bước, vậy lần này, chính này nhất định phải nhấn nạy từng bước mà tiến tới sao?

Bạn học Cá nhỏ phúc hậu quyết đoán đem tội lỗi của chính mình đã phạm phải quy hết ra một lần, lần ra trận sắp tới, tình cảm bên trong ẩn chứa cũng chẳng thể nào cân đo đong đếm, có quy định ai để ý nhiều hơn sẽ phải trả giá nhiều hơn. Hiện tại là lúc Dư Thần nắm bắt chủ động, mang theo bao phiền não, lo lắng, lại đan xen chút ngọt ngào hạnh phúc, tiến về phía trước, mang quà gì cho thần ngủ đây?

Nếu thần ngủ biết, ban này chỉ là một cái tin nhắn thăm dò mà thôi, có phải sẽ mang đến cho đối phương đủ loại tâm tình lên men trong lòng, có phải đến cả ngủ, nằm mơ cũng sẽ mỉm cười.

Buổi tối trở lại ký túc xá, Dư Thần bắt đầu vì cuộc sống nửa học kỳ sau mà phát sầu, chỉ có điều một cuộc điện thoại của công bộ học tập liền giải quyết sạch sẽ vấn đề này. Thời điểm khai giảng Dư Thần có đăng tin xin làm gia sư, lần này vừa hay có một học sinh phải xuất ngoại trao đổi, trước khi ra nước ngoài, học sinh đó cần liên hệ một vị gia sư đến bổ túc, Dư Thần thực vinh hạnh lãnh được suất này.

Giải quyết xong chuyện này tâm trạng liền tốt hơn hẳn, Dư Thần lại chạy lên weibo tra tìm “lễ vật”, quả nhiên nội dung vô cùng phong phú, cho Dư Thần không ít ý tưởng hay ho.

Tìm a tìm a, còn tìm đến tận weibo của thần ngủ, từ sau lần gặp trực tiếp đó, weibo của anh trống vắng đã lâu. Có một số người sẽ tạo cho bạn cảm giác về sự ưu việt, có lẽ cũng chỉ thể hiện trong một chút đây thôi, tỷ như một thần ngủ lưỡi siêu đẳng như vậy, vẫn luôn kiên trả lời từng tin nhắn của Dư Thần, cho dù anh rất ít rất ít khi post stt mới, cũng sẽ thường xuyên xuất hiện sau khi stt của Dư Thần được post lên, cho dù thời gian anh lên QQ mỗi ngày có ngắn đến mấy, trên cơ bản vẫn sẽ login, để ẩn giả logout rồi nói một câu “chúc ngủ ngon”.

Loại cảm giác nhớ thương cùng để ý này chính là căn nguyên khiến cậu nhiều lúc khó mà kiềm chế được bản thân. Vốn người nọ cũng không phải là loại tính cách tính náo nhiệt, thích bắt quái, thích vây xem, mà hoàn toàn trái ngược mới đúng, vậy mà lại càng trở nên vô cùng quý báu.

Hoàn chương 19.

20. Chương 20: Một Ngày Chơi Không Phải Là Chơi Một Ngày

Đây là lần đầu tiên Dư Thần chân chính một mình xa nhà, ngày đầu tiên lên đại học ít ra cũng có mẹ và anh kế tới tận nhà đón, nhưng lần này đến Nam Kinh, cả cuộc hành trình đều chỉ có một mình. Dư Thần xuất phát khá sớm, tới trạm xuống tại Nam Kinh, nhìn quanh bốn phía đều là một mảnh xa lạ, lúc này mới có chín giờ rưỡi sáng, Dư Thần mò tìm di động, gọi điện báo cho Thần ngủ.

“Tối rồi?” Thần ngủ vừa tiếp điện thoại đã lên tiếng trước, “Em theo lối ra XX ra ngoài, anh ở ngay cửa ra.”

“Anh đã tới rồi?” Dư Thần kinh ngạc hỏi, lúc trên xe tín hiệu không được tốt cho lắm, cậu gọi cho anh hai lần đều không được, cho nên vốn đã chuẩn bị tâm lý đến trạm mới kêu thần ngủ rồi giường, chắc hẳn phải chờ ở nhà ga ít nhất một hai giờ. Giờ đây lại đột nhiên được biết đối phương đã đến nơi rồi, cái cảm giác ngoài ý muốn chắc chắn không ít.

“Ừa, ra đây đi.”

Dư Thần thu lại điện thoại, người trong nhà ga đông như mắc cửi, khó tránh khỏi va va chạm chạm, cậu đem túi sách đeo vào trước ngực, dựa theo tấm bảng hướng dẫn tìm lối ra XX kia.

Thần ngủ đứng đúng chỗ mà anh nói, áo sơ mi trắng, quần đen, vẻ ngoài như thế, nhưng lần đầu tiên thấy anh mặc áo sơ mi vẫn thấy có hơi khác lạ, Dư Thần khẽ lau mồ hôi: Có người đàn ông nào lười tới mức không thích hợp mặc áo sơ mi không?

Tâm tình của Khương Hữu tựa hồ rất tốt, đi trước dẫn Dư Thần ra bãi đỗ xe: “Anh lái xe, em muốn đi thăm quan ở đâu?”

Dư Thần đóng gói vấn đề vứt lại cho Thần ngủ: “Đồng chí dẫn đường anh có cần phải lười như vậy không, lộ tuyến đường đi chẳng lẽ không phải là một trong những nội dung nhiệm vụ bao du lịch sao?”

“Được.”

Thần ngủ đáp ứng rất dứt khoát tạo nên phản ứng dây chuyền của Dư Thần, khiến cậu chợt nghĩ có phải chẳng thần ngủ sẽ tùy tiện vứt cậu ở một nơi nào đó hết ăn lại uống cho qua một ngày. Thực tế chứng minh ngược lại, thần ngủ an bài mọi thứ thực không tồi. Bắt đầu từ chín giờ hơn đón được người, hai người cũng không đi đâu quá xa, vòng một vòng lớn quanh nội thành, giữa trưa đến một tiệm cơm không quá thu hút ăn cơm.

“Nhà hàng này đồ ăn làm cũng ngon lắm, ăn thử xem.” Khương Hữu chỉ về phía cổng trường đại học cách nhà hàng không xa, “Đó là trường học cũ của anh, lúc còn đi học thường xuyên đến chỗ này dùng cơm.”

Dư Thần ngửi được mùi thức ăn thơm phức lan tỏa trong không khí, bụng cũng hưởng ứng kêu lên mấy tiếng, rõ ràng sáng nay còn chưa vận động gì cả, sao đã đói rồi. Cậu nhanh tay chụp lại mấy tấm ảnh cả bàn đồ ăn, rồi mới nhắc đũa đánh chén: “Bắt đầu thôi?”

“Ăn đi.” Khương Hữu đẩy nĩa gà om về phía Dư Thần, “Không thích ăn cá thì thử ăn thịt gà đi. Thật ra món cá kho tàu của nhà hàng này cũng ngon lắm, mỗi lần anh đến đây đều gọi món đó.”

Dư Thần nghe xong thật muốn khóc thét lên, quả nhiên sai một bước liền sai cả đời, lúc ban đầu đáng lẽ ra không nên đại dốt nói bản thân không thích ăn cá a, đây là cái nghiệp chướng gì đây a: “Uhm, kỳ thực có lúc em cũng thích ăn cá.”

“Thế thì tốt, lần sau đến gọi cho em ăn.”

Dư Thần múc hai chén canh gà, quả thật là thơm nức mũi, thế rồi cậu đưa cho thần ngủ một chén: “Anh có nhớ học trường Ngũ Hành Thi của em không?”

“Ừa,” Khương Hữu vừa bưng chén canh lên thổi vài hơi, vừa chậm rãi nhắm nháp, “Chỉ có điều đã lâu rồi không nói chuyện.” Điều này cũng rất bình thường, thần ngủ từ trước đến nay là ngàn năm offline, online cũng là một phút huy hoàng rồi vụt tắt, giờ đây tần suất login cũng tăng lên nhiều, nhưng cũng chỉ là do thời gian cùng bạn học Cá nhỏ trau dồi tình cảm bị kéo dài, còn thời gian lâm hạnh các bạn khác chỉ có giảm chứ không có tăng.

“Anh ta mừng một tháng năm này chạy đến Nghiêm Châu, đi gặp Tiểu shota nhà anh ta,” Thật ra Dư Thần chỉ là đang tìm đề tài nói chuyện thôi, được đến đâu hay đến đó, đề tài lúc nói trên mạng phong phú không có nghĩa là lúc gặp mặt có thể thao thao bất tuyệt nói không ngừng, “Tiểu shota còn chưa biết học trường là Ngũ Hành Thi, không biết sau này biết chân tướng có tức đến giậm chân không nữa.”

“Rất tốt.”

Dư Thần bực bội chọc miếng thịt gà đến sắp nát ra, người đối diện có cần ngăn gọn vậy không, nhất thời cậu cũng có chút uể oải: “Ừa, rất tốt.”

Lúc này Khương Hữu lại giải thích tiếp: “Ngũ Hành Thi đi Nghiễm Châu, em tới Nam Kinh, rất tốt.”

Hai sự kiện này có thể so sánh với nhau sao? Dư Thần bị hành động đặt hai sự kiện kia ngang hàng làm cho hơi hoảng hốt, chợt tiếng chuông điện thoại của Khương Hữu bắt đầu vang lên, ca khúc này nghe có chút quen tai. Thần ngủ liếc mắt nhìn màn hình liền trực tiếp ấn ngắt, lát sau di động kêu thêm hai lần nữa, Dư Thần mới hơi chút do dự nhắc nhở: “Không cần nghe máy sao?”

Khương Hữu lắc đầu. Thanh toán tiền bữa ăn xong, hai người liền đi lòng vòng dạo quanh thành phố.

Đứng sau đợi thần ngủ mở cửa, Dư Thần thoáng vẽ một vài hình ảnh căn nhà của một người đàn ông độc thân trong đầu. Thần ngủ không giống loại người thích nuôi động vật, tên lười đến mức hầu hạ chính mình còn ngại này sao có thể có hứng trí đi hầu hạ động vật, lại nói đến tính cách của thần ngủ, biết đâu lại là loại người bình thường cũng không chịu quét tước phòng, thế nào cũng có người đứng giờ đến quét dọn các loại đi, chỗ sạch sẽ nhất trong nhà chắc hẳn chính là ... Phòng bếp?

Kết quả ngay sau khi Khương Hữu mở cửa ra, Dư Thần liền ngây dại, bên trong sạch sẽ ngoài dự kiến, có lẽ không thể nói là sạch sẽ, mà phải nói là trống trải. Khương Hữu cầm sách vở trong tay Dư Thần tùy tay ném lên sofa: “Ngồi đi.”

Dư Thần ôm túi sách để trên đầu gối, nhìn quanh căn phòng khách có diện tích không tính là rộng này, thật sự là tương đối đơn giản, trong phòng khách ngay cả tivi cũng không có, cho dù là có thì chắc Thần ngủ cũng không có thời gian xem đi. Có thể bình thường cũng không chiêu đãi người nào nên bàn trà cũng sạch đến bóng loáng. Khương Hữu lấy cho cậu một lon nước ngọt: “Uống tạm đi.”

Dư Thần đặt lon nước lên bàn trà, kéo khóa kéo túi sách lôi ra một hộp quà đưa cho Khương Hữu: “Lần trước lúc làm phiên dịch, anh đã giúp em rất nhiều, một chút tâm ý của em, anh không thể nói là không cần a.”

Khương Hữu hai mắt nhìn thẳng, tay tiếp nhận hộp quà: “Muốn tắm rửa hay không?”

Dư Thần ôm túi e dè nói: “Em không mang quần áo tắm rửa.” Nguyên bản không phải nói là một ngày chơi thôi sao, vốn cậu nghĩ đến cuối ngày sẽ quay về trường học nên căn bản không có mang theo quần áo a, thế nào lại đi dạo một ngày, ăn xong bữa tối đã hơn tám giờ, thần ngủ trực tiếp chở cậu về nhà, trong lúc đó cũng không nói một câu hỏi ý kiến của cậu, mà thật ra Dư Thần cũng luyến tiếc cự tuyệt, vì thế lại “tình trong như đã mặt ngoài còn e” chạy theo chân người ta về nhà. Đến nhà mới phát hiện bản thân đầu có ý định qua đêm.

Khương Hữu kéo Dư Thần đến phòng ngủ, mở tủ quần áo cho cậu xem, “Tự chọn một bộ đi.” Nói rồi liền xoay người mở tủ quần lót ở phía dưới, “Quần lót trong này đều chưa dùng qua.” Khương Hữu nói xong lại gập một cái thật dài.

Dư Thần nhìn nhìn thời gian, đã sắp chín giờ rồi: “Anh đi tắm rửa trước đi, em chờ anh tắm xong rồi tắm, sắp đến thời gian ngủ của anh rồi.”

Thần ngủ vẫn duy trì dáng xoay người rời đi, chỉ ngẩng đầu nhìn biểu tình cơ quắp của Dư Thần, mỉm cười dịu dàng: “Đừng khẩn trương, anh không phải là sói.”

Dư Thần đứng ra cũng không nghĩ đến việc Thần ngủ đưa cậu về nhà là có ý đồ gì, thành ra được đối phương nhắc nhở như vậy lại có chút không được tự nhiên. Trước đó, lần đến Nam Kinh này mang theo biết bao kỳ vọng của Dư Thần, nhưng mà điên cuồng vui chơi hết một ngày lại cơ hồ không có cơ hội để bình tĩnh trao đổi, bất tri bất giác lãng phí hết một ngày.

Khương Hữu xoa đầu Dư Thần: “Anh đi tắm, em chơi máy tính đi, mật mã là XXXXXX.”

Thuận lợi mở máy tính, Dư Thần cắm sợi dây nối của camera vào, chọn ra mấy bức ảnh đẹp nhất, sau đó cậu đăng bức ảnh bữa cơm trưa nay lên weibo: “Ăn cơm trưa ở Nam Kinh, rất là ngon.”

Cái gọi là nhóm bạn thân chính là đối với bất cứ động thái nào của đối phương đều có thể nhanh chóng biết rõ ràng. Dư Thần vừa online, đám bạn bên kia đã hô hào.

Hoa Hồng ROSE: Cá nhỏ lên đây ~~ JQ Nam Kinh sao rồi? Xì Dầu sama hầu hạ thế nào?

Cá Chiến Đấu: Anh ấy đang tắm.

Bạch Gia Hắc: !!!!!!!!!!!!!!! Tiến dần từng bước? Không cần nói cho tôi biết Cá nhỏ cậu đang ở phòng ngủ lên mạng, Xì Dầu ở phòng tắm tắm rửa!!!!!!!!

Natnat: Tiểu Bạch, cậu muốn biểu đạt cái gì “_”

Cá Chiến Đấu: Có vấn đề sao?

Bạch Gia Hắc: Chuyển cáo cho Xì Dầu quân, ăn trai còn zin phải chuyên tâm, bôi trơn không được qua loa, tiền diễn phải làm đầy đủ a! Bằng không rất dễ bị thương!

Mao Tuyền Ti: Tôi chỉ đi công tác một chuyến mà trời đất đảo ngược rồi? Cá nhỏ chạy đến Nam Kinh hiến thân?

Hoa Hồng ROSE: Tôi không đi công tác cũng không theo kịp thời đại = =

Cá Chiến Đấu: Tiểu Bạch cậu thực = =

Bạch Gia Hắc: Hey, đừng nói cậu hai hôm nay sẽ ở trong nhà Xì Dầu, đắp chăn trong sáng nói chuyện phiếm a *Ngóay mũi*

Natnat: Tiểu Bạch, nghe cậu nói thực giống như cậu thường xuyên chạy ra đường 419 vậy OTZ, đừng bày một bộ dáng tràn đầy kinh nghiệm như vậy.

Bạch Gia Hắc: Buông tay, cô nói xem Xì Dầu huynh hôm nay ăn hay không, nếu không ăn, tôi thực cảm thấy cá nhỏ đối với anh ta không có ý nghĩa gì cả, người đều đã chủ động chạy đến phòng ngủ rồi -V-

Mao Tuyền Ti: Cái gì, cái gì, cá nhỏ, cậu cùng với vị thần ngủ nhà cậu đã phát triển đến tình trạng này từ lúc nào? Không phải mấy hôm trước còn đang ở bước thỉnh thoảng tán gẫu tâm sự sao?

Bạch Gia Hắc: Đầu chỉ thế, anh đến thăm em, em đến thăm anh, bình thường tiếp xúc cũng nhiều, anh reply em, em reply anh, không phải chỉ kém một bước vào goal thôi sao XD Lên giường thẳng thắn bổ sung không phải là mọi sự đều ok sao, vẫn nhả một chút cũng được, chỉ cần một người mở miệng tỏ tình a, thế là thành công rồi.

Hoa Hồng ROSE: Tiểu Bạch, cậu hôm nay có hơi không thích hợp a, tuy rằng không phủ nhận những gì cậu nói cũng coi như có đạo lý.

Natnat: Sẽ không phải là lần trướcmãnh nam lần trước gần đây lại bắt đầu quấy rầy cậu sao?

Bạch Gia Hắc: Địch, địch, địch, không phải chỉ là vào nhà nghỉ thôi sao, cái tên chậm chạp ngu ngốc đó nghĩ hần là đại nam sinh ngây thơ chắc, MD

Mao Tuyền Ti: Quả nhiên Lại bị quấy rầy. Cá nhỏ, cậu phải cố lên, đừng học tấm gương xấu như Tiểu Bạch.

Bạch Gia Hắc: Đúng, bạn giường các loại, ném qua rồi thôi, bạn đời cần nhất là đáng tin cậy. Đương nhiên phương diện kia của bạn đời cũng ăn ý với mình là tốt nhất ~()/~ la la la.

Dư Thần quay đầu nhìn về phía cái giường siêu lớn, siêu thoải mái kia, tâm tình bắt đầu không yên. Đều là do tên đáng chém Tiểu Bạch kia, Dư Thần chớp lấy di động gửi khẩn cấp một cái tin nhắn cho Tiểu Dì Hàng: “Học trưởng đến Nghiêm Châu chưa?”

Mấy chục giây sau, Tiểu Dì Hàng trả lời, trong đó viết: Cút, đang trên giường, cấm quấy rầy.

Cái tin nhắn này căn bản là không nên gửi, tại nó mà tâm tình của Dư Thần càng hỗn loạn hơn.

Hoàn chương 20.

21. Chương 21: Ai Tổ Tình Với Ai

Thứ kéo Dư Thần quay về với hiện thực chính là tiếng chuông điện thoại của Thần ngủ, người gọi tựa hồ rất có nghị lực, di động cứ vang mãi cho đến tận khi Dư Thần cầm từ phòng khách đến trước cửa phòng tắm rồi vẫn chưa ngừng, cậu đành hỏi thần ngủ có muốn nghe máy hay không.

Đan xen với tiếng nước chảy xuyên qua cánh cửa là một câu nói mơ hồ của Thần ngủ: “Là ai thế? Thôi, em nghe đi.”

Dư Thần ần ần phím nghe, đang định nói đối phương có việc gì, cậu có thể giúp chuyển lời thì người bên kia hiển nhiên đã hao hết kiên nhẫn chờ đợi, vừa thấy nghe máy đã mở miệng bắn phá bùm bùm, rít gào một trận: “Khương Hữu, tên chết tiệt kia, ông dám ngắt máy của tôi, tối hôm qua gây sức ép cho tôi một đêm liền vô mộng bỏ đi a, chơi gái còn phải trả tiền đó! Tên khốn nạn kia nhanh chóng đến cầm quần áo của ông về, trả áo sơ mi và quần của tôi lại đây!” Đầu bên kia rống một câu dài không thở lấy hơi, sau đó cái Dư Thần nghe được cũng chỉ là tiếng báo máy bận.

Đọc cái tên người gọi đến kia, lại hồi tưởng sự tức giận hơn cả bình thường của người đó, Thần ngủ ... đã làm cái gì?

Khương Hữu mặc một thân quần áo ngủ bước ra từ phòng tắm, đầu lắc lắc vẩy mái tóc ướt đẫm, thẳm nhủ một câu: “Nên đi cắt tóc rồi.” Dư Thần đứng trước mặt anh, cứ vậy lẳng lẳng đứng thẳng nơi phòng khách, Khương Hữu chỉ đưa một bộ áo ngủ mới cho cậu: “Không dùng máy tính sao?”

Dư Thần đưa tay đón lấy quần áo ngủ, lại đưa cái di động bị cậu gắt gao siết chặt trong tay cho Khương Hữu. Cậu nuốt nước miếng, thử nói: “Điện thoại của Tiểu Thừa.”

Khương Hữu chỉ khẽ rừ đầu lau tóc, mặt mày không chút động, dường như đối với việc điện thoại đến từ tên này đều là phản ứng không chút chột dạ, lo sợ gì: “Hắn nói cái gì?”

Dư Thần không biết tâm trạng của mình lúc này nên kích động hay bình tĩnh nữa, biểu tình của Thần ngủ hoàn toàn không chột dạ cũng không khẩn trương, càng không nói đến không hề để ý cùng tò mò, làm cho những lời nói lớn vồn trong lòng Dư Thần tiêu hao hết chỉ còn lại không đến hai chữ. Hai người vốn chưa có bày tỏ chân tướng, một bên mờ ám ngọt ngào, một bên thấp thỏm không yên, hiện tại cái thứ cảm giác lo lắng bồn khoăn kia đang mãnh liệt phát triển, Dư Thần vốn là một người không tự tin, trên phương diện cảm tình hoàn toàn là tay mơ, cái gì mà lạt mềm buộc chặt, cái gì mà bất động thanh sắc đều không hiểu. Có thể giữ vẻ mặt bình tĩnh khi mà tâm trạng đang lên xuống không ngừng thế này, bất quá cũng chỉ là được luyện thành từ nhỏ thôi.

“Hắn nói..... Anh trả quần áo cho hắn.” Dư Thần cẩn thận lưu ý biểu cảm của Khương Hữu, tâm cũng hoảng loạn hẳn lên.

“Quý hẹp hòi.” Khương Hữu khinh bỉ, ngẩng đầu liền bắt gặp vẻ mắt tự nhiên của Dư Thần. Anh khẽ cong cong khóe miệng, vươn tay xoa đầu Dư Thần, “Làm gì mà lại cẩn thận đề phòng như vậy? Không thể khiến em coi đây là nhà, làm chủ nhân anh phải có trách nhiệm.”

“Em... hỏi một vấn đề nha,” Dư Thần quả thật rất dè dặt, trước khi đến Nam Kinh đã hạ quyết tâm, trên đường đến Nam Kinh còn lo lắng bất an, mãi cho đến vừa rồi nhận được cuộc điện thoại kia, mọi thứ trong đầu đã hỗn loạn thành một đoàn. Dư Thần khoát áo ngủ lên cánh tay, hai tay thu về trước ngực như để gom góp lại một chút khí chất cùng quyết tâm, “Anh nếu cảm thấy khó xử thì cứ coi như em không hỏi, em... em không phải là người dầy dứa, anh yên tâm.”

Khương Hữu đối mặt với cậu đang đứng khoanh tay, trên khuôn mặt anh vẽ lên một ý cười nhàn nhạt: “Em hỏi đi.”

“Anh có bạn gái không?”

Khương Hữu lắc đầu.

“..... Bạn trai thì sao?”

Khương Hữu chần chờ một lúc mới đáp lời: “Lẽ ra có thể có một người.”

Dư Thần nâng mắt, bên trong lóe lên quang mang, ánh mắt hướng về Khương Hữu thẳng tắp mang theo bao chấp nhất: “Thế là có hay không có a?”

“Lần trước anh hỏi người ta muốn có một người bạn trai ôn như săn sóc hay không, nhưng bị cự tuyệt rồi,” Nét tươi cười trên mặt Khương Hữu ngày càng trở nên rõ rệt, bàn tay sau khi tắm mang chút hơi ẩm ướt duỗi ra trước mặt Dư Thần: “Nếu hiện tại người ta vẫn không muốn nắm lấy tay anh, vậy đáp án vẫn là không có.”

Dư Thần vươn cánh tay không có áo ngủ ra, bàn tay của thiếu niên trẻ tuổi lộ rõ khớp xương, nhẹ nhàng khoát lên mu bàn tay trắng nõn trước mắt, động tác cứng nhắc mang theo chút ít ngưng đọng vụn vặt không tên, thế nhưng lại không chút chần chừ. Hai bàn tay cái trên cái dưới quện chặt vào nhau, trong khoảnh khắc tiếp xúc, Khương Hữu đột nhiên dùng sức mở năm ngón tay, bàn tay đơn bạc của Dư Thần hiển nhiên bị anh gạt gao bao trong lòng bàn tay mình.

Dư Thần theo bản năng rút tay về, thế nhưng bàn tay của người đàn ông đối diện lại không chút thay đổi, nhìn thế nào cũng không giống bộ dạng lười nhác vô lực, ngược lại càng cứng rắn hữu lực. Cậu nhỏ giọng sửa lời: “..... Ôn nhu, săn sóc, thiện lương, am hiểu ý toàn là lời nói suông.”

Khương Hữu đột nhiên gật đầu một cái thật mạnh: “Có một người rồi.”

“A?” Dư Thần kinh ngạc kêu, sao câu sau chẳng liên quan gì đến câu trước thế?

“Bạn trai, hiện tại có một.” Khương Hữu hoàn thành câu nói của mình.

Dư Thần cũng không biết mặt mình lúc này có đỏ hay không, nhưng cảm giác lòng bàn tay nóng rần lên rất chân thật, bị đối phương đơn phương nắm khiến hai bàn tay dán cùng một chỗ, trong lòng bàn tay tựa hồ đổ mồ hôi, nhưng tâm can chủ nhân của chúng lại càng trở nên mềm mại. Đời này, đây là lần đầu tiên Dư Thần cảm thấy thỏa mãn đến sắp tràn ra khỏi ngực, đã nghẹn đến cổ họng rồi. Cậu cũng không biết mình để ý người đàn ông trước mặt như thế từ lúc nào, gần như là thường thường ân cần hỏi thăm, nói chuyện đã thành một thứ không thể thiếu trong cuộc sống, mà hiện tại khi bị anh nắm tay, đồng ý làm bạn trai cậu, cảm giác hạnh phúc lúc đó đã không cần nghi ngờ nữa.

Tiếng nước thấp thoáng truyền ra từ phòng tắm, mấy sợi tóc tùy tiện thả rơi trước trán Khương Hữu còn tí tách rớt nước, trong ánh mắt ôn nhu của anh cũng hiện lên vẻ mệt mỏi, Dư Thần cắn môi nói: “Bạn trai, hiện tại có thể cho em đi tắm rửa không?”

“Đương nhiên có thể,” Khương Hữu chớp mắt đã dựa sát vào cậu, thoáng lưu lại trên trán cậu một cái hôn khẽ nhẹ bằng, sau đó mới buông bàn tay bị khinh bạc này giờ của người yêu, “Đi đi.”

Đây là lần tắm rửa sốt ruột nhất mà cũng kỹ lưỡng nhất trong cuộc đời của Dư Thần, mới trước đó, Dư Thần vẫn tin tưởng thần ngủ sau khi ném cho cậu một bộ quần áo sẽ dẫn cậu đến phòng ngủ cho khách. Nhưng giờ đây, nếu nói ra phòng cho khách ngủ, trong lòng Dư Thần chỉ sợ cũng sẽ cảm thấy đối phương đối với chính mình căn bản là Tiểu Bạch, Cậu hại chết người rồi! Dư Thần dầy vò bông tắm tự buồn bực, bị cái tên Tiểu Bạch kia tẩy não rồi.

Mấy suy nghĩ đó cứ lớn vồn bay vòng trong đầu, có phải sau khi tắm rửa, có người yêu, có giường Dư Thần tự kêu rên, tâm tư của cậu đã chạy không nổi khỏi mớ bông bong này!

Đột tắm rửa rồi rầm đêm Dư Thần cọ đến thơm ngào ngạt, hơn nữa còn khiến cả người phiếm hồng. Vậy nên khi Khương Hữu đang tựa vào đầu giường nhìn thấy bạn Cá nhỏ nhà anh lết lết vào phòng ngủ, thì cậu chính là một bộ từ khuôn mặt đến cánh tay lộ ngoài áo đều đỏ hồng như tôm luộc.

Dư Thần lết đến bên giường, chờ Khương Hữu mời cậu lên giường hoặc là đưa cậu sang phòng cho khách, thế nhưng Thần ngủ một câu cũng chưa thốt ra, trực tiếp vươn xúc tua hút Cá nhỏ vào lòng ngực, thỏa mãn thở dài: “Có hương vị của anh.”

“Hương vị gì?” Thần ngủ, anh cũng không mê tín đến thế chứ, chỉ bị anh nắm tay một cái liền nhiễm hương vị của anh trên người? Dư Thần khần trương nghĩ.

“Dầu gội đầu, sữa tắm.” Sự thật chứng minh thần ngủ rất thuần khiết, Dư Thần ... đối với thuần khiết có chứng ngại. Thế nên Dư Thần đành phải nói sang chuyện khác: “Chín giờ rồi rồi nha, anh không ngủ

sao?”

“Ừa, phải ngủ.” Khương Hữu buông cậu ra, “Anh không tắt máy tính”, Ý tứ chính là em có thể tiếp tục chơi, anh muốn ngủ.

Chín giờ rưỡi đối với người như Dư Thần mà nói quả thật khó mà ngủ vào giờ này, cậu ôm lấy máy tính lên mạng, thỉnh thoảng quay đầu lại xem cái vị đã say mê đi vào giấc mộng kia, Thần ngủ ngủ rất yên tĩnh, rất ít khi cựa người, cũng không sợ ồn, không sợ sáng, thuộc loại người có chất lượng ngủ nghỉ siêu tốt. Dư Thần an vị trên chiếc ghế xoay bên giường, quay đầu lại chính là khuôn mặt say giấc của Thần ngủ, trang mạng sắc sỡ trên màn hình cũng chỉ cười ngửa xem hoa xem qua loa, Dư Thần cũng không biết chính mình đang xem cái gì.

Tắt máy tính rồi lại tắt đèn điện, Dư Thần mới cởi giày leo lên giường, nằm xuống bên cạnh người kia. Giường to nên không gian phải gọi là mênh mông, cậu cũng nằm cách anh không quá xa, người này thoát một cái đã biến thành của mình, trong thâm tâm cậu vẫn còn chút cảm giác không thật. Nương theo ánh trăng chiếu rọi hòa trộn trong ánh đèn đường thành phố, cậu như cách một tầng thế giới, cứ thế lẳng lẳng miêu tả lại khuôn mặt của thần ngủ một lần. Chợt Dư Thần cảm giác mình cũng buồn ngủ lây.

Hoàn chương 21.

22. Chương 22: Ngọt Ngào Thuần Khiết

Ngày hôm sau Dư Thần tỉnh lại trong lòng ngực của thần ngủ. Cánh tay anh chặt chẽ khoát lên người cậu, mặt kề mặt thật gần, gần đến mức cho thể nghe thấy từng hơi thở của đối phương. Dư Thần cẩn thận nhích người lui dần, có vẻ thần ngủ cũng không có dấu hiệu bị đánh thức. Tối hôm qua từ mười một giờ đã mơ mơ màng màng lên giường đi ngủ, cho nên lúc này hình như còn rất sớm so với thời gian thường thức dậy là bảy giờ của Dư Thần, ít nhất có thể dễ dàng nhận ra bầu trời loang màu xám sáng phía bên kia cửa sổ.

Vốn tưởng rằng thần ngủ khi ngủ rất ngoan, lại thêm trước khi cậu ngủ còn thấy được cái tư thế ngủ không hề động đậy của thần ngủ, ai ngờ vừa tỉnh lại đã bị Dư Thần phát hiện bản chất không thành thật chút nào.

Dư Thần thường thức bộ dáng hai mắt nhắm nghiền của thần ngủ trong chốc lát. Nếu thần ngủ lùn đi một chút, khung xương tinh tế thêm một chút, đại khái chính là cực phẩm thụ trong truyền thuyết đi? Làn da trắng ngần, ngũ quan ôn hòa, ánh mắt luôn hơi rủ xuống, hơn nữa còn có đôi mắt tiệp cong cong.

Cực phẩm thụ đang bị YY kia tựa hồ như có một giấc mộng đẹp, khoe miệng khe câu lên, vẽ ra một nụ cười yếu ớt, Dư Thần chợt dạ mở to mắt, sắc đẹp ngay trước mặt, định lực không đủ a.

Thực ra Dư Thần cũng không quen sau khi ngủ dậy lại vẫn nằm dài trên giường, người đẹp cũng không dám nhìn trộm nữa, thẳng thắn mà nói rời giường thì tốt hơn. Thế nhưng trong nhà thần ngủ ngay cả tivi cũng không có, các loại tủ sách chỉ có ở thư phòng, Dư Thần cũng không dám mạo muội đi rình, rửa mặt đánh răng, làm xong bữa sáng, giải quyết luôn cũng chưa đến tám giờ. Thần ngủ vẫn còn ngủ rất say, chẳng qua sau khi Dư Thần đứng dậy, cánh tay thần ngủ lộ ra một cái ôm trống rỗng. Nghĩ lại mới nửa giờ trước chính mình còn nằm ở nơi đó Dư Thần cảm giác được nhiệt độ trên mặt lại tăng lên rồi.

Mở máy lên mạng, trên đó cũng trống trải chẳng có một bóng người, cơ hồ không có ai post stt mới, bạn tốt trên QQ đều offline. Người phía sau vẫn sau giấc nồng như trước, Dư Thần bỗng nhiên liên tưởng đến lúc trước bản thân từng vì người yêu trong giả thiết của thần ngủ mà lo lắng cho người ta. Ấn theo cái lịch nghỉ ngơi và làm việc của loại người như thần ngủ này, bất cứ ai làm người yêu của anh đều sẽ cảm thấy tịch mịch đi.

Vậy cậu hiện tại có tịch mịch không? Vị ngọt ngào của mối tình đầu trọn vẹn vẫn còn đây, nỗi tịch mịch cũng không rõ ràng, nhưng hai bên đều là lần đầu yêu đương, cũng không suy nghĩ gì nhiều, trong thời gian yêu đương cuồng nhiệt, mỗi người một nơi, một đầu sẽ liên tưởng đến cô đơn, một đầu khác lại khiến cho người yêu có cơ hội cảm giác được cô đơn, đây là chuyện không bình thường đến cỡ nào.

Chat room của nhóm bạn của Dư Thần vẫn còn lưu lại mấy tin vụn vặt sau khi cậu logout hôm qua. Nhớ mang máng là Tiểu Bạch nghiêm khắc nhắc nhở Cá nhỏ nhớ lấy “kỹ thuật cần nắm vững, mới có thể em vui, anh vui, cúc hoa vui”, rồi lại đến đám Hoa hồng và Tiểu N phun các ưu sầu gì mà gả con hay không gả con. Xem lướt lại lịch sử trò chuyện còn lưu lại hôm qua, Dư Thần đang chuẩn bị tắt chat room, không nghĩ tới đột nhiên có người nhảy ra nói.

Mao Tuyền Ti: Cá nhỏ, cậu sớm như vậy đã login?

Cá Chiến Đấu: = = Cô cũng sớm thế!!

Mao Tuyền Ti: Hey hey, sai rồi, hiển nhiên là chị đây thức cả đêm a ~~ Nói, sao cậu dậy sớm như vậy? Chẳng lẽ là đau đến không ngủ được?

Cá Chiến Đấu: Sao Lại đau

Mao Tuyền Ti: *Giận* Lẽ nào thực sự đắp chăn nói chuyện trong sáng ?

Cá Chiến Đấu: Cô nghĩ đến đâu rồi.....

Kỳ thật đâu chỉ có không có “đau”, ngay cả nói chuyện trong sáng cũng không có, thần ngủ căn bản là lên giường ngủ một cách trong sáng.

Mao Tuyền Ti: Cứ nhiên thật sự không có làm gì =0= chuyển cáo Xì Dầu quân, tôi đối với anh ta biểu lộ khinh bỉ mãnh liệt, tiểu thụ đều đã lên giường, vậy mà còn không ăn, tính là loại công gì a!!!

Cá Chiến Đấu: Cô tự nói với anh ấy-

Mao Tuyền Ti: Được, cậu kéo anh ta vào nhóm chat!

Cá Chiến Đấu: Lát nữa rồi nói sau, anh ấy vẫn đang ngủ @@

Mao Tuyền Ti: Địch, anh ta không phải là hôm qua ngủ sớm cả cậu, sáng nay dậy muộn hơn cả cậu chứ?

Cá Chiến Đấu:

Mao Tuyền Ti: Tôi ngất

Mao Tuyền Ti: Mời cậu tiếp tục chuyển cáo cho anh ta, không đúng, chờ anh ta vào nhóm, tôi phải trực tiếp quát cho anh ta một trận! Rất không chủ động, rất không chịu khó!

Cá Chiến Đấu: Kỳ thực nhìn dáng ngủ của anh ấy cũng thực yên lặng, thực thoải mái.

Mao Tuyền Ti: Các người không phải là chồng chồng già a~ Các người là đang trong thời kỳ yêu đương cuồng nhiệt a! Tương đương với tuần trăng mật cộng thêm tiểu biệt thăng tân hôn a! Bị các người đánh bại rồi -

Dư Thần chưa từng thử qua cái gọi là yêu đương cuồng nhiệt kia, nhưng nếu có thể mỗi ngày đều như thế này, có người ở bên mình, mà người đó đúng lúc lại là anh thì cũng có thể coi là hạnh phúc trọn vẹn rồi. Dư Thần đứng dậy đi đến bên giường, ngồi xổm bên người thần ngủ, nhẹ nhàng thì thầm: “Heo lười ~ dậy đi thôi ~”

Ngay vào khoảnh khắc Dư Thần niệm xong câu đó, Khương Hữu đột nhiên xoay người, mặt hướng về Dư Thần, mở mắt. Dư Thần bị anh dọa sợ, sẽ không phải cậu đánh thức anh chứ? Khương Hữu không ngồi dậy cũng không mở miệng, hai tay từ trong ổ chăn trực tiếp vươn ra vớt chú cá nhỏ trước mặt vào lòng. Vốn Dư Thần đang nửa ngồi chồm hổm, đột nhiên bị người dùng sức kéo về phía trước, một điểm mượn lực đều không có, chỉ đành hướng trước mặt ngã nhào.

Khương Hữu ôm chặt lấy chú cá đang gục trên người mình, ôm giống như ôm gối, đầu gác lên hõm vai của Dư Thần, một bộ tư thái có nằm cả đời trên giường cũng sẽ tìm người chôn cùng.

“Này, không dậy đi?” Dư Thần đè cả người lên người người ta, căn bản không dám động dậy.

“Hôm nay muốn đi đâu?”

Khi thần ngủ nói chuyện, không khí lưu động cọ sát vào cổ Dư Thần, cậu đành vắt đầu sang hướng khác: “Hôm qua đã đi gần hết rồi nhỉ? Còn có thể đi đâu?”

“Thế thì không đi nữa.” Khương Hữu đương nhiên là thuận theo cậu, “Nếu không Thử món cá kho tàu của em đi?”

Dư Thần chôn đầu vào gối, khẽ gật gật.

Thần ngủ tuy rằng luôn thức dậy muộn, nhưng vẫn có khái niệm ba bữa một ngày, tỷ như chỉ cần trước mười hai giờ trưa mà dậy thì nhất định sẽ ăn sáng, cho dù ngủ thẳng đến hai giờ chiều cũng sẽ an phận phân biệt hưởng thụ bữa trưa cùng bữa tối, tuyệt không có loại chuyện ba bữa làm một hoặc là hai bữa hợp nhất phát sinh. Thần ngủ ném xong bữa sáng Dư Thần làm, vòng qua phòng khách chạy đến bên cậu: “Không có ảnh chụp?”

“Cái gì?” Dư Thần đang lau màn hình máy tính và bàn phím, mê mang quay đầu nhìn Thần ngủ. Nhìn Khương Hữu cầm cái khung ảnh mới tinh đặt bên bàn máy tính lên, Dư Thần lập tức ngộ ra: “Anh không có ảnh nào đặt vào được sao?”

Khương Hữu lắc đầu: “Không có,” theo sau lại nói thêm một câu, “Tặng khung không tặng kèm ảnh a.”

Dư Thần vuốt mồ hôi, có ai tặng khung lại kèm theo ảnh chụp mới là lạ. Chỉ có điều nghĩ đến tấm ảnh trong túi sách nằm bên kia, Dư Thần hơi chột dạ. Khương Hữu vẫn tỏ vẻ tiếc nuối thở dài: “Chỉ đành cất đi trước vậy.”

“Đúng rồi,” Dư Thần buông bình phun dung dịch rửa màn hình nho nhỏ trong tay xuống, chạy vào phòng khách lấy túi, đào đào nửa ngày mới lấy ra được một cái phong bì to màu rậm nằng, bên trong chứa một sập ảnh dày cộp, còn có hai tấm ảnh chụp kích thước bình thường, trong đó một tấm chính là ảnh hai người chụp chung trên cầu ngày nọ, một tấm khác là ảnh cạnh mặt của thần ngủ Dư Thần chụp trộm, “Khi em đi rửa ảnh, thuận tay rửa hai tấm lớn, anh xem.....”

Dư Thần nói còn chưa dứt lời, Khương Hữu đã trực tiếp rút tấm ảnh chụp chung kia, ba một cái nhét nó vào khung hình, xong lại đặt khung ảnh ở đầu giường, trên ảnh chụp, hai người thanh niên, một người nhàn tản, một người câu nệ, ám muội chìm ẩn trong không gian cũng hiển lộ rõ ràng.

“Sẽ bị người khác nhìn thấy đấy” Dư Thần nhắc nhở.

Khương Hữu lại rất thản nhiên: “Ừa, cứ cho bọn họ xem.” Phòng ngủ là không gian cá nhân, ai sẽ định đặc đường hoàng đẩy cửa tiến vào a, không thể không nói cá nhỏ cậu thật là có tật giạt mình.

Nồi nước trong phòng bếp sôi ùng ục, con cá sống mới thả vào nồi làm mấy giọt nước bắn lên tung tóe, Dư Thần thoáng hắt mắt về hướng bên cạnh, nơi Khương Hữu đang tựa vào cửa phòng bếp an nhàn quan sát.

“Em làm xong rồi gọi anh nha.” Dư Thần nghĩ muốn đuổi người đi chỗ khác, cậu lúc này bị cái cảm giác có người khác giám thị làm mất tự nhiên.

Khương Hữu lắc đầu, nói: “Anh xem em.”

Nguyên liệu làm cá kho tàu là buổi sáng hai người đi siêu thị mua về, công đoạn rửa sạch cũng coi như thần ngủ có ra tay một chút, đến bây giờ là thời điểm nấu nướng, thần ngủ chỉ có thể lui về một bên xa xa, nhưng lại kiên trì không chịu tránh đi.

Lửa nhỏ chậm rãi rần rần ươm thịt cá non mịn, không khí trong phòng bếp tản mạn mùi hương thơm lừng, Khương Hữu híp híp hai mắt, chậm rì rì hỏi: “Cá?”

Toàn bộ lực chú ý của Dư Thần đều đang đặt lên công đoạn làm cá, chỉ ý tứ ừ một tiếng coi như trả lời.

Khương Hữu nhìn nhìn cá trong chảo: “Có chút cảm giác rần quá nhanh a.”

“..... Ừa, vậy để em rán xong, anh không cần ăn.”

“Không ăn.... Sao có thể đây.” Khương Hữu mỉm cười nhẹ nhàng phản bác, lại nhìn chăm chăm động tác rót xì dầu của Dư Thần, mặt niệm: “Ừa, kết quả nên có của anh.”

Dư Thần kỳ quái quay sang nhìn anh, từ loại trêu tức hiện rõ trên gương mặt của thần ngủ cho đến ánh mắt hướng về Xi Dầu đang đổ đầy trên mình cá, thật sự là hàm ý sâu xa a!

Cơm trưa ba món mặn một món canh, đĩa cá kho tàu sắc hương đậm vị được đặt giữa hai người. Dư Thần nhớ rõ thần ngủ không ăn tỏi, thời điểm cho gia vị cũng cố ý không cho tỏi, hiện tại món cá kho tàu hương thơm ngào ngạt đặt ngay trước mắt, thần ngủ nâng đĩa ném thử hai miếng.

“Thế nào?” Dư Thần nhiều ít gì cũng có chút khấn trương, tuy rằng trù nghệ của bản thân cũng rất tốt, mà nói cá kho tàu này có thể nói là chân truyền.

Khương Hữu khẽ cau mày, nói với Dư Thần: “Tự em ném thử đi.”

Dư Thần có hơi mất mát, cư nhiên làm hỏng rồi sao? Mang tâm tình đợi chờ thầy giáo trả bài thi của các thí sinh, Dư Thần gấp lên một miếng cá, thịt cá vừa vào miệng đã tan, quả thực là cực phẩm a! Bạn học cá nhỏ mang theo nghi hoặc không yên cùng phần uất vừa định biểu đạt hết thảy với thần ngủ, khiển trách vị giác tồi tàn của anh, thì thành linh người vốn dĩ ngồi đối diện nay đã đến cạnh bên, Dư Thần hơi nâng mặt vừa hay trở thành lộ tuyến tốt cho người nọ thẳng hướng xâm chiếm.

Thời điểm môi lưỡi tương giao lại trộn lẫn bên trong hương vị của cá kho tàu, bên kia là cánh môi mềm mại của thần ngủ, tìm được khe hở trong đôi môi mím lại của Dư Thần, Xi Dầu quân quyết đoán mạnh mẽ xâm nhập. Dư Thần chỉ cảm thấy trọng tâm đảo, cho dù là đang ngồi trên ghế, vì bị người nọ cúi xuống hôn môi mà cả người ngửa về phía sau, không ngừng không ngừng ngửa ra sau. Dư Thần khấn trương muốn nắm lấy mép bàn, khi bàn tay trống không cô đơn không tìm được điểm đến, một bàn tay mang theo khí thế ôn nhu tiếp được tay cậu, mười ngón tay gắt gao nắm lấy, đan vào nhau.

Nơi hai bàn tay tiếp xúc giúp Dư Thần có được điểm tựa thứ hai ngoài thân thể đang ngửa ra sau, nhưng trên thực tế, cậu vẫn là xem nhẹ sự ôn nhu săn sóc của người đang nắm thế chủ đạo kia. Ngay khi Dư Thần cảm giác lưng của mình tìm mãi không được cái lưng ghế dựa không biết đang ở phương trời nào, một bàn tay ấm áp khác lại dùng lực đặt lên đỡ lấy lưng cậu. Bên trên là đôi môi nóng bỏng, bên dưới là bàn tay mềm mại, sau lưng còn có điểm nâng đỡ ấm áp hữu lực của người nọ.

Khương Hữu quán quýt giao triền môi lưỡi của Dư Thần một lát rồi lặng lẽ tách ra, chưa chờ Dư Thần lấy lại nhịp thời, hai cánh môi đã chặt chẽ gắn kết trở lại, thẳng đến khi hai bên đều phải thở hổn hển.

Rốt cục thần ngủ cũng cảm thấy mỹ mãn rút lui, lại đem chú cá nhỏ vừa mới cùng anh nhiệt liệt hôn hít ấn vào lồng ngực. Dư Thần nghe được bên tai mình, thanh âm trầm thấp mang theo ý cười nồng đậm của thần ngủ: “Cá kho tàu Cá làm, quả nhiên rất ngon”

“Chính là.....” Dư Thần nuốt chút nước miếng của chính mình, “Nếu không ăn sẽ lạnh.”

Thần ngủ quay về vị trí của mình. Chú cá nhỏ vừa bị anh khinh bạc cũng gần như biến thành màu cá kho tàu rồi. Khương Hữu cười tủm tỉm, một bộ dáng thiếu đánh công thành danh toại, nói: “Không phải nói em không thích ăn cá sao? Không ngờ lại làm cá kho tàu ngon như vậy.”

“Không có, em rất thích ăn.” Dư Thần cãi lại.

Biểu tình của thần ngủ càng trở nên thiếu tròn hơn, tỏ vẻ trong lòng hiểu rõ: “Anh cũng đoán thế. Chưa thấy qua người mà nói không thích ăn nhưng lại thường nhìn lên mà chảy nước miếng ròng ròng.”

“Em Thói quen của em,” Dư Thần ngượng ngịu giải thích, “Trước kia ông nội bà nội thích đem đồ ăn ngon nhất cho em ăn, thế nên em cũng không dám biểu hiện em thích ăn gì hết.”

“Cố ý giả bộ không thích ăn để tặng cho ông bà nội ăn?” Thần ngủ hiểu rõ, anh cách bàn ăn nắm lấy tay bạn học Cá nhỏ, “Đứa trẻ hiếu thuận, nhưng em dù sao cũng phải cho anh cơ hội biểu hiện săn sóc ôn nhu chứ.”

Dư Thần hơi có chút xúc động muốn khóc, trong mắt thần ngủ tràn đầy nghiêm túc, có lẽ còn có vài phần đau lòng, làm cho Dư Thần bỗng nhiên cảm thấy ủy khuất. Từ nhỏ bố mẹ đã ly dị, cuộc sống đi theo ông bà nội già yếu, mà những năm đó ly hôn cũng không phải là chuyện thường gặp, đứa nhỏ có cha mẹ ly dị thường sẽ bị bạn học cô lập hoặc là thương hại, Dư Thần gần như đã lớn lên trong thế giới bị động phò thác vào người khác như thế, thế nên những tự ti cùng sự quật cường được tích lũy dần theo năm tháng, khỏi

cần nói cũng hiểu. Chẳng qua cho tới ngày hôm nay, không nhắc đến bố, chỉ nói về người mẹ đã tái hôn ở xa, ông bà nội già cả dần, chưa từng có ai cho cậu cơ hội cảm giác tủi thân. Giờ phút này đây, người yêu mới xác định quan hệ chưa đến hai ngày trong mắt, anh ở đó, mang theo quan tâm, thấu hiểu cùng chăm chút, làm cậu cảm thấy được nỗi tủi thân đang trào dâng trong lòng, tựa như muốn thể hiện ra bằng nước mắt.

“Em muốn khóc, anh sẽ lau nước mắt cho em.”

Dư Thần hít hít mũi, trừng mắt lườm anh một cái, cố hết sức điều chỉnh lại cảm xúc của mình, chung quy vẫn có hơi miệng hùm gan thỏ: “Không định ăn cơm sao?”

Khương Hữu lắc đầu: “Nếu em khóc, anh hy vọng là những lúc em gặp anh.”

Dư Thần phì cười ra tiếng: “Không khóc, không khóc, em cũng không phải là nữ chính bi tình.”

Bữa cơm trưa này ăn cũng có phần gian nan. Thần ngủ ném xong bữa trưa liền thức thoir đứng lên thu thập bát đĩa đi rửa, điểm này sau một ngày chậm rãi bên nhau làm cho Dư Thần ngạc nhiên vô cùng. Cậu đều đã cam chịu thói quen lười nhác muốn chết này của thần ngủ, thậm chí đã làm trước chuẩn bị tâm lý trong tương lai chung sống của hai người, mình sẽ phải hiền dịu một chút, thế nhưng, thần ngủ đã ngắn gọn hóa hết sự tình, không làm chuyện không cần làm, nhưng đối với những chuyện thiết yếu hoặc là sớm muộn gì cũng phải giải quyết, thần ngủ ngược lại thích xử lý trước tiên.

“Sớm muộn gì cũng phải giải quyết, cùng với khiến nó lưu lại đó trở thành cái nhọt trong lòng, không bằng sớm xử lý, sớm an tâm.” Xem đi, dưới góc độ của thần ngủ giải thích cũng cực kỳ hợp lý nhá.

Ngày nghỉ mừng một tháng năm của Dư Thần có hẳn một tuần, nhưng chiều mừng 3 đã bắt đầu phải làm gia sư, cho nên muộn nhất là sáng mừng 3 cậu đã phải lên xe quay về. Khi Dư Thần còn đang rối rắm không biết nên ở lại qua đêm nữa không, thần ngủ rửa sạch bát liền thoải mái vung tay: “Mấy tính tùy em dùng, người tùy em sai bảo, đồ ăn vặt tùy em ăn, phòng bếp tùy em nấu, giường tùy em ngủ.”

Dư Thần tiếp thu xong những lời này sững sốt một lúc lâu mới kịp phản ứng lại: “Cái gì cũng tùy em, cho nên em không cần phải vội vàng quay về như thế.”

Thế nên lý do giữ người khác với nhân loại của thần ngủ, so với số lượng ngôn từ cần dùng để biểu đạt mà nói, cực kỳ Ăn bớt đến không thể ngắn hơn.

Hoàn chương 22.

23. Chương 23: So Sánh Hoài Mới Hiện Ra Sự Khác Biệt

Trưa mừng 3 Dư Thần về đến trường học, việc đầu tiên cần làm là đem đồng đặc sản Bắc Kinh lấy từ chỗ thần ngủ phân phát hết cho nhóm bạn cùng phòng. Thấy vậy Trầm Khoản giật mình: “Anh em, ông đi Nam Kinh cơ mà, sao mang về toàn đặc sản Bắc Kinh?”

Dư Thần bấy giờ lại ngăn người, ngẫm đến sáng nay Thần ngủ ngủ thẳng đến chín giờ mới chịu rời giường đưa Dư Thần ra nhà ga, thời điểm ra khỏi nhà, anh đưa cho cậu một túi đồ, lúc ấy đi vội đi vàng nên cũng không để ý xem kỹ, khi lên đến xe rồi, cậu mở ra mới biết bên trong là các loại đồ ăn vặt Bắc Kinh. Khi đó mới nhớ lúc trước thần ngủ có nhắc đến mang đồng đồ này về. Bạn học Cá nhỏ ngồi trên xe ôm đồng túi nặng trĩu, trong lòng dấy lên biết bao cảm động. Có thể đi chọn mua nhiều đồ thế này, lại còn mang từ nơi xa về, đối với loại người “sống không làm một chút chuyện dư thừa” như Thần ngủ mà nói đã là rất không dễ dàng gì rồi.

Bạn học Trầm Khoản nảy sinh hứng thú vô cùng với việc Dư Thần đột nhiên xuất thần như thế này: “Hey hey, hồn chạy đến chỗ nào rồi? Tư xuân rồi?”

Dư Thần khụ khụ ho khê: “Anh tôi đi Bắc Kinh công tác mang về.”

“VẬY Ờ, anh ông đối với ông cũng không tồi nha,” Trầm Khoản ghé sát vào đồng túi to đùng, vừa lục tìm chọn lựa vừa ôm đi đồ ăn mình thích, “Thay tụi tôi cảm ơn anh ông.”

Dư Thần thu dọn lại chỗ đồ ăn vặt còn thừa, sau đó gửi cho thần ngủ một cái tin báo: Em về đến ký túc xá rồi, đồ ăn ngon lắm. Thế nhưng tin nhắn đến trước lại là tin của Tiểu Dĩ Hàng. Tiểu học trưởng cười ngoác miệng khoái trá triệu hồi tiểu học đệ nhà anh, hẹn cậu tối có thời gian thì đến ký túc xá của anh lấy quà Quảng Châu, quá hạn hết quà.

Làm gia sư hết cả chiều đến tận tối mịt, gia sư toán lý hóa toàn diện Cá nhỏ kéo lê bước chân mỗi một quay về.

Trở lại trường học cậu liền chạy thẳng đến ký túc xá của Tiểu Dĩ Hàng. Khi đó Tiểu Dĩ Hàng đang dọn dẹp hành lý, bày một đồng đồ lên bàn. Anh thấy Dư Thần tiến vào cũng chỉ có thể chào đón qua loa: “Cậu ngồi đi, anh thu dọn xong rồi đi ăn cơm.”

Dư Thần tự giác ngồi trên ghế trước giường, nhìn Tiểu Dĩ Hàng lôi đồng quần áo trong vali ra ngoài. Tiểu Dĩ Hàng rất yêu sạch sẽ, từ phong cách ăn mặc cho đến các bài luận văn báo cáo bình thường của anh đều có thể nhìn ra được điều đó. Anh đem từng bộ quần áo ra ngoài, treo chỉnh tề ngăn nắp vào một cái tủ nhỏ. Dư Thần chậm chậm, nhàm chán cọ giày với sàn nhà: “Sao lại về hôm nay a? Mới có mừng 3 mà.”

“Ngày mừng năm tháng một Tiểu Sính chỉ được nghỉ ba ngày, hôm nay đưa anh đến sân bay, cậu ấy còn có thể trở về nghỉ ngơi một chút.” Bạn trai tốt Tiểu Dĩ Hàng lộ ra vẻ mặt tươi cười thỏa mãn, làm mà người ta không muốn nghĩ linh tinh cũng khó nha.

Dư Thần gác đầu lên thành lưng ghế dựa: “Anh ta biết anh là Ngũ Hành Thi chưa?”

“Ừa, đêm gặp mặt biết rồi.”

“Làm sao mà biết được? Tiểu shota đoán ra?”

“Không, anh tự thú.”

“Ui, anh tự thú như thế nào?”

Tiểu Dĩ Hàng ngưng lại động tác thu dọn, trong mắt lóe lên ý cười nồng hậu nhìn Dư Thần: “Hôm đó anh kéo vali tới dưới công ty của cậu ấy, nhắc có cậu ấy một tin nhắn để cậu ấy xuống, một lát sau cậu ấy đã chạy xuống rồi, anh nói với cậu ấy một câu ——”

“Để em đoán,” Dư Thần vuốt cằm giả bộ trầm tư, “ ‘Cho anh một cơ hội được cùng em trao đổi thi từ ca phú nhân sinh triết học’ hay là ‘em có nguyện ý biến giấc mộng của anh thành sự thật’ ?”

“Trước tiên là nói câu trước, Tiểu shota trợn tròn mắt, vì thế anh lại nói câu sau.” Được rồi, phương thức tự thú này có hơi thâm thiết, phạm là fan có hiểu biết nhất định về Ngũ Hành Thi cũng không chắc không biết mấy lời kịch tiêu biểu trong vòng phối mấy năm gần đây của đồng chí Ngũ Hành Thi này. Huống chi Tiểu shota là loại fan cuồng coi Ngũ Hành Thi như sinh mệnh. Có thể trước đó là do Tiểu shota quá tin tưởng Tiểu Dĩ Hàng, hoặc cũng có thể đã từng nghĩ đến “Các Hạ Chính Thái = Ngũ Hành Thi”, nhưng khi nghe được Tiểu Dĩ Hàng nói ra hai câu kịch kia, nếu không có phản ứng thì không phải là bạn fan cuồng Đâu Nhiều Màu.

“Em đoán biểu tình lúc đó của tiểu shota nhất định rất phấn khích đi,” Dư Thần cười gian, “Cậu ấy không giận anh?”

“Có tức giận một chút,” Tiểu Dĩ Hàng phảng phất như đang quay về ngày hôm đó, cả người đều toát lên vẻ tiểu nhân đắc chí, “Chỉ là rất nhanh đã bình thường trở lại, dù sao cũng không thiệt gì mà.” Sao có thể không thiệt, bị thần tượng Ngũ Hành Thi kiêm người yêu cường hôn trong WC nam, mấy thứ không được tự nhiên với âm ức còn kiên trì được bao lâu chứ? Huống chi tiểu shota rõ ràng là loại cá tính chuyên chịu thiệt thòi.

“Học trưởng, anh quá âm hiểm rồi, quả thực ngay cả cơ hội sau này tính sổ cũng không để lại cho người ta.”

“Đương nhiên,” Ban đầu là đơn giản cảm thấy dùng acc clone đi vậy xem cũng thú vị, sau lại phát hiện nảy sinh hảo cảm với người ta, mà lại càng không muốn thân phận hư ảo Ngũ Hành Thi này mang đến lỗi giác trong tình cảm của đối phương, chỉ là nếu chuyện tốt đã thành, đương nhiên tốt nhất là không nên để lại hiểu lầm gì. Không thể không nói tại phương diện này Tiểu Dĩ Hàng hơn Khương Hữu nhiều, tỷ như Khương Hữu cho đến bây giờ cũng không rõ ràng lúc ban đầu Dư Thần nhận được điện thoại của anh như thế nào, tự nhiên cũng không biết trong lòng cậu vẫn còn một cái gai khó mà hóa giải.

Thăng thần kiên cường như Tiểu Dĩ Hàng liền xác định bước nào đến mức độ nào. Mà Khương Hữu lại chủ động không đứng chỗ, sự tin cậy và an lòng cho đối phương cũng không đủ. Còn đối với Dư Thần, có được tình cảm thật lòng thật không phải dễ, không ngừng thúc cậu chạy vào một quá trình dập khuôn, có thể nói thà rằng chôn ở đáy lòng cũng không bằng thăng thần.

Cuối cùng thì cái vali cũng được dọn dần đến khi trống rỗng, Tiểu Dĩ Hàng mới cẩn thận lấy cái khăn mặt được cuốn tròn đặt trong đáy vali ra, lật vài vòng mới lộ ra bên trong có một cái chén bằng sứ. Thân chén có những nét vẽ cong cong đơn giản, màu sắc thanh nhạt, Dư Thần tò mò hỏi: “Gói kỹ lưỡng như vậy, vẽ gì thế?”

Tiểu Dĩ Hàng đặt chén trước mặt Dư Thần, đường vẽ trên mặt tuy đơn giản nhưng vẫn có thể nhìn ra hai bóng dáng nho nhỏ, người lớn hơn đưa tay xoa đầu người bé hơn, một chút ám muội lại thêm một chút ấm áp.

“Rất đáng yêu đi? Tranh của tiểu shota đấy.” Về đặc ý hiện rõ trên mặt Tiểu Dĩ Hàng, anh cẩn thận đặt cái chén lên giá sách, hướng hình vẽ ra ngoài, sau cùng anh mới chỉ đồng túi lớn túi bé trên bàn học, “Mang từ Quảng Châu về đấy, muốn ăn gì thì tự chọn.”

Kỳ thật từ khi vào cửa Dư Thần chỉ thấy một đồng đồ lớn bé, không nghĩ tới đa phần toàn là đồ ăn, học trưởng cũng rất hào phóng, nói: “Anh ở bên kia đã ăn ngán rồi, cậu tùy tiện chọn đi ha.” Dư Thần nội tâm phì nhổ: Chỉ sợ là không những ăn quá nhiều mấy thứ này, mà còn ăn sạch cả tiểu shota rồi đi.

Tiểu Dĩ Hàng dọn dẹp xong, hài lòng dựng thẳng cali cất vào góc trống bên giường. Anh đứng lên vỗ vỗ bả vai Dư Thần, kéo người ra ngoài ăn cơm tối: “Đi, đợi đến tháng bảy, học trưởng đây lại đi Quảng Châu rồi.”

Dư Thần cũng không dự đoán được kỳ nghỉ mừng một tháng năm của cậu lại trải qua một cách phong phú đến vậy. Ở chỗ Thần ngủ hai ngày hoàn thành lần thổ lộ và bị thổ lộ đầu tiên trong nhân sinh, trở về ăn một bữa cơm với học trưởng thảo luận các chuyện thú vị chỗ Tiểu shota, lại bỏ ra hai buổi chiều liên tục đi làm gia sư.

Tối ngày mừng năm, Tổng Trường Nho điện thoại tới, chỉ là một chút quan tâm và hỏi thăm đơn giản.

Tổng Trường Nho dặn: Tối mừng sáu cùng ăn cơm, ăn mặc tử tế một chút, năm giờ rưỡi anh đến cổng trường đón.

Giọng điệu của Tổng Trường Nho có vẻ đã tận lực điều tiết cảm xúc, nhưng trong lời nói vẫn lộ ra vẻ đặc ý cùng chờ mong.

Hoàn chương 23.

24. Chương 24: Chương 24: Không Phải Chứ! Thật Sự Muốn Xem Mắt!

Đúng năm giờ rưỡi Dư Thần bước lên xe của Tổng Trường Nho: “Hôm nay rốt cuộc là muốn đi đâu đây anh?”

Tổng Trường Nho quét mắt nhìn Dư Thần một lượt, khuôn mặt anh biểu thị không quá hài lòng: “Không phải đã nói em ăn mặc tử tế một chút sao, sao vẫn là bộ dáng bình thường.”

“Anh cả, anh có cần cường điệu như vậy không, em không nhịn được hoài nghi là anh đang tính xếp cho em xem mắt đấy.” Dư Thần thăm nhủ, quần áo trên người như vậy, tốt xấu gì cũng sạch sẽ, chỉnh tề rồi.

Tổng Trường Nho thở dài, đảo tay lái: “Làm sao, anh cũng coi như trường bối đi, sắp xếp xem mắt cho em cũng không tính là quá phận.”

“Anh vẫn là lo cho mình trước đi,” Dư Thần không biết nói gì hơn, “Đừng quên em còn nhỏ hơn anh vài tuổi đấy.”

Khi Tổng Trường Nho dẫn Dư Thần đến bao sương, suốt cả quãng đường Dư Thần luôn nói thầm trong lòng, sẽ không phải huyền huyền như vậy chứ? Cậu sống đến tuổi này rồi, ngay cả năm mơ cũng chưa từng nghĩ tới cảnh tượng này. Tổng đại ca đẩy đẩy em trai kế của mình ngồi xuống ghế bên cạnh, hai người đàn ông ngồi đối diện cũng lịch sự đứng lên gật đầu, ý chào hỏi.

Tổng Trường Nho chỉ người đàn ông ngồi chéo đối diện Dư Thần: “Kiều Hữu Ninh, bạn cùng phòng thời đại học của anh.” Lại chỉ về vị ngồi ngay chính diện cậu kia, “Nghiêm Mặc, bạn từ nhỏ của Hữu Ninh.” Tổng đại ca bắt gặp biểu tình tựa hồ bị dọa sợ của em trai nhà mình liền mỉm cười: “Đây là em trai tôi, Dư Thần, học đại học năm ba.”

Kiều Hữu Ninh đẩy đẩy mắt kính gác trên cánh mũi, trong mắt là hình ảnh Dư Thần trước mặt, tay lại như đùa giỡn thúc Nghiêm Mặc một phen: “Quen biết hơn nửa đời người rồi, nhân phẩm cam đoan, bề ngoài thì, nhìn cũng biết là không tồi rồi.”

Nghiêm Mặc chỉ cười cười hời hợt: “Tiểu Thần ngồi xuống trước đi, thích ăn cái gì thì gọi. Chúng ta vừa nói chuyện vừa chờ.”

Tổng Trường Nho tựa như rất bất mãn, cần nhằn: “Ê ê, hai người chú ý tiến độ a, nhất là ông Nghiêm Mặc, bốn đại gia tôi đây vẫn còn đứng đấy nè.”

Dư Thần thật sự không biết phải nói gì cho phải, xem tình hình này, chỉ sợ thật đúng là tai họa ập vào người rồi, mà hiển nhiên đối tượng “xem mắt” kia chính là Nghiêm Mặc. Người này ngồi đối diện nhìn qua có khí chất rất ôn hòa, nếu nói về diện mạo, cư nhiên có vài phần giống Ly Đồ mà cậu đã từng gặp mặt, loại đàn ông anh tuấn trẻ tuổi điển hình. Chính là so với Ly Đồ cao ráo, anh ta có hơi lùn một chút, lại còn đeo kính, tạo cảm giác lạnh lùng hơn, cứng rắn hơn.

Chẳng qua Dư Thần dở khóc dở cười, chẳng qua vừa mới mấy ngày trước, cậu đã có bạn trai rồi a. Giờ đây lại đi xem mắt là chuyện gì đây. Hiển nhiên là Tổng đại ca tốt bụng lại gây phiền toái, nhưng việc đã đến nước này, nếu nói thẳng chính mình đã có vị bạn trai “săn sóc” thần ngủ có lẽ nào sẽ bị Tổng đại ca mắng cho một trận không? Chỉ có điều Dư Thần dù sao cũng không thể chối bỏ ý tốt của Tổng Trường Nho, đành phải thể hiện bản thân đối với phương diện này không có hứng thú là được.

Cũng may trừ bỏ Dư Thần, ba vị kia dường như đều tương đối quen thuộc lẫn nhau, thế nên cũng không sợ bữa cơm trở nên tẻ nhạt. Thời gian chờ đồ ăn được đưa lên cứ chậm chậm trôi, Dư Thần tranh thủ đi toilet một chuyến, đào diện thoại ra ần ần xóa xóa nửa ngày cũng không biết nên nói gì, trong lòng vẫn cảm thấy nên gửi cho thần ngủ một cái tin. Cuối cùng tận đến lúc ra khỏi toilet, cậu cũng chỉ gửi cho Thần ngủ một cái tin “Anh ăn cơm chưa?”

Bữa tối của bốn người đàn ông, trong đó Tổng Trường Nho và Nghiêm Mặc lái xe tới nên không tiện uống rượu. Cả bữa cơm luôn đặt đề tài trên người Dư Thần cùng Nghiêm Mặc, khiến cho cậu rất không tự nhiên, còn vị Nghiêm Mặc kia từ đầu đến cuối lại bình tĩnh ứng phó, một chút cũng không lộ ra bộ dáng ngượng nghịu.

Mãi cho đến lúc kết thúc bữa tối thì điện thoại của Dư Thần mới có động tĩnh, Thần ngủ trực tiếp gọi đến. Cậu ôm di động trốn vào một góc nghe máy. Khương Hữu tựa hồ là mẹ rã rời sau khi đánh chén no nê: “Cá nhỏ”

“Buồn ngủ rồi?” Dư Thần bắt đắc dĩ, đối với đại đa số người dân Trung Quốc, câu hỏi ân cần xã giao nhất là “ăn cơm chưa?”, nhưng luận đến người này hẳn nên đổi thành “Buồn ngủ chưa?”

“Hơi hơi, vừa mới ăn cơm chiều,” Khương Hữu ở đầu dây bên kia uể oải tựa người vào bàn máy tính, ngheo đầu tiếp tục nói chuyện điện thoại: “Em đang làm gì?”

“Em.....” Dư Thần nghĩ ngợi một lúc, đùa giỡn nói: “Bị lừa đi xem mắt!”

“.....” Đại não của Khương Hữu tạm thời tải không nổi, bị chậm nửa nhịp mới kịp phản ứng, “Ừm, xong thì về trường sớm một chút, về muộn không an toàn.”

“.....” Dư Thần cảm thấy trong ngực lộp bộp mấy tiếng, thứ tình tự tên là khổ sở chậm rãi len lỏi, chen đến từng bộ phận, lúc tìm lại được tiếng nói, thanh âm đã lãnh đạm hơn rất nhiều, “Em biết rồi.”

“Điện thoại anh hết pin rồi, đi sạc pin đã.”

Dư Thần mờ mịt nghe tiếng tút tút báo máy bận truyền ra từ điện thoại, ngơ ngác quay về chỗ ngồi. Tổng đại ca đặt một chén trà đến trước mặt Dư Thần, thuận miệng hỏi: “Điện thoại của ai a?”

Đầu lưỡi uốn lượn vài vòng mới nuốt xuống được hai từ “bạn trai” đã lên đến cửa miệng, Dư Thần chán nản cúi đầu trả lời: “Bạn học, gọi em về sớm chơi Tam Quốc Sát.”

Kiều Hữu Ninh ôn hòa cười nói: “Quả nhiên là người trẻ tuổi sức sống tràn đầy a, Tiểu Thần, ông cụ Nghiêm Mặc này về sau còn cần nhờ em giúp đỡ nhiều.”

Biểu tình của Nghiêm Mặc có hơi không tự nhiên phụ họa gật đầu.

Vừa thấy cảnh này, trong lòng Dư Thần lại nổi lên một trận luống cuống. “Chính sách chờ xem” lúc trước tựa hồ sụp đổ rồi, không khỏi làm dấy lên nỗi hoài nghi không có nói thẳng ra sự tồn tại của thần ngủ trong thâm tâm cậu. Tuy rằng làm như vậy cũng thực có lỗi với một phen tâm ý của đại ca, cũng làm cho đại ca có lỗi với bạn bè, nhưng cứ lừa gạt như vậy làm cho sự không thẳng thắn lúc này lại biến thành lời dối gạt tình cảm về sau đi?

Đang lúc Dư Thần thanh thanh cổ họng, muốn mở lời nói thẳng: Không cần bồi dưỡng tình cảm gì hết, em đã có bạn trai rồi. Thì Tổng đại ca lại đi trước một bước, đứng lên tuyên bố: “Ăn xong rồi, thanh toán rồi đi thôi.”

Dư Thần thiếu chút nữa sặc chính nước miếng của mình, lại nhớ đến phản ứng không chút dao động của Thần ngủ khi cậu nói mình đang đi xem mắt, nhất thời làm cậu chán nản. Lê bước theo sau ba người kia ra đến bãi đỗ xe, Tổng đại ca vỗ vai Nghiêm Mặc: “Tôi cùng Hữu Ninh ở khá gần, tôi đưa Hữu Ninh, cậu đưa em tôi về trường học được không?”

Nghiêm Mặc ngẩng đầu nhìn người bạn từ nhỏ, Kiều Hữu Ninh lại trực tiếp hướng về phía xe của Tổng Trường Nho mà bước. Dưới ánh đèn đường mù mờ, Dư Thần cảm giác mình thấy được khi Nghiêm Mặc gật đầu đồng ý đề nghị của đại ca, trên mặt là một mảnh âm trầm.

Trước khi rời đi, Tổng đại ca thông qua cửa kính xe nói: “Nghiêm Mặc, cậu đưa em tôi đến ký túc xá, lát nữa tôi sẽ gọi điện kiểm tra đây, đánh mất người là tôi sẽ hỏi tội cậu.”

Dư Thần chịu không nổi cái bộ dạng đang gả con gái này của đại ca nhà mình, trực tiếp lao lên đuổi người: “Anh cả, anh đi nhanh đi, em đến trường sẽ gọi điện cho anh.” Cho dù anh cả không giao phó thì cú điện thoại này cũng không gọi không được. Chuyện này để lâu, lằng nhằng rắc rối, không nói rõ ràng ai biết chuyện gì sẽ xảy ra.

Thực ra Nghiêm Mặc là một người thiên về trầm mặc, cho đến tận khi hai người cùng ngồi trên một chiếc xe Dư Thần mới có thể tự mình thể hội điểm này. Trong tiếng đàn dương cầm tiết tấu thông thả bay bổng, hai người ai cũng không mở lời. Nghiêm Mặc trầm lặng lái xe, thể xác và tinh thần tựa hồ đều đặt trên tình hình giao thông, một cái liếc mắt cũng không dành cho người ngồi bên cạnh. Đối phương đối với bản thân một chút hứng thú đều không có, điều này thật sự làm Dư Thần an tâm rất nhiều, hơn nữa nói như vậy.... tình hình bên mình cũng không cần thiết phải thẳng thắn với một người xa lạ rồi?

Cứ tưởng tượng như vậy, suy nghĩ của Dư Thần bắt đầu phiêu dạt, lại quay về với cú điện thoại ban nãy của Thần ngủ.

Từ mừng một đến mừng sáu, chỉ là sau ngày ngắn ngủi, chiều hôm đó Thần ngủ xòe tay trước mặt cậu, trong mắt anh tràn ngập nóng bỏng và kỳ vọng, những hình ảnh lướt qua đó vẫn rõ ràng như mới xảy ra ngày hôm qua. Giờ đây khoảng cách giữa hai người lại trở nên không thể nắm bắt. Dư Thần từ trước đã biết rõ tính cách của Thần ngủ, có thể sẽ không nhiệt tình và dính người như bao người, nhưng sau khi quan hệ của cậu và anh thay đổi lại chẳng khác gì trước khi bày tỏ, Dư Thần đương nhiên không thể không để ý.

Từ khi quay lại Tô Châu vào mừng ba, hai người cũng chỉ ngẫu nhiên gửi cái tin nhắn hoặc gọi cuộc điện thoại, trên mạng cũng là gặp thì tán ngẫu hai ba câu, hơn nữa phân nửa là do cậu chủ động chạy tới, tiêu chuẩn trò chuyện so với lúc hai người vẫn là bạn trên mạng đơn thuần cũng không khác gì mấy. Chuyển đi này trừ bỏ xác định hình thức yêu đương, quan hệ tình nhân của hai người, cùng với thật sự ở chung ra thì chẳng có lợi ích gì khác mấy.

Lại càng không muốn nói cuộc điện thoại trước kia đã hình thành một cái gai trong tâm Cá nhỏ. Dư Thần mặc dù cũng không tin Thần ngủ sẽ nơi nơi lưu tình, nhưng cũng không thể không hoài nghi, tình hình hiện nay vẫn bình thường sao?

Hoàn chương 24.

25. Chương 25: Rốt Cuộc Là Bại Hoại Hay Là Ngu Ngốc

Nghiêm Mặc đưa Dư Thần về đến trường học, dường như cũng chẳng nói được mấy lời khách sáo đã quay đi rồi. Dư Thần nhẹ nhõm thở phào một hơi, đang muốn đào di động ra gọi cho Tống đại ca thì mới phát hiện điện thoại hết pin rồi. Trở về ký túc, cậu vừa sạc điện thoại, vừa lên mạng. Lúc này đã gần mười giờ, thần ngủ quả nhiên không onl. Tuy rằng đã quen với loại tình cảnh này, nhưng khi chân chính thấy cái avar xám xịt của người ta, cậu vẫn thấy mất mát ít nhiều.

Trầm Khoản mồm cắn cánh gà, người kẻ sát vào cậu: “Ăn thịt nướng không? Hôm nay gọi ngoài mang đến.”

“Hôm nay no rồi.” Dư Thần vội thu nhỏ trang QQ.

“Tôi nói,” Trầm Khoản đẩy đẩy cánh tay Dư Thần, “Thoát khỏi kiếp FA là khác hẳn a(1), xem tiểu đồng chí Dư Thần của chúng ta, ngày mừng một tháng năm thiết là phong phú, cơ hồ không thêm ở ký túc xá. Haizz, nói đứng đắn, ngày nào đó đưa em dâu ra mắt đi chứ.”

“Ăn chân gà của ông đi.” Dư Thần đuổi cái tên bạn cùng phòng lăm mồm kia đi mới dám mở khung chat nhóm bạn tốt.

Bạch Gia Hắc: Kỳ nghỉ dài đếm ngược đến ngày thứ hai, thống khổ a TAT

Natnat: Còn chưa chơi đủ?

Mao Tuyền Ti: Cá nhỏ lên đây (^o^)/

~Nửa Tháng: U~ Cá nhỏ sama rốt cuộc cũng xuất hiện rồi.

Candy: Cá nhỏ sama, cậu với thần ngủ hai người lên Q đều không đúng lúc 0v0 không phải là cố ý chứ.

Cá Chiến Đấu: Tôi không vào nhằm chat room chứ (_)?

Mao Tuyền Ti: Không cần ngạc nhiên a Cá nhỏ, hôm nay tôi ở room khác gặp được Kẹo cô nương, thế này không bằng hợp lại, liền mời đến chat room này.

Candy: Thần ngủ không có suy nghĩ a, Cá nhỏ sama đều ở bên này hấp thụ ánh sáng, thần ngủ bên kia cư nhiên không báo cáo với chúng ta *khóc ròng*

Cá Chiến Đấu: Báo cáo?

Nửa Tháng: Đúng vậy, về việc chuyện tốt đã thành, vân vân và mây mây

Natnat: Cá nhỏ, người đàn ông của cậu cũng vào nhóm chat rồi, nhưng chúng tôi vừa mới chuẩn bị hỏi cung hần thì đáng tiếc, người chạy rồi a!

Cá Chiến Đấu: = = Các người muốn hỏi cung cái gì!

Mao Tuyền Ti: Hừ hừ, cái gì cũng được a, tỷ như cái một trăm câu hỏi ý *vạn vẹo*

Natnat: Hôm nào chờ cả hai người đều onl, nhất định phải hỏi một lần, nếu không sao có thể bắt cóc bạn Cá Nhỏ của chúng ta, cái này tuyệt đối không được ()

Nửa Tháng: Ủng hộ hồi cung Thần ngủ ==

Candy: Ủng hộ +1, Quyết đoán từ Thần ngủ bạn thân đoàn làm phản thành Cá sama hậu viên đoàn.

Thi Mãi Không Dứt: Ô, Cá sama về rồi, làm phản +1

Dư Thần chợt cảm thấy cảm động, vốn tình cảm cùng thần ngủ cậu định che giấu, cũng như việc chính mình không có biện pháp giới thiệu người gọi là “em dâu” với các bạn cùng phòng. Đang lúc đầu óc hỗn loạn thì di động của cậu lại rung lên. Dư Thần rút xác tiếp điện thoại, là Tổng đại ca gọi đến. Tông Trường Nho bên kia có vẻ rất sốt ruột, chính là muốn xác nhận một chút xem Dư Thần đã đến trường chưa, đề tài vừa mới chuyển đến Nghiêm Mặc, chưa nói xong mà Tổng đại ca đã vội ngắt máy: “Haizz Tiểu Thần, hôm khác anh tiếp tục nói chuyện với em.” Thông qua điện thoại vang vọng lại, có thể nghe thấy Tổng đại ca rống lên một câu với người khác “Hữu Ninh cậu đừng hét nữa.”

Cư nhiên lại đi ngủ tiếp. Bữa tối đã ăn no đến thế còn có thể đi uống rượu, Dư Thần không chút đồng tình cúp máy. Dọn dẹp sạch sẽ rồi thả mình xuống giường, trong bụng còn chưa tiêu hóa hết đồ ăn, dạ dày hoạt động đúng chức năng của nó làm đầu Dư Thần bắt đầu mơ màng, nghĩ muốn ngủ một mạch.

Kỳ nghỉ dài cứ như vậy mà kết thúc, về sau cũng chỉ còn thời gian cuối tuần là có thể tự do hoạt động một chút, chính là chủ nhật phải làm gia sư, hơn nữa thứ bảy cũng ngẫu nhiên sẽ có ít hoạt động..... Dư Thần nghiêng người, tay nhu nhu hốc mắt chưa xót. Cậu vốn cũng không mong chờ đối phương có thể thường xuyên tới đây. Dù sao hai người ở hai thành phố khác nhau, tuy nói giao thông thuận tiện, nhưng muốn chân chân thật thật nhìn thấy nhau cũng phải đi hết một ngày đường. Hơn nữa Hơn nữa, cả kỳ nghỉ mừng một tháng năm tốt đẹp như thế, thần ngủ đều không có quá nhiều biểu hiện là nguyện ý thường xuyên đến. Dư Thần chôn sâu đầu vào ổ chăn, cách mấy lớp chăn đệm dày vẫn có thể nghe được thanh âm gọi điện thoại với bạn gái của bạn cùng phòng. Kỳ thật đám bạn cùng phòng này nói chuyện điện thoại với bạn gái, chỉ chúc ngủ ngon mỗi đêm thôi cũng phải gần một tiếng, chẳng qua lúc này đây vào tai Dư Thần lại thành đối lập với buồn bã đang xâm chiếm cõi lòng cậu.

Khương Hữu chính là cái tính cách lười biếng như vậy, từ từ đến đi. Trước khi tiến vào cõi mộng, Dư Thần lại tự an ủi chính mình một lần, cùng thần ngủ yêu đương tất sẽ có phần tịch mịchKhông phải đã sớm đoán được rồi sao?

Công việc gia sư bên kia của Dư Thần đãi ngộ cũng coi như không tồi, giao thông cũng coi như là tiện lợi, nhưng là đường đi cũng hơi dài, từ cổng trường ngồi xe bus đến nhà học trò cũng cần hơn một tiếng. Buổi tối cuối tuần Dư Thần bước ra từ nhà học trò, trước khi đi lại khó chối từ thịnh tình, đành ngồi tổng hết một bát cháo bát bảo vào bụng, giờ ngồi trên xe bus buồn ngủ muốn chết. Cá nhỏ không trụ được nữa, thành ra ngủ quên luôn trên xe bus, vừa mơ màng tỉnh lại mới nhận ra đã ngồi quá trạm, cả người còn rét run, thâm, hình như là biểu hiện của bệnh cảm lạnh.

Vừa về đến ký túc xá, Dư Thần liền chơi ngay hai gói rẽ bản lam(2), nhưng chung quy lại vẫn không tránh được một trận cảm mạo. Dư Thần bệnh từ bé đến lớn đã chịu đựng quen rồi, cũng không nghĩ trước tiên phải đến bệnh viện, mấy ngày nay vừa đúng lúc Khương Hữu phải đi công tác nước ngoài, hai người đến gọi điện cũng ít, chỉ có ngẫu nhiên gửi cái tin, thế nên cũng chẳng ai đốc thúc cậu uống thuốc.

Cá nhỏ đáng thương cuối cùng cũng không chịu nổi, sốt ngất đi ngay trong lớp, cuối cùng được các bạn đưa đi bệnh viện. Đang lúc Dư Thần phải truyền nước biển thì Tổng đại ca lao vào phòng bệnh. Cậu ngoài ý muốn hỏi: “Anh cả, sao anh lại tới được đây?”

Tổng đại ca đưa di động cho Dư Thần: “Vốn muốn quan tâm chuyện em và Nghiêm Mặc một chút, không nghĩ tới là bạn học em tiếp máy, nói em ốm rồi, dọa anh sợ chết khiếp phải chạy ngay đến trường em, kết quả lại biết em đã đến bệnh viện, anh thuận đường mang điện thoại cho em luôn.”

Trên di động còn hiển thị có một tin nhắn mới, thần ngủ chỉ hỏi: “Hôm qua có phải là sinh nhật em”

Dư Thần run lên một cái, mới nhận ra thì ra hôm qua là sinh nhật cậu theo lịch âm, chỉ có điều sau khi ông nội bà nội qua đời, không có ai nhớ tới mà thôi.

“Muốn ăn gì không?” Tổng đại ca bắt gặp em trai mình ngăn người trước di động, đành phải lên tiếng đánh gãy dòng suy tưởng của cậu, “Anh nói cho Nghiêm Mặc được không?”

Dư Thần vốn đang choáng váng hết cả người, nghe thấy hai chữ Nghiêm Mặc lại không chủ động nghĩ tới trăm mặc ăn ý của hai người đêm đó, nhất thời đầu đau nhói: “Anh, anh đừng vội vàng làm bà mối thế.”

“Haizz, em nói anh trai em vất vả lắm mới quen được một tên đàn ông phẩm chất tính cách đều không tồi, lại cũng thích đàn ông, dễ dàng lắm sao?” Tổng đại ca làm bộ đáng thương, “Hơn nữa em xem tình hình hôm nay, cho dù Tiểu Thần em ngưỡng chừng ngại làm phiền anh, nếu em có người yêu còn có người có người có thể chiều cổ em, đúng không?”

Những lời này vào tai Dư Thần để lại biết bao tư vị, ăn lung tung vài thứ Tổng đại ca mua cho mới có thể tiễn người rời đi. Di động bị siết chặt trong tay đã lâu, màn hình vẫn hiện lên tin nhắn kia của thần ngũ. Ngón tay Dư Thần nhói lên từng cái như bị kim chích gỗ tin nhắn: Ngày hôm qua là sinh nhật lịch âm. Ồm, khó chịu.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, đến cả khi ngoài hành lang vang lên tiếng bước chân đặc biệt của Tổng đại ca, di động vẫn im lìm như cũ. Nếu em có người yêu còn có người có thể chiều cổ em, đúng không? Dư Thần nhắm chặt hai mắt, nhưng vẫn không kiềm nén được chất lỏng nóng ấm tuôn ra từ hốc mắt.

Truyền nước biển xong cũng đã là chạng vạng, tinh thần Dư Thần tốt hơn nhiều, chỉ có cánh tay trái lạnh lẽo. Tổng Trường Nho cũng không chút tinh tế, chỉ biết hỏi Dư Thần có đói bụng không, lại không biết giờ phút này cậu khó chịu nhất chính là cơ thể lạnh buốt kia.

Vừa lúc bước ra ngoài bệnh viện, phát hiện phía dưới đã có xe đang đợi. Dư Thần lên xe mới biết lái xe cư nhiên là Nghiêm Mặc, Kiều Hữu Ninh ngồi ghế phó lái. Dư Thần cả người khó chịu cũng lười mở miệng, lên xe liền dựa luôn vào một bên cửa kính nhắm mắt nghỉ ngơi. Tổng Trường Nho nhìn sắc mặt Dư Thần, giải thích một hồi: “Bị bệnh rất khó chịu. Nghiêm Mặc, may mắn cậu ở gần đây, tôi hôm nay không lái xe đến, các người ăn cơm chưa?”

Nghiêm Mặc quay đầu lại nhìn hai người ngồi phía sau, chỉ cánh tay của Kiều Hữu Ninh: “Tay Hữu Ninh trầy da nên chúng tôi cũng là vừa mới từ bệnh viện ra.”

Tổng Trường Nho cũng không phải loại người vui sướng khi người gặp họa, thế mà cũng không nhịn được cười nhạo ai kia: “Tôi nói Hữu Ninh này, cá tính liều lĩnh thật sự có lỗi với cái vẻ ngoài văn nhã kia của cậu đấy, nếu không phải có Nghiêm Mặc luôn chạy sau lưng cậu thu dọn chiến cuộc thì cậu xem cậu phải làm sao bây giờ.”

“Tôi dù sao cũng không chiều cổ cậu ấy cả đời được.” Nghiêm Mặc chỉ lãnh đạm nở nụ cười, trong lời nói đan chút lạnh lẽo.

Không hiểu sao bỗng nhiên hai hốc mắt Kiều Hữu Ninh trở nên đỏ hồng: “Trọng sắc khinh bạn, cậu cho cậu là thứ gì tốt.”

Bầu không khí càng ngày càng quái dị này đến cả người trì độn như Tổng đại ca cũng bắt đầu nhận ra có gì đó không ổn. Hai vị ngồi trước kia từ bé đến lớn bên nhau, quan hệ thân thiết khó nói hiển nhiên đều đang câu kinh chuyện gì đó, Tổng đại ca thức thời khóa miệng. Bỗng nhiên anh chợt suy xét, giới thiệu Nghiêm Mặc cho Tiểu Thần có phải có vấn đề hay không, nhân phẩm của Nghiêm Mặc đích thực là không có vấn đề, trừ bỏ ngẫu nhiên bày ra bộ mặt than không biểu tình thì thật sự cũng không có gì có thể bắt bẻ. Nhưng nhìn đến trình độ Kiều Hữu Ninh tùy ý gọi đến gọi đi, sai bảo Nghiêm Mặc này, nếu để Nghiêm Mặc thành người yêu của Tiểu Thần, đối với Tiểu Thần có công bằng hay không?

Tổng đại ca cuối cùng cũng hiểu ra được điều gì đó, quyết định không thêm quan tâm đến chuyện này nữa, cứ để người trong cuộc tự giải quyết với nhau đi.

Hoàn chương 25.

26. Chương 26: Này, Này Anh Có Thể Đến Muộn Hơn Được Nữa Không?

Xe Nghiêm Mặc dừng lại trước nơi ở của Tổng Trường Nho, giọng thuyết minh đều đều như châm chọc: “Tôi chỗ cậu rồi, tôi sẽ phụ trách đưa em cậu về trường, một cọng tóc cũng không thiếu.”

Tổng Trường Nho xuống xe, anh chần chừ quan sát bầu không khí quỷ dị giữa ba người, thẳng đến khi bóng dáng chiếc xe đã mờ dần rồi biến mất hẳn khỏi tầm mắt, anh mới quay người về nhà, trong lòng hiểu rõ lần này chỉ sợ mình đã làm hỏng mọi thứ, về sau nhất định phải tìm cơ hội nói chuyện với Tiểu Thần.

Kiều Hữu Ninh vẫn ngồi trên xe bất mãn: “Từ bệnh viện đến X đại không phải rất gần sao, sao cậu không đưa Tiểu Thần về trước? Cậu ấy mới bệnh dậy, nói không chừng sẽ say xe.”

Nghiêm Mặc khẽ liếc mắt nhìn anh: “Tôi đưa cậu và Trường Nho về trước thì sau đó mới có thời gian chiếu cố Tiểu Thần.”

Kiều Hữu Ninh ghen đấng hòng, nhìn cánh tay được băng bó đẹp đẽ của mình, lại bắt đầu giở chứng biệt nữ. Dư Thần tựa vào cửa xe, mơ màng ngủ, cái gì cũng không vào đầu. Thẳng đến tận khi Kiều Hữu Ninh xuống xe, cậu mới tỉnh lại một chút: “Còn chưa tới sao?”

“Ừa, đưa hai người họ về trước.” Nghiêm Mặc xoay bánh lái, bắt đầu quay đầu hướng về phía cổng trường Dư Thần nhấn chân ga.

Di động bị Dư Thần siết trong tay này giờ vẫn im hơi lặng tiếng, cậu giờ chỉ cảm giác được đầu mình đang xoay, cũng lười không muốn trả lời Nghiêm Mặc nữa, đành cử động thân xác khó chịu tiếp tục tựa vào cửa xe cố gắng dỗ mình vào giấc ngủ.

Nghiêm Mặc bắt gặp hình ảnh Dư Thần nhắm mắt nghỉ ngơi trong gương chiếu hậu, một lúc lâu sau anh mới mở lời: “Đêm nay..... cần người chăm sóc không?”

“Đang hỏi tôi?” Dư Thần khẽ hí hửng hờ mi mắt, phát giác trên mặt đồng chí lái xe lại là một mảnh âm trầm.

“Hiện tại trên xe chỉ có hai người chúng ta.” Không chỉ âm trầm, thậm chí còn có vài phần không kiên nhẫn.

“Không, không cần.” Dư Thần thật sự không hiểu người này làm một bộ biểu tình không tình nguyện quan tâm mình mà vẫn thảo luận vấn đề chăm sóc mình để làm cái gì? Chính cậu vốn nghĩ anh ta chẳng là gì cả, nên càng không có loại nghĩa vụ này. Mà người chân chính có “nghĩa vụ” Ngay cả tin nhắn cũng không trả lời.

Nghiêm Mặc nghe xong câu trả lời của Dư Thần lại trầm mặc một hồi mới nói tiếp: “Nếu cậu cảm thấy có thể, chúng ta cũng có thể thử xem.”

Nếu không phải Dư Thần lúc này đang quá mệt, cậu thật muốn đứng lên lắc mạnh đầu người đàn ông này. Trước đừng nói trong tâm Dư Thần nghĩ gì, cứ nói về khoảng thời gian ở chung không lâu từ trước đến nay của hai người, người đàn ông này lúc nào cũng thể hiện không có chút hứng thú tiến thêm một bước với cậu, sao giờ lại đột nhiên hỏi loại vấn đề này? “Nghiêm Đại ca, anh vội vã tìm bạn trai sao?”

“Vì sao lại hỏi vậy?”

Dư Thần mờ mịt chống đầu nói chuyện với người ta: “Em cảm thấy hai ta đối với đối phương đều không có ý ở phương diện kia, anh cần gì phải hỏi vậy?”

Nghiêm Mặc đột nhiên phanh lại thật mạnh, dọa Dư Thần sợ chết khiếp, đầu óc cũng thanh tỉnh hẳn. Lúc này cậu mới phát hiện người ta chỉ là dừng đèn đỏ thôi. Hai tay Nghiêm Mặc nắm chặt bánh lái, anh quay đầu ném cho Dư Thần một cái liếc mắt tràn đầy bối rối khó nói: “Nếu có cơ hội thì thử cùng người khác cũng được.”

“Anh có người anh thích rồi.” Dư Thần nghĩ ngợi một lúc, khẳng định nói.

“Tôi trước đây cũng chưa từng nghĩ tới tôi sẽ có một ngày không thích cậu ta nữa, nhưng vừa mới rồi tôi bỗng nhiên nghĩ tới,” Nghiêm Mặc nhỏ giọng thì thào, “Có lẽ, nếu có cơ hội có thể cùng người khác thử xem, nói không chừng có thể.”

Dư Thần chỉ cảm thấy trong ngực có chút gì đó dao động, lời nói của Nghiêm Mặc biểu lộ rõ ràng tình chôn giấu đã lâu, có thể trong cả cuộc đời này, ngay tại một cuộc gặp gỡ duyên phận mỏng manh đêm nay với cậu, anh mới có thể mở lời thẳng thắn, thành khẩn nói với một người xa lạ như cậu. Ấn nhẫn cùng xót xa của đối phương dường như bất giác đè ép lên người cậu. Ngay một khắc này đây, Dư Thần lại vô cùng kiên định, ít nhất cậu không có niềm tin mình có thể quên đi Khương Hữu, thích một người, cho dù trong tình huống người đó thường xuyên lạnh nhạt với mình, cho dù người khác có cho mình một cơ hội để yêu người khác.

Không phải vì cô đơn mà yêu lẫn nhau, không phải vì đúng dịp liền thử đến với nhau, anh ấy có thể không nói rõ lý do yêu đối phương, chẳng chút biểu hiện của sự động tâm, nhưng anh ấy lại hiểu rõ những gì làm đối phương vướng bận rồi lặng lẽ giải quyết nó, cái tâm tư khát vọng đối phương xuất hiện khó có thể xóa bỏ.

Dư Thần lắc đầu cự tuyệt: “Em không được. Người mà em thích tuy có lẽ còn chưa đủ thích em, nhưng anh ấy đã là bạn trai của em rồi.”

Nghiêm Mặc gật đầu cười khổ, đèn tín hiệu đã chuyển xanh từ lúc nào, xe lại bon bon tiếp tục chạy về con đường tối tăm trước mắt.

Đêm đó Dư Thần ngủ thật khó sở. Ban ngày được truyền dịch nên thân nhiệt giảm dần, giờ đây nó lại dần dần tăng lên. Cả người nặng nề, miệng khô lưỡi khô. Nghĩ đến phải rót chút nước nhưng thân thể cậu lại bủn rủn mềm nhũn như bún, căn bản không nhúc nhích được.

Bị mồ hôi làm lạnh lẽ mà mơ màng tỉnh lại, Dư Thần nhìn trần nhà trên đỉnh đầu đều đặn đang xoay tròn. Thò tay xem điện thoại mới biết đã rạng sáng, năm giờ hơn rồi. Màn hình di động hiển thị không có thông báo gì mới. Cuộc gọi nhờ, tin nhắn, cái gì cũng không có.

Đang định chống người một chỗ ngồi dậy thì di động rốt cục cũng rung lên. Dư Thần sợ đánh thức bạn cùng phòng, ngay cả màn hình cũng không kịp xem, trực tiếp tắt máy.

“Cá nhỏ, anh đánh thức em sao?”

Dư Thần cắn miệng, thân thể khó chịu thúc giục ury khuất chờ đợi thật lâu mà không được người yêu an ủi trong cậu trào lên, vừa nghe thấy thanh âm trầm ổn của Khương Hữu truyền qua điện thoại, cậu cơ hồ nức nở lên tiếng: “Khó chịu.... Ngủ không được.....”

“Ký túc của các em anh không vào được, em có thể tự mình xuống dưới không? Anh ở cửa ký túc chờ em, được không?”

Thanh âm của anh ôn nhu như nước, Dư Thần vô thức nghe lời, cầm di động chạy thẳng đến thang máy. Vừa mới đẩy mở cánh cửa ký túc, cánh tay đã được một người đỡ lấy. Dư Thần vừa ngẩng đầu liền tiếp xúc với thần sắc cực kỳ lo lắng trên mặt Khương Hữu. Áp lực cùng bất mãn tích lũy hơn nửa tháng nay bỗng nhiên nhất mất bùng nổ, giờ khắc này, ngoại trừ những lo lắng tràn đầy khuôn mặt anh, Dư Thần cảm giác chính mình đã không có bằng chứng nào chứng minh người đàn ông trước mắt này quan tâm mình.

Nghĩ như vậy, Dư Thần lại nổi lên tính trẻ con xấu xa, định đẩy cánh tay đang đỡ mình của Khương Hữu kia ra, không ngờ rằng anh lập tức cúi đầu hôn lên mặt cậu. Dư Thần tránh né ra, Khương Hữu vẫn tiếp tục hôn, cậu lại giãy giụa, anh liền nâng hai tay ôm người ẩn lên tường hôn sâu.

Sau khi được thả ra, Dư Thần thở hồng hộc, tức giận chỉ trích người ta: “Em đang ốm.”

Thần ngủ mới mặc kệ, trùm áo khoác lên người Dư Thần. Dưới những tia nắng sớm trong trẻo mà vẫn chứa đựng bao phần hôn ám lạnh lùng nơi vườn trường, anh ôm người đi thẳng đến cổng trường. Xe của Khương Hữu không thể đi vào trường, nên được anh đỗ cách cửa không xa. Cơ thể Dư Thần nóng đến dọa người, Khương Hữu không dám trì hoãn, lập tức nhét người vào xe vác đến bệnh viện.

Lại là truyền dịch, lại là cưỡng ép hạ nhiệt, Dư Thần cuối cùng cũng cảm thấy dễ chịu hơn một chút. Khương Hữu dùng bông tẩm cồn chà lau tay chân cho cậu. Bận rộn đến hơn nửa đêm, dáng vẻ của thần ngủ cũng hiện lên mệt mỏi, chỉ có điều động tác trên tay không chút qua loa. Ra khỏi phòng bệnh, anh liền dẫn cậu đến khách sạn gần đó thuê phòng, an trí người bệnh lên giường nằm ổn thỏa, Khương Hữu lại rút thuốc, lại dùng khăn mặt lau cho cậu: “Thoải mái hơn chưa?”

Dư Thần gật gật đầu thừa nhận: “Thoải mái hơn nhiều, anh không buồn ngủ sao?”

“Có hơi,” Khương Hữu hợp tác ngáp một cái thật dài, “Anh chờ em không sốt lại mới nhắm mắt một lát.”

“Em hết sốt rồi,” Dư Thần kéo tay Khương Hữu đặt lên trán mình, “Anh lên đây ngủ một lúc đi.” Rõ ràng lúc trước còn vì đồng chí thần ngủ thân là bạn trai nhưng biểu hiện không tốt mà ủy khuất, kết quả người ta chỉ chạy đến chăm sóc như vậy vài giờ, cậu đã mềm lòng, mà đâu chỉ mềm lòng, còn đau lòng.

Khương Hữu lắc đầu: “Anh đợi mấy tiếng nữa, xác định em không sốt rồi ngủ. Em ngủ đi, không phải nói tối qua ngủ không ngon sao?”

Dư Thần dùng trán cọ khê vào bàn tay thần ngủ.

“Thực xin lỗi,” Khương Hữu dịu dàng nhẹ nhàng vuốt ve trán Dư Thần, “Chiều qua ra ngoài làm việc, quên mang theo di động, lúc trở về cũng không lưu ý, ngủ thẳng đến nửa đêm anh bỗng nhiên bừng tỉnh, cứ cảm thấy có gì đó không ổn, sau đó xem di động mới biết em bị bệnh.”

“Cho nên anh liền trực tiếp lái xe chạy đến đây?” Dư Thần thực sự cảm thấy chính mình là một thằng ngốc, sao có thể cho rằng thần ngủ không quan tâm mình? Có lẽ người trước mắt đối với việc biểu đạt tình cảm vẫn còn chưa tự giác, nhưng chỉ vì thấy mình nói bị bệnh khó chịu, anh liền nửa đêm lái xe vượt qua khoảng cách hai thành phố mà đến đây, muốn nói anh vô tâm, hoàn toàn sai rồi.

“Ừa, anh sốt ruột liền tự mình lái xe. Không ngờ đi cũng rất nhanh, đường cũng dễ đi.” Bàn tay rảnh rỗi còn lại của Khương Hữu nắm lấy cái tay vừa truyền dịch của Dư Thần, “Mau ngủ đi, ngủ dậy sẽ không khó chịu nữa.”

Dư Thần liếc mắt về phía hai bàn tay đang quện chặt lấy nhau của hai người, cuối cùng cũng có thể an tâm say giấc.

Hoàn chương 26.

27. Chương 27: Lời Ngon Tiếng Ngọt Có Thể Uyển Chuyển Một Chút Không?

Dư Thần cảm thấy mình đã ngủ thật lâu thật lâu. Có thể trong lúc cậu ngủ, thần ngủ đã lau người cho cậu, vậy nên khi tỉnh lại cả người cũng sáng khoái hẳn lên. Vừa nhấc mắt đã phát hiện người nọ đang ngủ cách đó không xa, tay hai người vẫn còn nắm chặt lấy nhau, xem kỹ lại, vẫn là Dư Thần cầm tay người ta không buông.

Thân nhiệt về lại bình thường, đầu cũng không còn nặng nề, người cũng không còn khó chịu. Dư Thần vặn vặn thắt lưng, cọ cọ nhích nhích lại gần thần ngủ. Dương quang ngoài cửa sổ vàng giòn, óng ánh chen vào căn phòng. Ngủ tiếp có thể ngủ đến chạng vạng luôn, trong bụng cũng không thấy đói, Dư Thần lại dứt khoát nằm về gối, lát sau cũng chợp mắt mơ màng.

Lần thứ hai tỉnh lại là do bị chuông báo thức của điện thoại đánh thức. Dư Thần trợn mắt nhìn thần ngủ cầm di động tắt báo thức. Phát hiện cậu tỉnh lại, Khương Hữu bắt tay sờ lên trán cậu: “Còn khó chịu không?”

Dư Thần cứ nằm đó lắc đầu.

Khương Hữu thả điện thoại về cạnh gối: “Sáu giờ rồi, có đói bụng không?” Tuy rằng anh vẫn khoác một bộ dáng chưa tỉnh ngủ, nhưng chăm sóc người khác vẫn rất bài bản, kiểm tra thân nhiệt người bệnh, đút nước, gọi cơm ngoài, hầu hạ Dư Thần ăn no uống no.

Chờ cậu đánh chén xong một bát cháo bí đỏ, Khương Hữu lại cầm khăn mặt được vò nước ấm lau tay cho cậu: “Sáng lúc em ngủ anh giúp em nghe hai cuộc điện thoại, một cái hình như là bạn cùng phòng của em, một người xưng là anh trai em.”

“Nói cái gì rồi?” Dư Thần ăn xong lại quay về nằm ỏ trên giường, Khương Hữu sợ bệnh cảm lạnh của cậu tái phát, chạy đến giúp cậu vén chăn cẩn thận: “Bạn cùng phòng của em hỏi chút tình huống của em, biết em có người chăm sóc nên không lo lắng nữa. Anh trai em.....” Khương Hữu liếc nhìn Dư Thần một cái, “Bảo em tỉnh thì gọi điện cho anh ấy.”

Sáng sớm Dư Thần chạy theo Khương Hữu rời khỏi ký túc xá vẫn nhớ mang theo điện thoại bên người, lúc này sờ xoạng khắp nơi cũng chẳng thấy di động đâu. Khương Hữu bị con sâu vòng vo lay động khắp giường kia chọc cười, tự tay đặt điện thoại vào tay Dư Thần.

Có lẽ Tổng Trường Nho ở bên kia vẫn một mực chờ điện thoại của Dư Thần, thế nên cậu vừa gọi đến, rất nhanh đã có người bắt máy. Tổng Trường Nho vừa lo lắng bệnh tình của em trai, vừa nghi ngờ nghĩ đến người đàn ông xa lạ bên người em trai, tiếp máy liền hỏi như nã pháo: “Tiểu Thần, hôm nay em còn khó chịu không? Ở bệnh viện à? Hiện tại có người chăm sóc không?”

Dư Thần để điện thoại xa xa tai, chờ Tổng đại ca bùng nổ hết mới nghe tiếp: “Hôm nay đã truyền nước thêm một lần nữa rồi, giờ khỏe hơn nhiều, anh đừng lo.” Lại liếc trần khách sạn, Dư Thần tiếp tục báo cáo, “Đã ra khỏi bệnh viện, có người chăm sóc.”

“Ai? Lúc anh gọi cho em có một người đàn ông xa lạ nhắc máy, nói là bạn em.”

“A”

“A cái gì mà a, đừng có qua loa với anh, em quen người bạn này lúc nào? Sao anh không biết.”

“..... Là quen trên mạng,” Dư Thần khẽ khụ khụ mấy tiếng, “Nói sau đi, bạn em đâu phải ai anh cũng biết.”

“Bạn trên mạng?” Tổng đại ca ở đầu bên kia nhăn hết mặt mày, “Anh lo lắng, giờ em ở đâu, anh đến ngay.”

“Ai đừng, không cần đâu anh cả,” Dư Thần cảm giác mặt mình lại tăng nhiệt rồi, thanh âm cũng nhẹ bằng đi, “Hôm nào tiện sẽ cho hai người gặp nhau, không cần lo lắng, Anh ấy tốt lắm.”

Tổng đại ca tựa hồ có hơi do dự, cuối cùng cũng lựa chọn tin tưởng Dư Thần, dù sao đứa em trai này luôn rất ngoan: “Vậy em nghỉ ngơi cho tốt, cuối tuần anh đến thăm em.”

Dư Thần ngắt máy rồi quẳng lại cho thần ngủ. Anh tùy tay chụp lấy, thả điện thoại về bàn: “Đây là anh trai em?”

Dư Thần rụt vào ổ chăn gật đầu.

Khương Hữu đơn giản dọn dẹp xung quanh một chút rồi nằm xuống đằng sau Dư Thần, một cánh tay quơ lấy người ôm vào ngực: “Hiện tại có tình thần chưa?”

Dư Thần không hiểu lắm, nhưng vẫn thuận theo thần ngủ gật đầu. Đường như Khương Hữu rất vừa lòng, siết chặt cánh tay một chút, nhẹ giọng dụ dỗ người ta: “Vậy nói cho anh tình huống nhà em đi.”

Chuyện nhà Dư Thần chỉ dăm ba câu khó mà nói cho hết, may mà hai người lúc này lại vô cùng rảnh rỗi nằm trên giường, cũng là hoàn cảnh thực thích hợp cho Dư Thần chậm rãi nhớ lại, chậm rãi tổ chức lại hệ thống ngôn ngữ. Kể đến việc ông bà nội đã mất, giọng nói Dư Thần phớt chút nghẹn ngào, Khương Hữu cũng rất thức thời dùng tay che lên hai mắt cậu.

“..... Khó trách em luôn làm thêm nhiều việc.” Ngữ khí của Khương Hữu như đang than thở, “Nói như vậy, anh cả của em cũng không phải là anh ruột.”

“Ừa, nhưng với em mà nói, anh ấy giống như anh ruột.” Tổng Trường Nho đối với Dư Thần đích thật không bao giờ có phản đối, thậm chí còn giúp cậu an bài việc xem mắt cũng đủ biết anh tốt với cậu như thế nào.

“Thật sự giống sao?” Khương Hữu vò vò đầu cậu một phen, “Không hề xa lạ à?”

Dư Thần hơi chột dạ, cứ nói đến phương diện này là Khương Hữu trở nên sắc bén như vậy, thế mà mấy phương diện khác thực là..... “Cho nên hôm đó, kéo em đi xem mắt hữu nghị, cũng là anh ấy”

Khương Hữu bỗng nhiên xoay người ngồi dậy, có chút khấn trương nhìn chằm chằm Dư Thần: “Cho nên hôm đó, đối tượng xem mắt của em là đàn ông chứ không phải phụ nữ?”

“..... Giờ anh mới biết.....”

Khương Hữu một mình buồn bực. Vốn cho rằng bạn học Cá nhỏ là thịnh tình khó khước mới cùng người kia đi ngang xem mặt một đứa con gái nào đó, nào biết thật ra là đi xem mặt đàn ông, cái cảm giác nguy cơ đến muộn kia nhất thời rít gào trong lòng. Thần ngủ hạ thất lưng đem người đang nằm kia khóa giữa hai cánh tay mình: “..... Người nọ thế nào?”

“Người nào?” Dư Thần giả ngu hỏi lại.

“Người mà em xem mắt a.”

Dư Thần xem xét biểu tình căng thẳng khó thấy của thần ngủ, ngấm nghĩa được hai giây mới kéo chăn che kín đầu. Khương Hữu vươn tay giật chăn của cậu, lộ ra khuôn mặt vui vẻ cười tươi, hai mắt cong cong khe híp của Dư Thần. Cá nhỏ thấy sáng, lập tức ý thức được bản mặt ngu ngốc của mình bị lộ ra ngoài rồi, liền bật người lắc lắc thân thể bỏ trốn. Khương Hữu nhân cơ hội thò tay vỗ một cái lên mông Dư Thần, tay kia ra sức trói chặt cá nhỏ trong lòng ngực mình: “Nghe cho rõ, lần sau mấy loại xem mắt này không được đi.”

Dư Thần cười đủ rồi mới thu thập được tinh thần chống lại vẻ mặt nghiêm túc đang bình tĩnh trở lại của thần ngủ, tựa như vô tình thốt ra: “Em còn nghĩ anh không để ý?”

“Không để ý cái gì?” Ánh mắt Khương Hữu sáng quắc liếc cậu, nhưng Dư Thần ngược lại còn mở to mắt nhìn anh: “Anh xem a, bình thường em không liên lạc với anh, anh cũng sẽ không chủ động nhớ tới tìm em, nếu ở trên mạng gặp được cũng chính là em kéo anh đến tán ngẫu vài câu, từ lúc em về Tô Châu, anh cũng không đến” Dư Thần khẽ hạ mắt xuống, “Em đối với bản thân từ trước đến nay chưa bao giờ có tự tin, thật giống như bỗng nhiên ở bên anh, cũng không biết em có gì đáng giá cho anh yêu thích, sau đó lại gặp đáng về không quá chủ động của anh, em cuối cùng cảm thấy, kỳ nghỉ mừng một tháng năm kia như một giấc mơ, không chút giống thực.”

Khương Hữu nâng tay, nhẹ nhàng vuốt cằm Cá nhỏ: “Em bất an sao, Cá?”

Dư Thần không trả lời, chỉ hơi hơi gật đầu. Khương Hữu có chút bất đắc dĩ ôm chặt lấy người ta, trầm trọng thở dài: “Thực xin lỗi.”

“Em xem,” Thần ngủ giống như hơi bối rối, “Anh gần như chưa từng nói chuyện yêu đương, về sau anh học cách chậm rãi sửa đổi, được không?”

Dư Thần cười khổ: “Chẳng lẽ có một số việc, tỷ như liên lạc với đối phương, không phải nên là xuất phát từ nội tâm sao, chẳng lẽ còn cần nhớ đến mới làm sao?”

“Không phải ý này,” Khương Hữu nhíu mày, “Nếu em là nói anh không đủ nhớ thương em, anh có thể thẳng thắn nói cho em, anh thường xuyên nhớ em, lúc làm việc cũng nhớ, nhưng mà.... Anh có thể còn chưa có thói quen cứ nhớ đến em là lập tức liên lạc với em hoặc chạy ngay đến tìm em, anh chưa có loại thói quen này, thậm chí có đôi khi còn lo lắng xa gần có làm phiền em hay không, em hiểu không Cá?”

Dư Thần chỉ thấy thật may mắn khi mình gục mặt vào vai Thần ngủ, nên anh khó mà thấy được biểu cảm của mình, không nghĩ tới người này mới đến cảm tình lại trực tiếp như thế: “Ừm.” Trầm mặc kéo dài trong chốc lát, Dư Thần vẫn cảm thấy khó hiểu ở đâu đó, “Này, anh lớn hơn em mấy tuổi, thế mà anh cũng không biết yêu đương như thế nào sao?”

Thần ngủ cũng chịu: “Anh chưa yêu bao giờ.”

Cá nhỏ kinh ngạc: “Sao có thể?”

Thần ngủ lại rất thần nhiên: “Anh lười.”

Thật sự là Lý do tốt! “..... Cái này mà cũng lười được.”

“Chỉ có điều,” Khương Hữu hôn nhẹ lên hai má Dư Thần: “Cá tốt lắm.” Cho nên lười không nổi nữa sao?

Nếu hai bên đã thẳng thắn đến mức này, Dư Thần còn muốn hỏi cho rõ một việc: “Cái này, Tiêu Thừa là bạn của anh sao?”

“Tiêu Thừa?” Khương Hữu đại khái vẫn chưa kịp phản ứng lại việc đề tài đã bị thay đổi, có hơi mờ mịt trả lời, “Từ nhỏ cùng nhau lớn lên, làm sao vậy?”

“Kỳ nghỉ mừng một tháng năm, hôm trước khi anh đến đón em, anh ngủ ở nhà anh ta?”

“Ừa, anh sợ anh ngủ quên, liền dứt khoát ngủ nhà cậu ta,” Khương Hữu cuối cùng cũng hiểu, có lẽ cú điện thoại của Tiêu Thừa gọi đến hôm đó chỉ sợ lại là ăn nói bặt mạng làm Cá nhỏ hiểu lầm rồi, “Anh biểu thị sự trong sạch tuyệt đối.”

Hoàn chương 27.

Có phúc cùng hưởng ()

28. Chương 28: Chồng Chồng Đến Làm Một Trăm Câu Hỏi Đi

Nói đến trong sạch, kỳ thật hai người bọn họ cũng vậy mà? Dư Thần nhớ lại cảnh tượng đắp chăn bông ngủ thuần khiết bị cười nhạo. Chỉ là ít nhất hôm nay cũng biết không keo kiệt tìm từ ngữ nói chuyện, cũng có thể nói là đã sang một thời đại mới.

Đây là lần đầu tiên trong học kỳ này, không phải ngày nghỉ lễ mà Dư Thần không quay về ký túc ngữ, đương nhiên cũng là lần đầu tiên cậu cùng người ta “thuê phòng”. Tuy rằng quá trình quá mức thuần khiết. Thần ngữ nhấn mạnh nhiều lần xem tivi dễ dàng làm cho người phát sốt càng thêm choáng váng. Sau một lúc lâu chứng minh bản thân không phát sốt không có kết quả, Khương Hữu trước khi vào phòng tắm liền dùng gối to che bên hướng tivi cạnh Dư Thần lại, tránh cho Dư Thần lên xem. Cậu nằm trên giường lớn “nghe” ti vi, thần ngữ một thân đều tỏa ra hơi nóng sau khi tắm bước ra, cầm trong tay loại khăn tắm màu trắng đặc trưng của các khách sạn.

Chỉ có thể xoay đầu một góc rất nhỏ nên Dư Thần không thấy rõ được toàn bộ hành động của thần ngữ, chỉ lát sau liền cảm giác được có một bàn tay tiến vào ổ chăn nắm lấy chân của cậu, sau đó là khăn mặt ẩm áp chậm rãi chà lau làn da trên chân, chà sát hết chân này lại đổi sang chân kia, dần dần Dư Thần nhận không được dục vọng co chân lại.

Kỳ thật bạn học Cá nhỏ đã ngủ cả một ngày, thật sự đã hoàn toàn hạ sốt. Giờ phút này dạ dày lại được cháo bí đồ nóng hổi an ủi đến vui vẻ, toàn thân khô mát, cả người tỉnh thần phần chần. Một bên là tivi truyền đến tiếng reo hò của nữ diễn viên, âm thanh sắc nhọn chọc thủng màng tai người khác, một bên là Khương Hữu đứng trước tivi lau mấy giọt nước còn đang nhỏ giọt trên tóc, ngẫu nhiên ôn hòa ngáp một cái.

“Chúng ta ngủ đi.” Cá nhỏ cả người chỉ thò mỗi cái đầu ra ngoài, hướng thần ngữ mời gọi.

Khương Hữu cũng lau tóc gần khô rồi. Anh tắt tivi, vứt khăn mặt sang một bên rồi lên giường. Tiến vào ổ chăn, việc đầu tiên là sờ sờ trán cùng dưới nách của Cá nhỏ, xác thực không sốt mới yên tâm. Vừa ngã vào giường, thần ngữ rất nhanh đã ngủ thiếp đi.

Cá nhỏ vẫn rất tỉnh táo đành phải quay đầu, nương theo quang mang mờ ám của đèn ngủ đầu giường ngắm nghía làn mi khép lại của thần ngữ, đến tận khi cứ thế mơ hồ ngủ mất.

Hôm sau đương nhiên phải đưa Dư Thần đã khỏe mạnh về trường học. Thần ngữ lại lái xe trở về. mà đám bạn tốt kia hiếm khi bắt được Thần ngữ và Cá nhỏ đồng thời online, đến tối hôm nay cuối cùng cũng được thỏa nguyện.

Nửa Tháng: Hai người nào đó rốt cuộc cũng đồng thời online, mau ra đây đi, Cá nhỏ, Thần ngữ, chọt chọt

~Mao Tuyền Ti: Chờ cái đôi này lâu đến mức lòng chị đây đều già nua rồi *khóc*

Natnat: Đây là muốn công thụ quân mang theo nhóm bạn tốt quyết đấu à?

Candy: Nhắc tay, Bạn tốt Cá sama!

Phẩm Chất Không Rõ Ràng: Bạn tốt Cá sama +1

Nửa Tháng: +2

Hoa Hồng ROSE: Phốc, các người là đến nằm vùng sao?

Nửa Tháng: Chúng là thành tâm thành ý!

Natnat: Nguyên lai còn nói hai nhóm bạn tốt ai vênh hơn ai, kết quả hai quân đối chọi cư nhiên bên Xì Dầu sama kia lệch hoàn toàn, đáng tiếc a đáng tiếc, nhóm bạn tốt quyết đấu cái gì đây, quả nhiên chỉ là mây bay sao?

Bạch Gia Hắc: Xì Dầu quân đáng thương trong nhà cư nhiên dựng cờ khởi nghĩa, Xì Dầu quân có cảm tưởng gì không?

Xì Dầu:

Candy: Đi theo Cá sama tương đối có tiền đồ 0.0

Cá Chiến Đấu: Các người đang làm gì 0-0 Muốn làm kịch sao?

Mao Tuyền Ti: Chú cá nhỏ xoa đầu, cậu muốn phối, chị đây liền làm chuẩn bị cho cậu

~Hoa Hồng ROSE: Chị đây làm hậu kỳ cho cậu

~Natnat: Ê ê ê, đừng chạy đề, đêm nay có chính sự.

Xì Dầu: ?

Nửa Tháng: Thần ngủ, thân là nhóm bạn hữu của Cá sama, khụ khụ, biểu thị cần phải xét duyệt thực lực làm ~ công của người!

Cá Chiến Đấu: = =||| Các người

Xì Dầu:

Phẩm Chất Không Rõ Ràng: Thần ngủ, anh như vậy là không được, ở trước mặt nhà vợ còn đánh dấu ngắt câu các loại, rất không có thành ý >0

Candy: Xếp hàng, không có thành ý.

Xì Dầu: Đến xét duyệt đi.

Bạch Gia Hắc: Thẳng thắn ! Tôi thích!

Dư Thần bệnh nặng mới khỏi, đêm nay khẩu vị cũng tốt, vừa mới ăn cơm chiều mà giờ cậu đã rằng rắc rắc rắc gặm táo, ngẫu nhiên lại thò tay gõ vài chữ, nhưng thật ra cậu cũng hơi tò mò xem mấy cô nàng định làm cái gì.

Nửa Tháng: Khụ Khụ, chúng ta liền chọn mấy câu có ý nghĩa trong một trăm câu hỏi đến làm đi, ừa, cho các cậu hiểu biết lẫn nhau, đúng không?

Mao Tuyền Ti: Mọi người phía dưới bảo trì im lặng vậy xem, Nửa Tháng ra đề

~Nửa Tháng: Câu hỏi thứ nhất: Tính cách của đối phương như thế nào?

Cá Chiến Đấu: Lười

Xì Dầu: Rất tốt.

Nửa Tháng: Được rồi, câu hỏi thứ hai: Thích điểm nào nhất của đối phương?

Cá Chiến Đấu: Cái này.... Rất khó trả lời TUT

Xì Dầu: Toàn bộ đều tốt.

Nửa Tháng: Các người *khóc* Câu hỏi thứ ba: Đối với đối phương có chỗ nào bất mãn? Bình thường là vì chuyện gì?

Xì Dầu: Sẽ trộm khổ sở.

Cá Chiến Đấu: Có đôi khi cảm giác anh ấy lười đến không chút phản ứng.

Candy: Xuyên qua đến sắp xếp một chút.

Xì Dầu: Anh sẽ sửa.

Nửa Tháng: Hey hey không tồi. Câu hỏi thứ tư: Quan hệ của các người đạt đến trình độ nào rồi? [hey hey, loại câu hỏi này sao có thể không hỏi *cười tà ác*]

Xì Dầu: Trình độ rất sâu sắc.

Cá Chiến Đấu: Khụ, còn chưa tính là rất sâu đi.

Natnat: Ủa, đáp án này có mâu thuẫn nha, chứ không phải là thần ngủ nghĩ chính mình thực xôn xao —— Cá nhỏ lại thấy thần ngủ không đủ xôn xao ——?

Nửa Tháng: Xem ra khẳng định là như vậy rồi (^) Câu hỏi thứ năm: Bạn thích đối phương đến mức nào?

Dư Thần không ổn rồi, cậu phát hiện mặt mình nóng bừng lên rồi, cân nhắc một chút rồi bắt đầu đánh chữ.

Cá Chiến Đấu: Thích đến mức muốn được ở bên nhau

Xì Dầu: Ủa.

Nửa Tháng: Thần ngủ, anh thực qua loa! Câu hỏi thứ sáu: Lúc hai người bên nhau, làm cái gì là hạnh phúc nhất? [oa, rất phấn hồng]

Cá Chiến Đấu: Ừm, ở bên nhau là tốt rồi.

Xì Dầu: Em ấy làm cá kho tàu cho tôi ăn.

Phẩm Chất Không Rõ Ràng: Thần ngủ, cậu là cái đồ vừa lười vừa tham ăn ! Đánh.

Nửa Tháng: Phốc, ăn cá vân vân, chúng tôi đều hiểu được. Câu hỏi thứ bảy: Phương thức biểu đạt tình yêu của các người?

Cá Chiến Đấu:Thông cảm cho đối phương đi.

Xì Dầu: Ôm người ta ngủ.

Nếu đối là người khác nói câu này, động từ “ôm” tự nhiên sẽ có một ý nghĩa mờ ám khác, nhưng mà Dư Thần biết Thần ngủ nói câu này chỉ sợ thật đúng là ý nghĩa ôm ngủ thuần khiết mà thôi. Xem đến chỗ này, bạn học Cá nhỏ mơ hồ cảm thấy thần ngủ đối với hành vi xét duyệt nhóm bạn tốt nhiệt tình này cư nhiên có thể kiên nhẫn đối phó như vậy, có hơi nghi ngờ có phải là cố ý không đây?

Cứ tưởng tượng như vậy, Dư Thần hơi ngượng. Đây đều là hậu quả của việc hôm trước bản thân bắt an bùng nổ ury khuất với thần ngủ a, xem đi, hiện tại người ta còn xin ý kiến phê bình của các cô nương kia, chính là cơ hội để trực tiếp tú ân ái. Nhưng mặc kệ thần ngủ ẩn giấu thứ tâm tư gì, dù sao nhóm bạn tốt này đối với khó có dịp thần ngủ chịu hợp tác, thái độ khẳng định là vui sướng quá nhiều kèm kinh ngạc.

Nửa Tháng: Tôi nghĩ đến hiện trường lần trước của chúng ta đã nói qua “_”

Candy: Hạnh phúc chính là mèo ăn cá, cún ăn thịt, thần ngủ ôm tiểu thụ XD

Mao Tuyền Ti: Phốc, GJ

Nửa Tháng: Khụ khụ, Câu hỏi thứ tám: Xin hỏi bạn là công hay là thụ?

Cá Chiến Đấu:

Xì Dầu: Thực tiễn đã rồi nói sau.

Natnat: Cư nhiên!! Cư nhiên còn chưa có thực tiễn!!

Candy: Thần ngủ, anh đồ , đồ 2, đồ lười, thực tiễn một chút cũng không mang thai a, anh cư nhiên đến tận hôm nay còn chưa có xuống tay, tôi khinh bỉ anh a a a.

Mao Tuyền Ti: Thần ngủ, anh không phải là có vấn đề gì khó nói chứ 0.0 Tôi có quen một bác sĩ có thể giới thiệu nha, Tiểu Bạch có kỹ thuật có thể có vấn đề nha.

Bạch Gia Hắc: GV 30G+, có muốn hay không hey hey, muốn liền cầu tôi a!

Xì Dầu: Tuy rằng tôi còn chưa xem hết, nhưng tôi vừa nhìn qua, tổng cộng có 42G

Bạch Gia Hắc: Gào khóc, thần ngũ tôi muốn, cầu anh!!

Mao Tuyền Ti:

Phẩm Chất Không Rõ Ràng:

Natnat: Tiểu Bạch, tôi không quen cậu “_”

Dư Thần đang uống nước dở chỉ liếc qua màn hình một cái, thiếu chút nữa phun toàn bộ nửa lên màn hình, sự vô sỉ của Tiểu Bạch thật sự là càng ngày càng xuất thần nhập hóa.

Nửa Tháng: Haizz haizz Chủ đề chính! Câu hỏi thứ chín: Đối phương hiện tại có phù hợp với người lý tưởng của bạn hay không? [Thiệt nhiều vấn đề về H đều không có đất dụng võ, cần khăn tay]

Xì Dầu: Ủa.

Cá Chiến Đấu: Ủa.

Nửa Tháng: Nga nháo, bởi vì các người không H, thành ra bản một trăm câu hỏi cứ nhiên bị tình giản chỉ có mười câu hỏi *khóc ròng* Câu hỏi cuối cùng: Mời nói một câu với người yêu của bạn.

Cá Chiến Đấu: Em..... Chờ em chuẩn bị tốt rồi nói sau đi. (Ở đây, từ mà Dư Thần dùng có hai ý nghĩa, một là công tác chuẩn bị, hai là nổi lên =))) đúng kiểu cá ý, nên tớ nghĩ tác giả chơi chữ nhưng không dám chắc, cứ dùng nghĩa hai cho chắc ăn)

Xì Dầu: Ủa, anh chờ,

Hoa Hồng ROSE: Toàn trường ăn buổi vậy xem, tuy rằng biểu hiện khảo hạch của Xì Dầu quân không tính là quá vẹn toàn, nhưng khí trường một tên nguyên đánh, một người nguyên chịu giữa Xì Dầu và Cá quá nghiêm trọng, mà hai người phân biệt vai đánh và bị đánh luân phiên thay đổi. Cứ nhiên cảm giác không có cách nào bới móc là sao đây ?!

Mao Tuyền Ti: Một tên nguyên đánh, một người nguyên chịu +1

Nửa Tháng: Cứ nhiên cảm giác không có cách nào bới móc là sao đây +1, cảm giác tìm không được điểm nào để phỉ nhổ = =

Xì Dầu: XD

Hoàn chương 28

29. Chương 29: Sớm Muộn Gì Cũng Phải Gặp Gia Trưởng

Giữa trưa thứ bảy, Tổng Trưởng Nho vội vội vàng vàng chạy đến bao sương đã được đặt trước tại nhà hàng, ngay khi anh đi đến cạnh cửa liền bất chợt dừng lại. Nên lịch sự gõ cửa hay là cứ trực tiếp đẩy cửa bước vào đây? Tổng đại ca trư sâu hai giây, rồi quyết đoán đẩy cửa vào, hoàn hảo không phải nhìn thấy hình ảnh phi lễ chờ nhìn nào cả.

Ghế lô bên trong vừa khéo có hai người đang ngồi đối diện nhau, người đàn ông mặc áo sơ mi trắng đưa lưng về phía cửa, Tổng đại ca chỉ có thể nhìn thấy em trai mình hình như đang thay người đàn ông xa lạ kia xắn tay áo. Thấy Tổng Trưởng Nho vào cửa, Dư Thần vội vã nháy mắt ra hiệu với Khương Hữu. Thần ngũ thông dong đứng lên xoay người, hướng về vị gia trưởng chân chính lần đầu gặp mặt của nhà Cá bày một nụ cười mỉm khéo léo thăm hỏi. Sau đó đi về phía bên Dư Thần mà ngồi, đưa vị trí trống đối diện hai người cho Tổng đại ca.

Kỳ thật từ ngày nghe được giọng nói xa lạ của người đàn ông này qua điện thoại của Dư Thần, trong lòng Tống đại ca vẫn luôn bồn chồn. Hơn nữa sau khi Dư Thần nói hai người là bạn qua mạng, lại càng làm anh liên tưởng đến nhiều tình tiết kinh khủng vô danh. Tỷ như lừa tiền, lừa tình vân vân, đương nhiên em trai nhà mình cũng không có tiền để mà lừa, nhưng mà để bị lừa tình thì rất nghiêm trọng nha. Cho nên Tống đại ca từ đó luôn tỏ ý cần phải sớm gặp mặt vị “Bạn qua mạng của em trai” này.

Dư Thần và Khương Hữu bên kia bàn bạc một hồi, Thần ngủ đại khái cũng thông cảm cho lo lắng và bồn chồn của Tống đại ca, thực thản nhiên quyết định thời gian gặp mặt là thứ bảy này. Vì lẽ đó mà có cuộc gặp tam giác giữa ba người lúc này đây.

Sau khi vào bàn ăn, việc đầu tiên Tống đại ca làm là dùng ánh mắt được tôi luyện bao năm trên thương trường quét từ một lượt từ trên xuống người đàn ông đối diện lần đầu nhìn thấy kia. Áo sơ mi trắng đơn giản, kiểu tóc nhẹ nhàng khoan khoái, thân thể thẳng tắp, rất có tinh thần. Chỉ có điều, cộng điểm mạnh mẽ trong mắt Tống đại ca lại chính là ánh mắt kiên định nhân từ của đối phương, không kiêu ngạo, không siểm nịnh.

Đánh giá hoàn tất, Tống Trường Nho cuối cùng cũng vươn tay: “Tống Trường Nho, anh kè của Tiểu Thần, xin chào.”

Khương Hữu lịch sự bắt lấy tay anh: “Xin chào, Tôi gọi là Khương Hữu, bạn..... trai của Cá.”

Tống đại ca có lẽ không nghe ra sự khác biệt giữa từ ‘Cá’ và ‘Dư’, chắc hẳn Khương Hữu gọi Tiểu Thần là “Dư”, chỉ cảm thấy dùng họ người yêu làm xưng hô cũng không hề lạnh nhạt, mà còn thực đặc biệt.

Mà lúc này người đang ôm chén nước là Dư Thần cũng sững sốt vô cùng, hình như nhiệm vụ giúp bọn họ giới thiệu lẫn nhau này hẳn là của mình nhỉ?

Hôm qua Tống đại ca phải tăng ca, thứ bảy vừa rời giường đã đến giờ hẹn, lúc này bụng đói kêu ùng ục, tuy rằng khảo sát người yêu của Tiểu Thần là nhiệm vụ bậc nhất, nhưng vừa ăn vừa tìm hiểu không phải là càng tốt sao. Cho nên ngay sau khi tự giới thiệu xong, Tống Trường Nho lập tức gọi phục vụ đến gọi món.

Trao đổi vài lời, Tống Trường Nho mới biết Khương Hữu và anh cũng gần bằng tuổi, nghĩ nghĩ Khương Hữu còn lớn hơn Dư Thần bốn năm tuổi, một bên cảm thấy có người có thể chiếu cố Tiểu Thần mà an lòng, một bên lại lo lắng hai người tuổi tác cách biệt cùng kinh nghiệm trải đời khác nhau, có thể tạo thành ngăn cách hay hiểu lầm hay không. Xem đi, làm gia trưởng quả nhiên không thể thiếu mấy thứ lo lắng vẩn vơ.

Thực ra Tống đại ca sau khi biết tính hướng em trai mình, cái loại lo lắng rằng sớm muộn cũng phải gả em trai đi vẫn luôn làm anh đau đầu. Bởi vì Dư Thần lớn lên diện mạo thanh tú, chiều cao giữa đám nam sinh không tính là phát triển, Tống đại ca đối với thế giới đồng chí còn chưa hiểu hết, nội tâm một mực mơ hồ cảm giác được em trai mình thuộc dạng bị người dẫn dắt không phải là loại dẫn người, thành ra đối với việc Dư Thần yêu đương luôn định vị trong đầu không phải là “em trai kiếm vợ” mà là “em trai bị người bắt cóc”. Từ đó có thể thấy được Tống đại ca sao có thể không lo lắng đau đầu đây? Mà vị Khương Hữu trước mặt này, với thân cao cùng thể lực của Tiểu Thần không cần hoài nghi, chắc chắn không có chút ưu thế nào, hơn nữa đến cả khí thế đối phương cũng ăn đứt Tiểu Thần.

Tống đại ca thở dài, bực mình a!

“Anh cả, sao anh không ăn,” Đầu sỏ gây chuyện lại không biết gì về nguyên nhân khiến anh cả nhà mình phải hao tâm tổn trí, vừa thấy Tống đại ca ngừng đùa, chỉ sợ anh có gì bất mãn với Khương Hữu, liền vội vàng ân cần gấp mấy miếng măng Tống đại ca thích nhất đặt vào bát anh, “Món này làm ngon lắm, anh cả mau nếm thử đi.”

Bữa ăn này ngược lại chỉ có Khương Hữu là thông dong nhất, tuy rằng thế có không chút phúc hậu, nhưng Khương Hữu không thể không nói may mà Tống Trường Nho không phải là anh ruột của Dư Thần, cho nên cho dù đối phương có cố ý làm khó dễ anh, thì cũng không thể thật sự khống chế việc anh và Dư Thần yêu nhau.

“Anh còn chưa có bạn gái, em đã chạy trước anh một bước rồi.” Tống Trường Nho lặng lẽ chuyển đề tài, đem ưu sầu của bản thân bí mật hóa thành vô tình cần nhắc.

Dư Thần cười ngượng ngịu, ngay cả ống tay áo sắp chạm đến đồ ăn cũng không để ý. Khương Hữu nhanh tay đỡ ống tay áo quá dài của Dư Thần lên, cẩn thận xắn lên hai vòng mới tránh được bị kịch dính đầy nước sốt. Trong tâm anh vẫn không hiểu, chính mình rõ ràng căn theo ước lượng vóc người của Cá nhỏ mà rất tự tin, thời điểm ngẫu nhiên nhìn thấy cái áo sơ mi dài tay này liền tâm huyết dâng trào mua luôn, còn cực kỳ hưng phấn gửi đi ngay trong ngày, không nghĩ tới hôm nay nhìn thấy Dư Thần mặc lên người mới biết cái áo hơi lớn. Chỉ sợ là Cá nhỏ gầy hơn cả tưởng tượng của anh. Khương Hữu im lặng nhũu mày.

Cứ ăn dần, ba người đều có hơi lệch khỏi quỹ đạo của chủ đề chính, vốn ai đó định nhân lúc Tổng đại ca khảo sát mà nói dăm ca câu tốt đẹp, hướng chỉ đối với người từng trải như Tổng đại ca mà nói, kỳ thực để quan sát phẩm hạnh một người, căn cứ lớn nhất cũng không chỉ là ngôn ngữ, mà còn trong cử chỉ đơn giản để lộ ra bản chất con người. Vậy nên về sau đề tài dần dần biến thành thành Tổng đại ca làm nhằm gì đó về thương trường. Khương Hữu không coi là thương nhân, thế nhưng vẫn có thể ung dung ứng phó trôi chảy mấy vấn đề về phương diện làm ăn, bỏ lại Dư Thần một mình vùi đầu ăn cá.

Đang cùng Khương Hữu vui vẻ nói chuyện, Tổng đại ca lại dường như nhớ tới chuyện gì, vội vàng thừa dịp chính mình chưa quên dặn dò Dư Thần: “Tiểu Thần, anh xem, nếu hai người định chung sống, cảm thấy quyết tâm rồi, liền sớm ngày gặp mẹ em đi.”

Dư Thần cắn dưa cùm cụp, đau đến chảy nước mắt, chờ bớt đau nhức mới nhẹ nhàng ừ một tiếng: “Em biết rồi.” Chỉ mong mẹ không cần không tiếp nhận được.

“Tiểu Thần,” Tổng đại ca đương nhiên nhận ra Dư Thần suy sụp tinh thần, vội vàng giải thích một câu, “Em yên tâm, dì khẳng định sẽ không làm khó dễ các em. Anh nói thật với em, anh về nhà vài lần, dì đều thử thăm dò anh tình huống của em, sợ em ngại nói với dì, nhờ anh làm anh trai phải quan tâm em nhiều hơn. Dì còn nói nếu anh có quen biết ai đáng tin cậy, thì giới thiệu cho em. Lần trước cho em gặp Nghiêm Mặc, cũng là do anh thấy Nghiêm Mặc không tồi, về phương diện khác cũng là nghĩ tới lời nhắc nhở của dì, cho nên” Tổng đại ca nói liền một hơi, đến đây mới nhận ra có hơi không đúng, chính mình sao lại nói toạc ra vụ Tiểu Thần xem mắt lần trước thế này?

Sắc mặt của Khương Hữu quả nhiên không được tốt cho lắm, công khai nắm lấy tay Dư Thần: “Cảm ơn anh đã lo lắng, về sau không cần nữa.”

“Đó là, đó là, không phải là do tôi không biết Tiểu Thần đã có đối tượng rồi sao,” Tổng Trưởng Nho cười hòa, một bên ai thán bản thân là nhà vợ sao lại ngược lại bị người tới cửa lấn áp, cười lên cả đầu thế này, “Tiểu Thần, em cũng thực là. Loại chuyện này cũng không chủ động nói cho anh biết, nếu không phải anh vừa lúc gọi điện thoại đến bị Khương Hữu nhắc máy, em còn tính giấu đến bao giờ?”

“Cũng không phải, đêm đó vốn em định nói rồi, nhưng nhìn anh hững hờ bình bình, nên ngại phá hoại thôi.” Dư Thần bị anh cả khiển trách khiến cậu thiếu chút cần phải đùa.

Lần gặp mặt này cũng tính là viên mãn, thời điểm bước ra khỏi ghế lô, Tổng Trưởng Nho cùng Khương Hữu đã bày ra bộ dáng anh hùng tiếc anh hùng. Dư Thần nhẹ nhõm thở một hơi dài. Tổng đại ca ra khỏi khách sạn liền đi lấy xe, Khương Hữu vốn muốn trực tiếp đưa Dư Thần đi, sau vẫn là đứng lại chờ chào cậu cả một cái rồi mới đi.

Tổng Trưởng Nho lấy được xe liền bắt gặp Khương Hữu lôi kéo Dư Thần đứng ở ven đường nhìn ngắm xung quanh. Anh quay xe đến gần hỏi: “Các em định đi đâu?”

Khương Hữu quan sát sắc trời, ánh nắng chói chang độc hại chiếu thẳng vào mắt: “Đến ký túc của Cá lấy đồ, chiều đến chỗ tôi.”

Tổng đại ca nhận thấy Khương Hữu hình như không lái xe đến, thuận miệng tốt bụng đề nghị: “Cậu ở đâu, tôi đưa các người đi.”

Tiếp đó Khương Hữu mới nhớ ra mình còn một thông tin chưa báo cáo, liền nói: “Cậu cả, tôi ở Nam Kinh.”

Cậu cả lúc này mới thật bị kinh sợ, thật giống như đêm trước mới đàm tốt chuyện gả con gái, nhà thông gia lại chạy đến kêu con rể bỏ trốn. Xét thấy đường lớn không thể đỗ xe lâu, Tổng đại ca đành phải để hai người lên xe trước rồi nói.

Hoàn chương 29.

30. Chương 30: Mấy Trò Đùa Giỡn Kia, Anh Một Vừa Hai Phải Thôi

“Cho nên nói, các em đây là yêu xa?”

Khương Hữu ôm lấy Dư Thần ngồi ghé sau, ở sau lưng Tống Trường Nho im lặng gật đầu.

Tống đại ca đối với hai từ “yêu xa” này cực kỳ không có hảo cảm. Mỗi tình đầu của anh năm đó, yêu nhau cả bốn năm đại học, chỉ vì sau khi tốt nghiệp, Tống Trường Nho ở lại thành phố này lập nghiệp, bạn gái lại vượt đại dương ra nước ngoài tiếp tục học, hai tháng trôi qua liền thảm thiết chia tay. Từ đó có thể thấy lực sát thương vượt trội của yêu xa. Vừa biết Tiểu Thần cũng là yêu xa, trong thâm tâm Tống đại ca thật không thoải mái chút nào.

Cá nhỏ hiển nhiên biết anh cả nhà mình vẫn luôn lưu luyến với đoạn tình cảm chết non kia, biết anh đối với yêu xa có bóng ma tâm lý, đành phải nhẹ giọng an ủi anh: “Anh cả, anh đừng lo lắng, hiện tại đường xá thông rộng, lái xe một tiếng rưỡi là đến rồi, ngoài thành phố với trong thành phố cũng na ná như nhau thôi.”

Điểm này Tống Trường Nho đương nhiên biết, nhưng giao thông thuận tiện không có nghĩa là cảm giác ngại ngùng khi xa cách sẽ không tồn tại. Từ Bắc Kinh bay đến Nam Kinh, một nam một bắc bay cũng chỉ mất hai tiếng đồng hồ. Nhưng cái đó cùng cảm giác hai người ở chung một thành phố hoàn toàn bất đồng. Mặc kệ là tần suất gặp mặt hay là cái thứ tín niệm ghim trong tim rằng người yêu có phải vẫn yêu mình không.

Tống đại ca buồn rầu đến mức mặt mày nhăn tít lại, thế nhưng Khương Hữu lại tỏ ra rất thản nhiên, lên tiếng giải thích: “Cá nhỏ tốt nghiệp mà không đến Nam Kinh thì tôi sẽ đổi nơi làm việc.” Cho nên cậu cứ yên tâm đi.

Đã nói đến bước này, Tống đại ca cũng chỉ có thể chúc phúc cho bọn họ. Chỉ là cho đến tận khi xe chạy đến cổng trường Dư Thần, từ sau kính dôi theo bóng dáng đang đồng hành xa dần của hai người, nội tâm Tống đại ca vẫn thầm nhủ: Vị Khương Hữu nhà Tiểu Thần kia, trước đó rõ ràng là một thanh niên tinh thần mười phần, sao giờ vừa xuống xe lại cảm giác như có hơi. biếng nhác? Áo giắc nhí! Tống đại ca huy huy đầu, xua tan mấy suy nghĩ vẩn vơ, lái xe rời đi.

Khương Hữu cùng Dư Thần đi đến dưới lầu ký túc xá, anh vẫn như cũ đứng dưới gốc cây đại thụ trước cửa chờ người. Vừa đúng lúc Trần Khoản ôm ván trượt nghênh ngang đi ra, quan sát Dư Thần một cái rồi hớn hỏ hỏi: “Hey, ông về rồi.” Hắn tiến sát đến bên tai Dư Thần, ánh mắt chỉ về phía Khương Hữu, nhẹ giọng hỏi: “Vị kia là?”

“Anh tôi.” Dư Thần thuận miệng trả lời.

Bạn học Trần Khoản nghi hoặc: “Tôi nhớ rõ anh ông đâu có giống như vậy! Hình như đâu có đẹp trai thế này, ừ, tôi khăng định đấy.”

Dư Thần tiếp tục nói mò: “Một ông anh khác.”

“Nga ~ Thì ra không chỉ có một ông anh,” Trần Khoản ngộ ra, lại liên tưởng tới một chuyện, “Tặng đặc sản lần trước là anh nào?”

“.....Anh này.”

Trần Khoản nhếch khóe miệng, đến trước mặt Khương Hữu lễ phép tươi cười, gật đầu chào hỏi: “Anh của Dư Thần, đặc sản Bắc Kinh lần trước ăn ngon lắm, cảm ơn anh.”

Khương Hữu vừa nghe đã hiểu hết mọi chuyện: “Không cần khách khí.”

Lúc này Trần Khoản mới chịu rời đi. Dư Thần an ổn tiến vào ký túc xá, thầm nghĩ, bạn học Trần Khoản tò mò về vị “em dâu” kia muốn chết, thế nhưng đến lúc cho hắn thật sự gặp người ta, đáng tiếc bản thân Trần Khoản lại chẳng ý thức được gì cả.

Thu thập xong hành lý tùy thân, lại xách thêm một túi sách vở lớn, Dư Thần chạy xuống dưới lầu. Khương Hữu vừa thấy người đến liền vươn tay tùy tiện xách lấy túi của Dư Thần, cũng rất nhẹ. Đây là lần đầu tiên hai người cùng ngồi xe khách, vừa lên xe, Dư Thần đã đào bới túi thịt bò cậu mang theo ra, phân cho anh cùng ăn. Hôm nay thần ngủ mặc áo sơ mi trắng cùng quần âu đen, cùng với bộ tác phong thanh thản lúc ở nhà có hơi khác, rốt cục cũng hiển lộ ra khí chất thành phần trí thức tinh anh. Lại chú ý đến tóc của anh, Dư Thần mới kinh ngạc kêu lên: “Anh cắt tóc rồi?”

Khương Hữu gật đầu, kỳ thật thay đổi không nhiều, chính là trông có tinh thần hẳn, khó trách Dư Thần lúc này mới phát hiện ra. Có thể thấy được Thần ngủ tuy là rêu rao tin rằng anh kể của Dư Thần không có quyền không chế chuyện gì, nhưng trước khi hai bên gặp mặt, thần ngủ vẫn có bỏ chút tâm tư.

Một mỗi cả ngày, đến khi hai người chạy được đến nhà Thần ngủ thì cũng sắp đến giờ cơm tối. Dư Thần ở phòng bếp xắt cà rốt thành sợi, thần ngủ ở bên cạnh rửa rau.

“Đêm nay em muốn mượn mấy tính của anh một chút, được không?” Dư Thần giờ đây hoàn toàn hối hận vì sao lúc trước lại đi mua máy tính bàn, để rồi lúc chạy đi chỗ khác lại không có máy tính để dùng, thật bất tiện.

Thần ngủ đang vô cùng nghiêm túc đứng rửa rau, chỉ quay đầu dùng ánh mắt kỳ quái nhìn Dư Thần: “Không phải đều là tài sản chung rồi sao, hỏi anh làm gì.”

Khi nào thì biến thành tài sản chung rồi? Dư Thần rùng mình một cái, Thần ngủ lại kiên nhẫn giải thích: “Hôm nay không phải đã gặp qua người nhà?” Nghĩ nghĩ chút, Thần ngủ lại nói tiếp: “Em từ chức đi, chuyên tâm học là được rồi, không cần vất vả như vậy nữa.” Thần ngủ nói như vậy, ý tứ chính là muốn gánh vác học phí cùng phí sinh hoạt của Dư Thần.

Thế nhưng Dư Thần vẫn kiên quyết lắc đầu: “Không cần, hiện tại em ứng phó vẫn tốt.” Lúc ấy Tổng đại ca đầu phải chưa từng đưa ra đề nghị như vậy, thậm chí còn nhượng bộ nói rằng chờ sau khi Dư Thần tốt nghiệp có thể trả lại, nhưng Dư Thần vẫn không chịu, làm việc ngoài giờ vất vả thì vất vả chút, chính là vững chắc, hơn nữa có cảm giác thành tựu thỏa mãn. Đối với thần ngủ, biết đối phương có tâm ý như vậy, cũng đủ rồi. Dư Thần thật sự không muốn đến cả phương diện tài chính cũng thua người ta.

“Chính là anh bất mãn,” Thần ngủ cau mày, “Anh không muốn sáng mai lại phải đưa em về.”

Thần ngủ nhíu mi cần nhẫn tăng thêm vài phần trẻ con nơi anh làm Dư Thần nhìn không được rất muốn cười to: “Sáng mai em không về, tối mới về. Em đã đổi giờ học với học sinh bên kia, chuyển buổi học tuần này sang dạy từ tuần trước rồi.”

Khương Hữu ban đầu vẫn hơi mơ hồ, nhưng anh cũng rất nhanh đã kịp phản ứng lại, vút đóng rau dưa trong tay vào đĩa, anh tiến đến ôm lấy thắt lưng cậu từ đằng sau: “Sinh nhật vui vẻ.”

“Còn chưa tới mà.” Lưng Dư Thần sợ ngứa, vội vàng né sang bên cạnh.

“Vậy sinh nhật ngày mai vui vẻ.” Thần ngủ thở dài, nói, “Nếu không thể cùng em qua sinh nhật âm lịch, vậy cùng nhau qua sinh nhật dương lịch đi.”

“Lại nói sao lần trước anh hỏi em về sinh nhật âm lịch?”

“Không nhớ rõ là nhìn thấy lúc nào, có lẽ là trên không gian QQ của em?” Thần ngủ bày một bộ dạng băn khoăn, hiển nhiên là nhớ không ra.

“Anh tránh ra, phải cho cá vào nồi.”

Khương Hữu rốt cục cũng chịu thả tay ra, nhưng lại không chịu cách quá xa, loáng thoáng tiếng anh thì thầm: Cho cá vào nồi không phải là việc mà anh nên làm sao, Dư Thần hiểu đây là hệ quả sau lần cậu tự mình cho cá vào nồi, bị giọt nước sôi bắn lên mu bàn tay, làm nổi lên một bọt nước rất là lớn, từ đó Thần ngủ liền nói với cậu, từ nay về sau “việc nặng” như cho đồ ăn vào nồi này phải để cho người “da dày thịt béo” như anh gánh vác. Lúc đó Dư Thần nhìn đến làn da so với mình còn trắng nõn mịn màng hơn gấp mấy lần của Thần ngủ, tự động yên lặng phủ quyết loại đề nghị vô lý này.

Chỉ có điều giờ phút này lại nghe được cái người trước kia cả nói cũng lười bồng nhiên nhủ thầm câu đấy, hơn nữa còn là cái loại nội dung này, mà chả hiểu sao cái nội dung này lại khiến người nghe đỏ bừng cả mặt

thế kia?

Thần ngũ tự nói xong lại tiếp tục ở bên cạnh quấy rầy đầu bếp: “Cá nhỏ, em muốn có quà sinh nhật gì?”

Dư Thần lắc đầu: “Anh đừng tiêu tốn.” Quả nhiên là phong cách của Thần ngũ, nhàn hạ hết mức, ngay cả mua quà cũng trực tiếp tham khảo đường sự.

“Vậy anh tự chọn.” Thần ngũ nói thật tiêu sái, chốc lát sau lại bắt đầu quay sang ca ngợi Cá nhỏ: “Cá, em nấu cơm còn ngon hơn mẹ anh.”

Thần ngũ hôm nay nói nhiều đến mức đáng ghét, cứ vòng quanh vo ve bên tai Dư Thần, quanh quẩn không chịu đi. Dư Thần hiển nhiên dần bị thứ tạp âm trung hòa với các loại ồn ào trong phòng bếp làm nổi lên hứng thú nói chuyện: “Sao có thể, mà em cũng chưa từng nghe anh đề cập đến chuyện trong nhà.”

“Trong nhà,” Khương Hữu nguyên bản là biểu cảm thả lỏng sinh động, nghe thấy câu này chỉ chết lặng cười nhạt: “Tình cảm nhà giàu so với giấy còn mỏng hơn, không có gì đáng nói.”

Tựa hồ hỏi điều không nên hỏi rồi, Dư Thần có hơi bối rối, động tác trên tay cũng ngưng lại.

“Đừng làm bộ dáng ủy khuất như vậy, anh tận lực trả lời câu hỏi là được rồi mà?” Thần ngũ vươn tay sờ mó thất lưng của cậu, quả nhiên khiến Dư Thần phải vừa cười vừa trốn, thẳng cho đến khi cậu chịu cầu xin tha thứ, Khương Hữu mới nói dăm ba câu giải quyết gút mắc: “Ông già thời trẻ kiếm được rất nhiều tiền, trong nhà chỉ sợ cũng phải có mấy phòng, theo cách nói của người xưa ý, anh là con cả nhưng của thứ sinh, hiểu không? Cho nên chuyện của ông già với anh không có liên quan, khi đó anh làm việc xa nhà, mẹ anh một lòng một dạ đặt trên người em trai anh, cũng coi như không liên quan đến anh.”

(nhà có mấy phòng: Người TQ xưa gọi vợ cả là chính thất, “thất” cũng nghĩa là phòng, tức là phòng chính, vợ lẽ là thiếp thất, nhà có nhiều phòng nghĩa là chồng nhiều vợ lắm bồ =)))

Ấn theo suy nghĩ của Dư Thần, loại tính cách biết hưởng thụ cũng như biết cách tạo điều kiện để hưởng thụ như Thần ngũ, ít nhất cũng phải là gia đình hạnh phúc ấm no, không phải lo cơm áo gạo tiền, giờ xem ra chỉ đúng phân nửa. Dư Thần nghe xong ngây ngẩn cả người, thẳng đến khi được Khương Hữu nhắc nhở, mới phát hiện nãy không để ý nổi cá, giờ quả nhiên có một cỗ mùi khét lẹt bay ra, xem đi, cá đã cháy hết một nửa rồi.

Hoàn chương 30.

31. Chương 31: Có Danh Tiếng Cùng Có Người Thật, Cái Nào Quan Trọng Hơn

Cá kho tàu Dư Thần làm ăn quá ngon, điều này cứ nhìn biểu hiện của thần ngũ là biết. Cho nên Khương Hữu giờ đây chỉ có thể trơ mắt nhìn khung xương cá cùng với phần cá bị cháy khét lẹt còn sót lại kia mà tiếc nuối, con cá này nếu không cháy, không phải còn có thể ăn nhiều thêm mấy miếng sao?

Nhưng thật ra Dư Thần ăn uống no đủ lại không cảm nhận được phần tâm tư vô sỉ như vậy của Thần ngũ, ăn cơm xong, thần ngũ thu dọn bàn ăn, cậu thì không chút áp lực chạy vô phòng ngủ mở máy tính. Cỗ máy tính bàn trong phòng ngủ của thần ngũ có vẻ cũng có tuổi rồi, giắc cắm phía trước của cục CPU không có phản ứng, Dư Thần lần mò nửa này mới tìm được chỗ cắm microphone ở đằng sau.

Khương Hữu chà đạp căn phòng bếp một lượt xong, chạy đến phòng ngủ thì thấy Cá nhỏ đang chui rúc dưới gầm bàn: “Rơi đồ sao?”

“Nga, không có,” Dư Thần từ dưới gầm nâng đầu lên trả lời, “Tìm giắc cắm, giắc cắm mic ở phía trước hình như hỏng rồi.”

“Cái giắc cắm mic kia hỏng từ trước rồi, anh lấy notebook cho em.”

“Không cần đâu,” Dư Thần thổi một hơi vào mic, quả nhiên đã hiện được sóng mic, “Ồ phía sau vẫn dùng được.”

“Em muốn làm gì, ghi âm à?” Thần ngủ bị sự chịu khó của người yêu nhà mình đã kích một chút, lần đầu tiên đối với bộ dạng ôm thái độ bình thản quanh năm kéo âm của mình có hơi hổ thẹn nha.

“Không phải,” Dư Thần thử mic một chút, xác định hết thấy đều ok, mới lấy ra một cái USB bắt đầu sắp xếp lại beat được lưu bên trong, “Hôm nay có ca hội sinh nhật của một CV em quen, được mời đến làm khách quý, hát hai bài.”

“.....Có hơi thiệt.”

“Cái gì?” Dư Thần chả hiểu gì.

Chỉ thấy thần ngủ bày ra vẻ mặt tiếc nuối: “Sinh nhật của anh sớm qua rồi.”

Cuối cùng cậu cũng kịp phản ứng lại, đây là thần ngủ thuận tiện đòi quà sinh nhật bổ sung sao? “Vậy phải làm sao bây giờ?”

Khương Hữu kê sát vào cậu, nhìn nhìn đồng beat của Dư Thần, bỗng nhiên lôi một bản demo ra desktop, chính là nhạc đệm của bản hợp xướng lần trước của hai người: “Đêm nay em hát bài này đi.”

“A? Chính là bài hợp xướng đó a, em hát một người làm sao được.”

“.....Không có việc gì,” Lại thấy thần ngủ nhanh chóng kéo beat vào CE, sau đó đem bản “Âm thô Xì Dầu (đã chỉnh sửa).mp3” ở bên cạnh tiếp tục kéo vào nốt, ngay cả đối chiếu một chút cũng không cần, nhịp điệu vang lên vừa vặn phối hợp với tiếng hát, “Như vậy không phải được rồi sao.”

Tuy rằng không hiểu vì sao Thần ngủ lại kiên trì muốn mình hát bài này, cũng biết ở ca hội sinh nhật của người khác lại hát bài mà một nửa là âm thô thực không có thành ý, nhưng nếu thần ngủ đã yêu cầu như vậy, Cá nhỏ cũng chỉ có thể chấp hành mệnh lệnh. “Em nhớ anh chưa từng mở ca hội đi? Cũng chưa bao giờ tham gia qua sao?”

Thần ngủ vốn là cong thất lưng đứng ở sau lưng Dư Thần, giờ đã cúi sát đến gần bên tai cậu lắc đầu: “Lười.”

Ngài không thể đổi một lý do khác hay sao, Cá nhỏ lệ rơi đầy mặt: “Vậy.... lần sau em mở ca hội, anh đến làm khách quý được không?”

Thần ngủ lại bất chợt chuyển sang chuyện khác: “Em là người thứ mấy?”

“Hả?”

“Trong các khách quý đêm nay, em là người thứ mấy lên sân khấu?”

“Người thứ năm, em vốn lo em không kịp lên mạng, bảo người ta xếp ở phía sau, nhưng vừa lại bảo họ chuyển lên thứ hai, em sợ tới muộn ảnh hưởng đến giấc ngủ của anh.”

“Tốt lắm.” Đầu thần ngủ điểm nhẹ một cái, rốt cục cũng không quấy rầy công tác chuẩn bị của Cá nhỏ nữa, quay ra bổ nhào lên giường.

“Anh muốn ngủ?”

“Còn sớm,” Mới bảy giờ, đương nhiên quá sớm, “Anh nghe em hát.”

Dư Thần yên lặng chấm mồ hôi: “Phải một lúc sau mới đến phiên em, hơn nữa máy tính này không phát loa ngoài được, anh không nghe được ca hội đâu. Mà cho dù đến lượt em Anh cũng chỉ có thể nghe được em gào thét, không nghe được beat đâu.”

“Không sao,” Thần ngủ vẫn tiêu sái hơn bao giờ hết, “Anh xem em nghe ca hội.”

“.....” Dư Thần chịu thua, không nói nổi cái gì nữa, đành quay đầu một bên nghe ca hội, một bên xoát mạng. Cho nên giữa hai người vẫn cứ là loại tình trạng đùa giỡn bed scene qua lại khiến người bực bội thế này, xem đi, ở trên giường nếu không phải là cả hai người đều ngủ thì chính là một tỉnh một ngủ, chờ khó có dịp người này tỉnh thì người kia bệnh, nếu không thì chính là một người trên giường, một người căn bản không lên giường.

Kỳ thực thần ngủ trong lúc đợi đến phiên Dư Thần hát cũng có hơi mơ hồ buồn ngủ, một mình nằm trên giường không buồn ngủ cũng sẽ buồn ngủ. May sao giọng hát thanh thoát của Dư Thần kịp thời cứu rỗi người sắp ngủ gật trên giường.

Vị CV mở ca hội thật ra cũng không phải là quá thân với Dư Thần, ngược lại lại đã cùng có CP kịch với Xi Dầu quân, chỉ là cái kịch kia bị Xi Dầu quân kéo âm rồi lại kéo âm kịch kỳ một, mấy kỳ sau bị quyết đoán đổi công âm. Cho nên Dư Thần vừa bật cái beat có âm thô của Xi Dầu quân lên, bị rất nhiều cô nương hiểu lầm thành Xi Dầu quân đến cổ vũ.

“Xi Dầu quân đến đây sao?”

“Kịch động kịch động, chưa từng nghe qua hiện trường của Xi Dầu quân”

“Gào khóc, lần đầu tiên đó!”

“Sao hình như tôi đã thấy qua cái ID trên mic? Rất là quen mắt nha –“

“Xi Dầu sama, fan NC thổ lộ ~”

“Xi Dầu quân cư nhiên xuất hiện ở ca hội của bà chủ, khiếp sợ.”

“Bà chủ, chương quây nhà anh tới rồi.”

Điều này làm Dư Thần có hơi khó xử, quả nhiên vì chính mình quá ít lên YY, cho nên đến cả ID của mình cũng không có người nhận ra. Đợi cho đoạn của Thần ngủ trôi qua, Dư Thần đều đã bị tiếng kinh hô của quần chúng nhân dân nhấn chìm đến hơi luống cuống.

Đương nhiên Dư Thần vừa mới hăng giọng, thanh thanh cổ họng thì đã có mấy cô nàng trong phòng ý thực được giọng vừa rồi của người nọ chỉ là nhạc đệm nha, hiện tại mới là khách quý chân chính. Dư Thần đợi đến đoạn nhạc trống mới tìm được cơ hội nói vài câu: “Khụ khụ, đầu tiên, chúc bà chủ Tiểu K sinh nhật vui vẻ, cái kia, làm cho mọi người thất vọng rồi, đây không phải là Xi Dầu quân, chỉ là nhạc đệm thôi.”

“Cá sama quá lười ê, còn hát bán hợp xướng.”

“Lại nói bài hợp xướng này đã nghe qua ở 5sing của Cá sama nha, rất hay ~”

“Gào khóc, ngao ngao, cá kho tàu dê! Xi Dầu + Cá”

Tâm Dư Thần cảm lạnh gào thét, đó là Xi Dầu sama của các người dù thế nào cũng bắt cậu hát nha, cũng không phải chính cậu lười nhác. Đợi sau khi Dư Thần hát xong hai bài, ngắt mic đi xuống, Thần ngủ nằm đó hướng Dư Thần hát hàm: “Sao thế, có người hiểu lầm em?”

“Đúng vậy, đúng vậy,” Dư Thần đứng lên rời khỏi máy tính, lao về phía giường, “Anh rất được mọi người nhớ thương đấy, có biết không?”

Thần ngủ thuận thế tiếp lấy người, điều chỉnh một chút cho Cá nhỏ nằm gọn trong lòng ngực anh: “Có người nhớ thương anh? Ừa, vậy em bắt giam luôn đi.”

“Được a, vậy hôm nào em mở ca hội, chương quây liền đến chào cửa một cái, thế không phải vừa có danh vừa có phận sao?”

Thần ngủ xoa xoa cái đầu mềm mại của Cá nhỏ, đột nhiên trở mình đặt người vốn đang tựa vào người mình xuống dưới: “Anh cảm thấy có danh có người thật cũng rất quan trọng.”

Đã sắp chín giờ rồi nhưng hai mắt Thần ngủ lại hiếm khi trong sáng dị thường, bộ dáng xem xét một lượt toàn thân Cá nhỏ thêm thuồng. Nhếch khe khóe miệng, Khương Hữu tiến đến bên tai Cá nhỏ nhẹ giọng thủ thủ: “GV xem không ít rồi, nên kết hợp thực tiễn.”

Dư Thần bị biểu tình lỗ mãng lạ lẫm của Thần ngủ đun cháy cả mặt, đột nhiên từ bị động hóa chủ động, nhướn người hôn khẽ lên mặt Thần ngủ: “Thực tiễn là tiêu chuẩn kiểm nghiệm duy nhất.” Chỉ là quyền chủ động rất nhanh lại về tay Thần ngủ.

Chỗ GV 42G kia có những gì, cảm nhận được sâu sắc nhất đương nhiên là bạn Cá nhỏ rồi. Lần trước thần ngủ đối với mấy câu hỏi về vấn đề công thụ kia rất kiên trì im lặng, giờ xem ra ngay tại thời điểm hai mươi

một giờ tối theo giờ Bắc Kinh, thần ngủ lại chẳng hề có chút buồn ngủ mông lung thường ngày, mà lại minh mẫn, tỉnh táo dị thường. Cho dù đối với người lâm trận mới bắt đầu học theo động tác của GV mà nói, chỉ sợ kỹ thuật vẫn có hơi trúc trắc, mà biểu cảm trên mặt thần ngủ lúc này hiển nhiên là biểu tình của kẻ xâm lược rồi.

Dư Thần cũng không nói rõ được đây có phải là may mắn hay không, nếu thật muốn để Thần ngủ hào phóng nằm đó cho cậu ăn, cho dù không chỉ nói cậu thiếu tự tin thì cũng là ăn không tiêu. Trong tiếng thở dốc quặn rũ mà người đang ở trên người cậu kia mang theo đan xen với từng động tác mạnh bạo, Dư Thần chỉ có thể đứt quãng nghĩ: Như thế này Cũng tốt.

Hoàn chương 31.

32. Chương 32: Sinh Nhật Có Bao Lì Xì Rất Rất Lớn Đó Nha

Cái người yêu ngủ như mạng đó cuối cùng có đang lâm trận giữa chừng mà ngủ gật hay không đây, loại chuyện huyền huyền thế này, xác suất phát sinh đương nhiên cũng rất huyền huyền. Hôm sau, Cá nhỏ dưới những tia nắng sớm đầu ngày mệt mỏi tỉnh lại, khuôn mặt hiện rõ vẻ thỏa mãn khó nói. Đây có lẽ cũng là lần đầu tiên Dư Thần ngủ sớm hơn Thần ngủ, mà lại dậy muộn hơn cả anh.

“Tỉnh?”

Thanh âm quặn rũ của Khương Hữu phiêu nhẹ bên tai, Cá nhỏ khẽ động thất lưng, cái loại đau xót lan ra tứ chi thật làm cậu vô cùng hối hận.

“Đau?” Khương Hữu tựa lại gần, thò tay áp lên trán Cá nhỏ. Lúc Dư Thần ốm, Khương Hữu đã đem loại chuyện sờ trán này làm thành thói quen, hiện giờ động tác sờ mó cũng trở nên thật tự nhiên. Xem ra không có phát sốt, Thần ngủ thở dài một hơi nhẹ nhõm.

Dư Thần lui về phía ổ chăn nhúc nhúc: “Hoàn hảo, không phải là rất đau.” Không biết ai đó từng nói với cậu, khi hai người phát sinh quan hệ cảm giác thân mật sẽ trở nên mãnh liệt hơn rất nhiều, giờ xem ra không phải nói mò nha.

“Sinh nhật vui vẻ, Cá.”

“Nga.” Bị một màn hôm qua quấy nhiễu đến đầu óc trì trệ, Dư Thần thiếu chút nữa không phản ứng nổi. Người đàn ông trước mắt hiếm khi hiển lộ vẻ tâm mãn ý đủ, so với cái cảm giác lạnh nhạt khi mới gặp mặt thật sự khác biệt rất lớn. Cho nên Dư Thần nhìn không được mở lời: “Có quà hay không?” Quả nhiên trước khi bị ăn còn không muốn ai kia lãng phí tốn kém, sau khi bị ăn lại lập tức thò tay đòi quà.

“Đương nhiên là có,” Khương Hữu chẳng chút chần chừ, động thân đứng dậy, mở ngăn kéo của tủ đầu giường rút ra một phong bì, đặt vào tay Dư Thần: “Anh lấy đồ ăn cho em.”

Phong bì mỏng dính, nhìn trong ra có thể bọc bên trong cái gì. Cá nhỏ bị hung hăng chà đạp cả đêm bỗng nhiên nảy ra mấy giả thiết lãng mạn: Chẳng lẽ là thư tình? Thẻ mất mặt chết đi được.... Sự thật chứng minh Dư Thần ngỡ ngàng cũng vô dụng, món quà của thần ngủ còn hiện thực hơn gấp mấy lần, bởi vì bên trong phong bì đơn bạc đó chính là một cái thẻ ngân hàng.

Khương Hữu bung chút nước lọc đến cho Dư Thần súc miệng, lại giúp cậu lau sơ qua mặt mũi chân tay, thế rồi mới đặt một bát cháo nóng hổi đến bên giường. Dư Thần uống hai ngụm nước, ánh mắt có hơi mất tự nhiên: “Cái thẻ này ...”

“Mật mã là 260425,” Thần ngủ lại ra vẻ tùy em, “Anh biết trong lòng em không tình nguyện nhận lấy, nhưng em xem, hai ta không ở cùng một thành phố, anh ngẫu nhiên còn phải ra ngoài công tác. Anh nghĩ em cũng không có cái gì mà gửi ngân hàng tiết kiệm. Cho dù em không muốn dùng đến, chút tiền này, cũng coi như em giữ cho anh an tâm. Nếu em có ốm đau gì đấy, anh không đến được cũng không cần phải quá sốt ruột.”

Thật ra về điểm này Khương Hữu có hiểu lầm nho nhỏ, Dư Thần tuy rằng ngày thường túng quẩn, nhưng cũng vẫn có chút tiền riêng, không nhiều lắm nhưng cũng đủ dư dả để ứng phó mấy cái sự cố ngoài ý muốn vặt vãnh. Dư Thần cũng là cố ý lưu lại chút tiền ấy, chính là muốn phòng trừ việc ngoài ý muốn. Tỷ như đột nhiên đi bệnh viện, hoặc là sau khi tốt nghiệp không thể lập tức tìm được việc làm, vân... vân. Dư Thần không giống như tình cảnh của đại đa số các bạn học khác, cậu không nhận cung cấp của người nhà, rõ ràng khẳng khái từ chối, nên đương nhiên phải làm tốt công tác chuẩn bị.

Chỉ có điều mấy câu nói của thần ngủ làm lời cự tuyệt của Dư Thần khó mà thoát ra được. Cậu nhớ đến lần sinh nhật của Tiểu shota đó, học trưởng Tiểu lôi kéo cậu đi cùng mua di động cho người ta, nhất định phải chọn loại có thể dùng tai nghe để tiếp máy mới được.

“Xa như vậy, ngày thường cũng gặp không được, có vấn đề to nhỏ gì, giấu lại sẽ cảm thấy không yên tâm, không bằng loại bỏ tận gốc cho đỡ phiền.”

Tiểu Dĩ Hàng từng mang theo cảm khái thần nhiên nói qua những lời này, mà giờ khắc này đây, biểu tình hiện trên mặt Thần ngủ lại như trùng khớp với từng chữ. Dư Thần hung hăng nắm chặt tấm thẻ trong tay này giờ. Yêu xa quả thật có đôi chút vất vả, mỗi một lần gặp mặt đều biểu thị chia lìa tiếp đó, mà ngay khi cần có người kề bên lại, đối phương lại khó mà xuất hiện đúng lúc. Chỉ là cũng vì yêu xa, mới làm cho vướng bận càng sâu, mới có thể cảm nhận được thứ cảm giác săn sóc hạnh phúc khó mà cảm nhận được ở người lúc nào cũng dính cùng một chỗ, loại tình cảm này thật khiến đương sự kiềm nén không nổi nổi chưa xót khi cảm giác được tâm ý của đối phương.

“Ừa, vậy em nhận nhé.” Dư Thần háp háp cái mũi chua chua, vẽ lên một gương mặt dương quang sáng sủa, vô tâm vô phế chiếm tiện nghi người khác, “Nhưng mà mật mã nghĩa là gì vậy?” Người giống như thần ngủ, không phải nên là phong cách đơn giản, ngắn gọn dễ nhớ, lại không dễ dàng bị kẻ trộm phá giải sao.

“Dễ nhớ lắm,” Khương Hữu thu lại cái bát trống không trong tay Dư Thần, “Cá Chiến Đấu, ghép vần chữ cái đầu zdy, đối ứng với số thứ tự trong bảng chữ cái tiếng anh là được.” (Cá chiến đấu có pinyin là zhan dou yu, zdy trong bảng chữ cái tiếng anh có số thứ tự là 26,04,25 =))) sau mình cũng phải làm thế này =)))

“Anh làm càng phức tạp.” Dư Thần lú lười nhận xét.

“Phức tạp à?” Thần ngủ lơ đãng trả lời, thuận miệng hỏi cậu một vấn đề anh càng quan tâm hơn, “Buổi tối muốn ăn gì?”

Dư Thần tỉnh ngủ đã là gần giữa trưa rồi, thần ngủ tính toán như thế này là cho Còn cho cậu uống cháo thay bữa trưa, vậy bữa tối là cho cậu ăn ngon lành hơn rồi.

Vận động xong thường sẽ có khẩu vị tốt hơn, nhưng xét thấy không thể tăng thêm gánh nặng cho cái mông đau nhức của mình, Dư Thần cũng chỉ có thể nhịn đau bụng tha có mấy món mà cậu đặc biệt tưởng nhớ: “Muốn ăn đậu nhặt, ừa, còn có canh cá trích.”

Dư Thần xem như loại người đặc biệt thích ăn cá. Những lần sinh nhật trước đây gần như thường thường hưởng thụ một bữa tiệc cá. Nào là cá kho tàu đến cá sốt chua ngọt, rồi lại đến canh cá trích, ngẫu nhiên bà nội còn có thể làm cho cậu món cá cơm chiên giòn bé xíu. Hiện tại bỗng nhớ lại món canh cá trích ngày bé hay ăn, quả thực nước miếng chảy ròng ròng.

Đến bữa tối, thần ngủ quả nhiên thỏa mãn Dư Thần. Anh mua vài món đặt lên bàn ăn, còn có thêm một cái bánh kem nhỏ. Đốt hai ngọn nến nhỏ cắm lên trên, Khương Hữu đặt trước mặt Dư Thần để cậu ước nguyện rồi thổi nến. Kỳ thật Dư Thần chưa bao giờ có tiền lệ làm cái kiểu sinh nhật này, cũng không thích ứng, nhưng khi bắt gặp ánh nhìn chăm chú yêu thương của Thần ngủ, Cá nhỏ lại nhắm ước qua rồi thổi nến.

“Hai ngọn nến đại biểu anh cùng em trải qua sinh nhật, từ nay về sau mỗi năm đều phải đốt hai cái.” Thần ngủ khe khẽ thì thầm, tay cầm đĩa gắp chút kem đưa đến khóe miệng Dư Thần, “Há mồm.”

Bơ nhập khẩu thơm nhuyễn trắng mịn, Khương Hữu cũng không định cho cậu ăn nhiều, chỉ ý tứ cho cậu nếm thử một chút liền thôi, sau đó lấy lên một chén canh trứng nhỏ. Tập tục ăn sinh nhật bên này có quá nhiều, ăn soup trứng ngọt. Nhưng lấy ưu thế thức ăn lỏng, Khương Hữu trực tiếp đun một chén canh trứng.

Phóng mắt lên khắp bàn ăn, sắc hương đều mê hoặc lòng người, phòng chùng hương vị cũng không kém, nhưng thật ra đều là đặt ở khách sạn mang đến, chỉ có bát canh trứng trong tay Dư Thần lúc này là do Khương Hữu tự mình nấu. Đương nhiên thao tác với phương pháp đều là dưới sự giám sát đôn đốc của bạn học Cá nhỏ mới hoàn thành được.

“Ngày mai em có tiết không?”

Dư Thần hơi ngẩn người, Khương Hữu hỏi như vậy, rõ ràng là có suy nghĩ không muốn suốt đêm đưa người về, nhưng là: “Có, môn chuyên ngành lúc tám giờ, mỗi lần đều điểm danh.”

“Nga,” Thần ngủ tựa hồ rất tiếc nuối, “Lát nữa anh đưa em về.”

“Không cần đâu, em cũng không phải là lần đầu tiên đến.” Dư Thần cười, hai mắt híp lại cong cong, loại cảm giác được người yêu thương chăm sóc này thật đúng không phải là thứ sướng bình thường.

“Anh không muốn em ở trên đường va va chạm chạm với người khác.” Cũng không phải sợ em lạc đường.

Va va chạm chạm..... Dư Thần mặt mũi đỏ bừng như tôm luộc, thủ đoạn xoay chuyển tình thế của tên phần tử tội phạm này thật đúng là chặt chẽ hết mức. Làm cho người ta oán hận cũng phải tự vấn lương tâm mà nói không ra lời.

Đây là lần thứ hai thần ngủ lái xe với tốc độ cao vượt qua thành phố, so với lần đầu lo lắng sốt vó, lần này lại thanh thản hơn nhiều. Tâm tình bất đồng hơn nữa người trong lòng lại đang ngồi ngay bên cạnh, lần đầu cảm thấy đường như dài bất tận, giờ lại cảm thấy thời gian trôi qua quá nhanh, nhanh đến mức chớp mắt đã phải chia xa.

Vẫn đưa Dư Thần đến cổng trường, Khương Hữu lại tìm chỗ dừng xe, lấy một đồng hồ đặc linh tinh ở ghế sau ra, mới cùng Dư Thần tiến về ký túc xá. Tới chỗ đèn đỏ sáng chùng, anh mới phát hiện mặt Dư Thần trắng đến bất thường. Khương Hữu nắm chặt cổ tay Dư Thần kéo lại: “Không thoải mái sao?”

“Mấy cái vạch giảm tốc” Dư Thần ấp a ấp úng trả lời, trên đường tuy rằng ngồi đau hết cả mông, nhưng vẫn át không nổi cái cảm giác tiêu hồn khi bị xóc nảy mà vạch giảm tốc mang lại.

Trong lòng Khương Hữu đương nhiên hiểu rõ, trên mặt lại có mấy tia đau lòng pha lẫn hối hận tỏa ra, lại giống như có điểm chút vui vẻ.

Hoàn chương 32.

33. Chương 33: Đại Thần Là Tầm Gương Tốt

Thần ngủ đã đưa là phải đưa người đến tận ký túc xá. Đây vẫn là lần đầu tiên Khương Hữu vào bên trong, ký túc xá nam bình thường cũng không hay hỏi danh tính người ra vào, chỉ có buổi tối ngoại lệ. Khương Hữu thành thật ngoan ngoãn viết vào bản đăng ký ra vào, chữ như rồng bay phượng múa viết lên. Tên: Khương Hữu; Người được thăm: Dư Thần; Quan hệ với người được thăm: Họ hàng.....

Thẳng đến khi hai người chen chúc trong cái thang máy, Dư Thần mới hiểu kỳ không biết trong tay thần ngủ là cái thứ đồ gì: “Cái gì vậy?”

“Bánh ngọt,” Khương Hữu giơ tay trái lên cao, rồi lại giơ tay phải, “Quà sinh nhật, món quà khác.”

Cái bánh ngọt này có vẻ to hơn cái bánh hai người ăn ban tối một chút, cái này có vẻ là để cho Dư Thần mời bạn cùng phòng. Trước kia Dư Thần từng đề cập qua với thần ngủ, lần đầu tiên hai người gặp nhau chính là lúc cậu đang tham dự liên hoan sinh nhật của bạn cùng phòng. Thần ngủ cũng hiểu biết ít nhiều về truyền thống trong ký túc xá bọn họ: Thọ tinh là để danh chính ngôn thuận bóc lột Không nghĩ tới lần này thần ngủ lại cẩn thận chu đáo đến thế. Cá nhỏ lại không tránh khỏi việc bị nhu tình ăn mòn một chút. Về phần món quà thứ hai, Dư Thần cũng không không biết xấu hổ đòi xem, nhưng nhìn qua cũng có vẻ to.

Treo trên đầu danh hiệu một người anh “khác” của Dư Thần, Khương Hữu vừa bước vào phòng ký túc đương nhiên được nhóm bạn cùng phòng của Dư Thần dùng hành động thực tế hoan nghênh nhiệt liệt: Trầm Khoản cùng một tên khác chạy như bay ra tiếp đón Khương Hữu rồi mới làm thủ tục tiếp nhận cái bánh ngọt được tay trái của Khương Hữu đưa ra phía trước.

“Ha ha, Tiểu Thần sinh nhật vui vẻ, nói hôm nay muộn như vậy ông vẫn không trở lại, thì ra là cùng anh ông ra ngoài,” Trầm Khoản ha ha mở bánh, hơn nữa cắt bánh luôn, thế mới thấy được cái ký túc xá này không chút để ý cái gì cũng quen rồi, đương nhiên Trầm Khoản là cái đồ vô tâm, một ngụm liếm luôn bơ kem dính trên tay, tiếp tục gào mồm: “Vị bơ này thực ngon a ~ Đúng rồi, lần trước đặc sản mà Tiểu Thần mang về cũng là ông anh này mang đến.”

Vì thế mấy người khác trong ký túc xá nói xong sinh nhật vui vẻ liền cũng chạy đến cầu xé cái bánh, thuận tiện mồm năm miệng mười cảm ơn Khương Hữu hết lời. Chỗ ngủ Dư Thần ở bên tường dựa vào cửa sổ, ga giường một bộ hoa văn đồng nhất màu lam nhẹ nhàng, cả phòng cũng chỉ có cái giường đây là sạch sẽ nhất.

Thần ngủ bước đến ngồi ở mép giường Dư Thần, tay phải đặt món quà thứ hai cho cậu ở đầu giường. Dư Thần cẩn thận đi đến sát mép giường rồi cũng chậm rãi ngồi xuống, tay sau lưng trộm bắt lấy tay của thần ngủ, dần dần biến thành nắm lấy ngón trỏ của anh: “Anh phải về chưa?”

“Ừa.” Khương Hữu hợp tác gật đầu, nhưng lại chẳng có chút ý đứng dậy nào cả.

Lần này đi chắc cũng phải năm, sáu ngày sau mới được gặp lại, cả phòng đều nhao nhao ồn ào trò chuyện, nào ai chú ý đến nơi góc tường đây đang diễn một màn chia biệt trong thâm lặng. Dư Thần lắc lắc ngón trỏ đang được cậu nắm chặt trong tay: “Sớm về đi, về muộn không an toàn. Về đến nhà nhắn tin cho em.”

Tối hôm nay Dư Thần ôm trong ngực một con gấu bông lông xù, chờ tin báo bình an của Thần ngủ. May mà tốc độ của thần ngủ không chậm chút nào, chưa đến mười một giờ, cậu đã nhận được tin nhắn thông báo “Đã về đến nhà” của ai kia. Dư Thần chui tọt vào ổ chăn cọ cọ, gõ tin nhắn trả lời: Này, em cũng không phải con gái, sao lại tặng gấu bông a.

Nửa phút sau đã thấy có tin nhắn quay lại, Thần ngủ viết: Ngốc ngốc ngơ ngơ, không giống em sao.

Anh mới ngốc ngốc ngơ ngơ ỷ! Dư Thần giận rồi nha, làm liên lụy bé gấu trong ngực trúng một quyền, nghĩ ngợi, lại ôm chặt bé gấu hơn nữa.

Lại một tuần cuộc sống học tập bận rộn bắt đầu, phương thức liên lạc của hai người chỉ có thể giới hạn thành trên mạng nói chuyện hoặc thỉnh thoảng gọi cuộc điện thoại, nhắn vài cái tin. Mỗi lần Dư Thần tan học đi qua cây ATM, đều thuận tiện tra tài khoản một chút. Cứ tra là lại dọa cậu nhảy dựng lên, con số bên trong tuyệt không nhỏ. Được rồi. Để thần ngủ an tâm đương nhiên rất đáng giá! Cá nhỏ rung động một hồi, nhưng cũng không nghĩ đến trả lại cho người ta.

Đêm nay cậu chịu đựng viết xong luận văn cuối kỳ, mới chạy lên QQ bị lãng quên hồi lâu.

Mao Tuyền Ti: Cá nhỏ onl không 0.0

Mao Tuyền Ti: Chị đây đến chia sẻ bát quái với chú đây, vớt địa chỉ

~Mao Tuyền Ti: Chú Cá nhỏ không phải là mới qua sinh nhật sao, Xì Dầu sama nhà cậu có hát đỡ cậu ngủ không a? So với nhà người ta, phải kích phát tiềm lực của Xì Dầu quân nha!!

Dư Thần mới có vài ngày không hòa nhập với quần chúng, chuyện sinh nhật cũng làm bạn bè bốn phương oán hận một phen. Về phần đám bạn tốt làm kịch sinh nhật cho cậu, Dư Thần cũng vô cùng áy náy, không dám ngăn đầu nhìn người nữa. Ai bảo ngày sinh nhật đó của cậu quá đối diệu dàng, lần áp hết thấy đến nỗi chẳng có tâm trí đâu mà để ý tới di động, càng đừng nói là lên mạng. Hiện giờ được cập nhật kiến thức qua bài bát quái này, lập tức cung cấp đủ nhu cầu xóa nạn mù chữ cấp bách của cậu.

Đường link Mao Tuyền Ti gửi cho cậu là một bài post nửa nói chuyện phiếm nửa cầu tài nguyên. Lâu chủ là đến cầu bản ghi âm khúc của một đại thần CV nào đó hát trong ca hội sinh nhật của một tiểu CV mới nào đó trong trung tuần tháng trước: Ngã chóng vó bốn chân ngổn ngang cầu ghi âm Ly Đồ đại nhân hát trong ca hội sinh nhật của Lam Xoa Xoa lần giữa tháng 4! Cầu ! Mắt đây sao lấp lánh vô cùng cảm kích.

Dư Thần trộm liếc ngày post bài, giờ đã là cuối tháng năm rồi, cứ nhiên còn đến cầu ghi âm ca hội tháng tư, vị lầu chủ này không phải là đảng trì độn thì cũng là đảng afk quay lại.

Mao Tuyền Ti hóng não nhiệt không chê lớn nhỏ, vớt link bài post lên share trong chat room, còn cảm khái nói: Đại thần năm trước ngay tại ca hội của bạn nhỏ Lam này hiến khúc, lúc đấy người ta còn mờ ám bắt mình, năm nay lại đến đây hiến khúc, đây là chứng thực JQ đi? Đại thần thực sự là một công tốt biết tuân thủ nghiêm ngặt phụ đạo, vĩnh viễn chỉ vì Lam tiểu thụ nhà mình hiến xương oa oa

Kỳ thực nói vậy cũng hơi có điểm miễn cưỡng. Sinh nhật ngày đó của Lam tiểu thụ vốn là Ly Đồ tùy ý lên hát vài bài, bởi vì ca từ có hơi mờ ám, thành ra dấy lên cách nói “Đại thần vì tiểu thụ nhà mình mà hát tình ca”. thậm chí còn xuất hiện loại tình huống vô cùng vô trách nhiệm phỏng đoán “Nói không chừng đại thần chính là một bên ôm tiểu thụ một bên hát trên YY”.

Nhưng mà bạn học Mao Tuyền Ti vẫn cứ ở trong chat room cảm khái như vậy, lối suy nghĩ sớm đã vượt qua thường thức bình thường có thể lý giải. Đây là tấm gương sáng ngời a! So sánh sáng ngời a!! Đương nhiên đối tượng bị quất roi cổ vũ, quần chúng đương nhiên tự động coi là Xì Dầu sama.

Candy: Ca hội tháng tư sẽ bị lôi ra tiên thi, lại so ra điểm không tốt dày đặc của thần ngủ rồi! Xem, danh phận của Cá sama nhà ta còn chưa được treo lên bên Thần ngủ nha!

Nửa Tháng: Ai nói không phải chứ, ngày nào đó Cá sama bị scandal với người khác, thần ngủ anh có muốn khóc cũng không kịp nữa rồi =.=

Natnat: Thần ngủ rõ ràng onl a, vì sao không chịu thò ra!

Cá Chiến Đấu: Khụ khụ.

Hoa Hồng ROSE: Ui, Cá nhỏ xuất hiện rồi kìa, đi đâu ung dung thế.

Bạch Gia Hắc: Tiểu sinh thật nhàm chán, thu đàn ông *gào khóc*

Natnat: Cút! Nơi đây trừ cậu ra chỉ có hai người đàn ông, vẫn là tự an ủi đi.

Cá Chiến Đấu: Cảm ơn mọi người, lần sinh nhật này rất hạnh phúc O(_)O ha!

Mao Tuyền Ti: Ui, Xì Dầu sama làm gì thế? Khoe ra khoe ra, để mọi người cùng ghen tị ghen tị nào?

Cá Chiến Đấu: Thần ngủ cho tôi một bao lì xì đỏ thắm! Rất lớn, rất lớn nha

~Dích xác đủ lớn, tiền lì xì thu được từ bé đến giờ cộng lại chỉ sợ cũng không bằng số lẻ trong đó. Nhưng bạn Cá nhỏ đáng thương từ nhỏ cũng chưa bao giờ được lì xì, lần đầu tiên được lì xì trong nhân sinh này lại là từ người đàn ông nhà mình. Xúc động nha.

Dư Thần cảm khái một lúc, bên trong chat room cũng ứng phó một trận, mấy cô nương kia kì thật đều rất phúc hậu, tiết lộ chút xiu để các cô nàng nào bỏ rồi lại trấn an một lượt. Kết quả ngoài ý muốn xảy ra, chính là tối hôm sau, Dư Thần vừa lên mạng đã thấy thần ngủ gõ đến cửa.

Xì Dầu: Đến phòng XXXXXX

Cá Chiến Đấu: Hả? Phòng YY (o)

Xì Dầu: Đến phòng nhỏ “Nhất Tuyền Thiên”

Dư Thần mang theo bao nghi hoặc bỏ vào phòng. Cái phòng kia rất xa lạ, sau khi vào, cậu mới xem xét một chút, đoán chắc là kênh lập để chơi game, có thể thấy được được không giao du với vòng phối bên này. Dư Thần đi vào phòng nhỏ, phát hiện xung quanh trừ hai người họ ra, một quần chúng vây xem cũng không có.

Cậu kiềm nén không nổi tò mò, chạy qua hỏi một chút: Đây là làm gì? Định hát tình ca cho người ta nghe sao? *thẹn thùng*

Lời rù quẩn(*) như vậy đến bản thân Cá nhỏ nói xong cũng thấy ngượng, thế mà Thần ngủ lại thành thật trả lời: “Ừa, Cá muốn nghe cái gì?”

(*) Chỗ này mình cố tình viết thế đó :| tại trong raw nó cũng chơi chữ nên mình sửa luôn.

Dư Thần lại càng sợ hơn: Cưng nhiên còn có thể chọn bài hát sao?

Thần ngũ thẳng thần nói: “Bài anh biết hát, không nhiều lắm.”

Khương Hữu đích thực không phải là loại người xuyên tập hát, nhưng mấy bài tình ca kinh điển thì cũng chưa đến nỗi không hát được. Huống chi mời Cá nhỏ vào phòng ca hát này, thần ngũ đương nhiên không thể không có chuẩn bị trước. Dư Thần cũng không phải là một người hay bắt bẻ, mà thực ra có người vì mình đặc biệt hao tổn bao tâm tư, cảm động còn không kịp.

Giọng hát của Thần ngũ quả nhiên mê hoặc lòng người, bằng không lấy cái nhân phẩm chuyên đi kéo âm kia của anh, chỉ sợ bị ghét bỏ tột đỉnh từ sớm rồi. Nguyên ý tận tâm khổ khổ chờ anh, ngàn năm vạn năm sau mới thấy anh giao âm, có thể thấy được đều là nhờ sự khẳng khái một mực chờ đợi thanh âm mị hoặc này, thà rằng hăm hại chứ quyết không thay người.

Khương Hữu thử mic một chút liền bắt đầu cất giọng hát.

Hoàn chương 33.

34. Chương 34: Ngọt Ngào Một Chút Mà Cũng Bị Bắt Gặp Rồi

Tối hôm đó Thần ngũ tổng cộng hát hò lẫn lộn hơn hai tiếng đồng hồ, đương nhiên trong đó cũng có thời gian nói nhảm vô nghĩa cùng im lặng. Tuy rằng lời nói vô nghĩa của thần ngũ luôn không nhiều, nhưng gần đây càng ở trước mặt bạn Cá nhỏ, xu thế này chậm rãi hòa tan. Mà cả hai tiếng đó, trong căn phòng kia không phải chỉ có hai người bọn họ.

Trước đó cũng có mấy hội viên của kênh tiến vào, thần ngũ lười đuổi người, Dư Thần lại càng không muốn phá hư hứng trí của anh. Cái người kia ngồi nghe xong mấy bài, tặng hoa vài lần, kèm thêm mấy câu “Người anh em hát khá thật” liền lặn mất.

Đợi đến khi sắp giải tán, Thần ngũ lại chuyển sang hàn huyên đời tư một chút với Cá nhỏ: Sinh nhật sang năm, em mở ca hội, anh sẽ làm khách quý.

Dư Thần lập tức hiểu ra mọi chuyện, thần ngũ quả nhiên là thấy được tranh luận về bát quái Ly Đồ đại thần chỉ hiển khúc cho Lam tiểu thụ nhà mình hôm qua của bọn Mao Tuyền Ti rồi. Mở ca hội, làm khách quý Chuyện này lúc trước Dư Thần cũng đề cập qua, giờ phút này lại nêu lên giả thiết như vậy, cũng thực khiến người chờ mong nha.

Đêm nay Cá nhỏ đi ngủ vẫn thấy sương rần rần, ai nói thần ngũ không lãng mạn. Thần ngũ một khi đã lãng mạn thì sẽ hù chết người luôn! Lần này là buổi biểu diễn dành riêng về tình ca, lần sau không biết chừng sẽ là cái gì đây.

Nhưng cũng thực khéo, hai ngày sau, Nửa Tháng gào khóc chạy đến gõ QQ của cậu: Cá sama, Cá sama, tối hôm trước Thần ngũ có phải mở phòng hát cho cậu không?

Dư Thần cũng hơi ngoài ý muốn, dù sao Thần ngũ không giống như có ý thông tri cho người khác, huống chi hôm đó bọn Nửa Tháng cũng đích thật không có mặt. Cá nhỏ do dự chốc lát mới thẳng thắn thú nhận.

Cá Chiến Đấu: Đúng vậy, làm sao thế?

Nửa Tháng: Gào khóc, gào khóc, Lãng mạn quá đi mất, Thần ngũ rất biết học tập nha. Chỉ là ! Các người ! Bị bắt gặp!

Cá Chiến Đấu: (o) Sao lại thế? Phát sinh cái gì?

Nửa Tháng: Có một cô nàng trên diễn đàn vãng phối xin giúp đỡ, nói bạn cô ta chơi Tam Quốc Sát tối hôm trước ở phòng nhỏ trên kênh của bọn họ nghe được một thanh âm siêu cấp mê người đang ca hát. Cô nàng kia tự xưng là một âm khổng, lập tức chạy đi nghe, vừa nghe liền phát hiện âm thanh này sao hình như giống Chai Xì Dầu Trong Bụi Cỏ sama? Vừa thấy trong phòng cũng chả có mấy ID, lại cũng không quá

quen mắt, vì thế liền đăng một loạt bản ghi âm ở lầu chính, xin quần chúng vây xem giúp đỡ hỗ trợ xem người hát có phải là Xì Dầu hay không.....

Cá Chiến Đấu: Không phải chứ, sự việc có xác suất nhỏ như vậy mà cũng

Nửa Tháng: Tôi vừa mới tải xuống nghe, chẳng phải là Thần ngủ sao!!!

Cá Chiến Đấu: Tôi đi xem xem.

Dư Thần vừa mở bài post ra thì quần chúng nhân dân đã xem xét kỹ lưỡng xong xuôi rồi: Thanh âm này nếu không phải là kết quả của phân thân cos Xì Dầu sama mà ra, thì chính xác là Xì Dầu sama rồi! Chỉ là nghi vấn kế tiếp đã tới, Xì Dầu quân tiếp kịch đều ngàn năm không ghi âm thô, cho tới bây giờ cũng không nghe qua anh đi tham gia ca hội của ai, thế một người mở phòng nhỏ ca hát làm cái gì? Đối tính hay là biến thái? Tịch mịch hay là chịu đả kích?

Quần chúng xôn xao nha.

Thứ mà quần chúng vây xem không bao giờ thiếu chính là nhiệt tình, tiếp sau đó là kiên nhẫn. Còn nữa, mặc dù được coi là tài nguyên thiếu thốn nhưng thường thường vẫn đủ dùng chính là trí tuệ. Thứ duy nhất không bao giờ đủ chỉ là lý trí mà thôi. Cho nên đăng vây xem có trí tuệ cực kỳ kiên nhẫn cùng nghị lực tràn trề tiến hành đủ loại phỏng đoán. Trong đó lại có người vừa vặn tiếp cận cùng sự thật.

Có vị cô nương kêu Tiểu Điền Điền đoán như vậy: Có thể là trong số lượng người nghe ít ỏi kia, có đôi tượng mà Xì Dầu sama có ý muốn hát cho nghe không? Đây là bí mật trao tặng nha!!

Có một vị cô nương khác kêu Chú Cún Nhỏ Kêu Meo Meo lại tiến thêm một bước càng gần chân tướng hơn nữa: Không biết LZ có ảnh cap màn hình mấy cái ID trong phòng không nữa, nói trông chừng so sánh một chút lại có người trong nhóm quần chúng nhìn thấu được thân thể của nhân vật có khả năng tồn tại kia.

ID YY của thần ngủ đích thực là cơ hồ chưa có ai thấy qua, Dư Thần thậm chí còn hoài nghi ID kia căn bản là do Thần ngủ và người khác xài chung. Mà Dư Thần tuy rằng không hay lên YY, nhưng ID tuyệt đối đã có người từng gặp qua. Dư Thần còn chưa kịp hoảng hồn, thì chỉ sau hai lần, chân tướng đã bị bại lộ hoàn toàn

LZ nói: LZ tối ngày đó không biết đầu óc có phải bị làm sao hay không nữa, ức chế liền chụp một phát toàn bộ ID, để LZ đi tìm mấy tấm ảnh đó, dù sao mấy cái ID đó, LZ một cái cũng không nhận ra, buông tay.

Lại sau hai lần khác, một cái ảnh chụp đầy số hiệu của Lz liền khiến nhóm quần chúng nhiệt tình phát bệnh rầm rầm, ngheh mặt lên trời. Một tấm ảnh cap màn hình, sự thật liền phá kén mà ra: Địch, Cái “Liếc mắt xem thường” kia không phải là ID YY của Cá sama sao???!!! Nguyên lai chân tướng chính là như vậy?

“Tôi ngất, lại một đôi kịch giả thành thật sao?”

“Ở ngoài lẫn lộn cầu phổ cập kiến thức khoa học, một đôi kịch giả thành thật là hai vị nào vậy 0 0”

“Không ở trong vòng, sao lại cảm thấy không dừng ở hai đôi đi (o)?”

“Tung hoa, Cá kho tàu chính thức thông đồng rồi sao? Yeah o(^ ^)o, cũng có fan CP rồi sao, những người yêu cá kho tàu ha”

“Không phải chỉ là mở phòng hát thôi sao, cũng không phải là thổ lộ, làm gì mà phải nhất định dán nhãn JQ, đăng vây xem không thể nói lý

“Như vậy còn không JQ sao! Thế cái gì mới kêu JQ a!!”

Tốt lắm, bài post cứ như vậy mà lệch quỹ đạo, lệch về thể nào mới gọi là JQ có chứng cứ. Nhưng thoát nhìn như vậy, JQ của Cá và Xì Dầu cũng có thể xem như nửa thật rồi.

Chuyện này được đưa ra ánh sáng luân chuyển trăm ngàn vòng như vậy cũng coi như là một chuyện lạ. Xem như là diễn hình của muốn người không biết trừ phi đừng làm. Dư luận vân vân và mây mây, quả nhiên khó lòng phòng bị nha. Đợi đến tối, khi thần ngủ về đến nhà online rồi, Dư Thần mới thuận miệng nhắc với anh về chuyện này. Phản ứng của thần ngủ chỉ có thể nói là bình thần đến cực điểm nha: Nga, đã biết.

Cá Chiến Đấu: Phản ứng của anh rất trấn định nha –

Xì Dầu: Chúng ta không trèo tường, không ăn vụng, không việc gì sao không trần định.

Cá Chiến Đấu:

Cá Chiến Đấu: Có chuyện, em sắp thi cuối kỳ TUT

Xì Dầu: Khi nào thì bắt đầu?

Cá Chiến Đấu: Hai tuần này phải nộp luận văn cuối kỳ, hai tuần sau bắt đầu thi.

Xì Dầu: Ủa, vậy em trong khoảng thời gian này đừng đến đây.

Cá Chiến Đấu: = =

Xì Dầu: Anh đến tìm em.

Cá Chiến Đấu: Yeah

~Xì Dầu: Ngoan ~ Ngày mai tám giờ gọi anh.

Cá Chiến Đấu: Biết rồi, anh đi ngủ đi, sắp chín rười rồi.

Xì Dầu: Từ trái nghĩa của thuốc ngủ là gì?

Cá Chiến Đấu: Cái gì? Tỉnh táo? Cà phê?

Xì Dầu: Cà phê đối với anh vô dụng.

Cá Chiến Đấu: Vậy Bạc hà? Dầu cù là? Tinh dầu? Trà đặc?

Xì Dầu: Trà đặc đi.

Thần ngủ lại theo thường lệ logout đi ngủ, Dư Thần thì phải bắt đầu tân tân khổ khổ tra tư liệu viết luận văn, đến khi chuẩn bị tắt đèn, cậu lại theo thói quen lên xoát post một chút, liền thấy một cái stt như vậy.

“Hữu” : Trà đặc yêu quý, ngủ ngon zzzzzz.....

Thần ngủ lại post stt khó hiểu rồi, đăng vậy xem theo bài post trần trọc mà để lại những comment chả liên quan gì đến nhau. Bình luận của nhóm quần chúng đa phần là như vậy “Ấu ấu, Xì Dầu sama, Cá sama đã là người nhà anh chưa?” “Ai công ai thụ” “Hey hey, cá kho tàu ăn rất ngon, cậu thích ăn, tôi cũng thích ăn (^o^)/~” “Mau làm một tiết mục free talk mời hai vị này đi gào khóc”

Nhưng những gì làm Dư Thần lẩn cấn lại là: Trà đặc, là gọi cậu à? Cậu từ lúc nào lại biến thành thuốc làm tỉnh táo rồi?

Bạn học trà đặc đang tự dẫn dắt mình, rất nhanh bị tiếng đập bàn phím gào thét của đám bạn cùng đánh gãy suy nghĩ: “Hai tuần năm bài luận văn, tao đi chết đây!” Dư Thần trộm cười, nhiệm vụ luận văn của cậu đã sớm bắt đầu chuẩn bị rồi, hai tuần này thanh nhàn biết bao nhiêu, cho nên thần ngủ đến bên này cũng không đến nỗi không có thời gian gặp người ta.

Hoàn chương 34.

35. Chương 35: Tiểu Shota Gì Gì Đo, Đùa Giỡn Siêu Vui Nha

Cho dù là nói thần ngủ nhận trách nhiệm thực hiện nhiệm vụ bốn ba trong hai tuần kia, nhưng thực ra cũng chỉ đến có một lần. Dư Thần không có nhiều thời gian, mà cảm giác Thần ngủ trong khoảng thời gian hình như là tiếp nhận một hạng mục quan trọng nào đó. Công việc của Khương Hữu chính là như vậy, thời điểm nhàn nhả thì thực nhàn nhả, thời điểm bận rộn thì bận rộn vô cùng.

Lần thần ngủ đến là tối thứ năm tuần thứ hai. Anh trực tiếp lái xe đến, vừa đến cổng trường liền gọi điện triệu hồi người ra rồi thẳng tiến khách sạn. Lần này Dư Thần có thể dễ dàng nhận thấy sự buồn ngủ ngập

trần trong ánh mắt của Thần ngủ vì quãng thời gian chưa được chớp mắt có thể đạt đến mười tiếng đồng hồ. Vừa đóng được cửa phòng khách sạn, Khương Hữu ngay cả rửa ráy đều lười, lập tức ôm Cá nhỏ vào lòng, gục lên giường, trước khi chìm sâu vào giấc ngủ cũng chỉ kịp than thở một câu: Ngủ

Dư Thần đợi cho anh ngủ thật say mới nhẹ nhàng tránh khỏi cái ôm bá đạo của người nọ, đã mệt mỏi đến trình độ này còn lái xe đến đây suốt đêm, sẽ không phải là ngủ một giấc cho toàn thân thoải mái sáng khoái rồi lại đi chứ?

Lúc Thần ngủ tỉnh lại vào sáng hôm sau, Dư Thần vẫn đang ngoan ngoãn nằm trong vòng tay anh, Khương Hữu nhắm lại hai mắt chưa xót, cảm thấy mỹ mãn lại ngủ tiếp: Quả nhiên suốt đêm chạy đến đây là một quyết định đúng đắn nha, khó mà nói được công năng giải mệt của việc ôm người ta ngủ với ngủ một mình nha.

Trên thực tế, loại tình hình này trong thời đại học năm tư của Dư Thần càng thêm trở nên trầm trọng. Dư Thần không còn lòng dạ nào học nghiên cứu sinh, đại đa số thời gian học đại học đều sáng ra đường, tối muộn mới về, bận rộn mãi ở đơn vị thực tập. Nhiệm vụ của Khương Hữu ngoại trừ kiếm tiền nuôi gia đình ra, chính là chạy vượt thành phố đến ôm người nào đó ngủ một giấc an lành, ngày hôm sau còn có thể trong thời gian cho phép, đem người trong lòng này sạch sẽ ăn luôn. Mà đa phần chỉ có thể sáng sớm vội vàng chạy về Nam Kinh, nhưng nhớ chờ đợi lần gặp mặt tiếp theo.

Đương nhiên ngày hôm sau lần này, thời gian của Khương Hữu vẫn còn nhiều. Anh vừa hoàn thành xong một dự án lớn, thu được cực nhiều, cho nên có thể nghỉ ngơi thoải mái vài ngày. Đợi cho thần ngủ hoàn toàn ngủ nghỉ no đủ, trước tiên tự nhiên là lôi kéo Cá nhỏ làm vận động một phen. Thần ngủ đích xác không phải là cái loại người tâm mềm như nước gì gì đó, trước kia án binh bất động, chống đỡ đến chết cũng chính vì kỹ thuật chưa thành thạo, không mạo muội ra tay mà thôi.

“Em thấy một năm nay thời gian em ở khách sạn nhiều hơn từ trước đến nay cộng lại.” Dư Thần nửa nằm trên người Khương Hữu, mệt đến lười đổi tư thế.

“Nếu em muốn sau khi tốt nghiệp ở lại Tô Châu, anh sẽ mua nhà bên này.”

“Quên đi” Kỳ thực Dư Thần không quá thích nói về chủ đề tiền bạc, nhà ở, xe cộ các loại, càng nói càng hiển thị chênh lệch giữa cậu và Khương Hữu, “Chờ em tốt nghiệp rồi nói sau.”

“Ừa, mặc kệ em tính toán ở nơi nào phát triển,” Thần ngủ nhẹ nhàng gỡ tóc Dư Thần, “Dù sao thì chờ em tốt nghiệp, chúng ta liền ở chung.” Hai người ở hai nơi, là ai cũng sẽ chịu không nổi.

“Vậy” Lần trước anh nói, nếu em tốt nghiệp không muốn đi bên anh tìm việc, anh thật sự sẽ chạy tới bên này sao? Đối công việc á”

“Đừng lo lắng, anh có chừng mực, em tôn trọng ước muốn của chính mình là được rồi.”

“Ừm, được.” Cá nhỏ vẫn luôn rất nghe lời nha, “Vậy, còn có nửa tháng đến diễn lễ tốt nghiệp của học trưởng Ngũ Hành Thi, anh có muốn đến xem hay không?”

“Rảnh thì đến.”

“Ừa, thế em bảo học trưởng lấy nhiều vé cho anh một vé.”

“Được, đứng lên đi,” Thần ngủ vỗ nhẹ một cái lên mông Dư Thần, khiến cậu ngại ngùng nhích lui thân thể, “Đi ăn sáng.”

Ăn sáng lúc mười một giờ

Dư Thần cười khổ, chỉ có thể đứng dậy đi rửa mặt.

Hai tuần sau đó là kỳ thi cuối kỳ của Dư Thần, chỉ cảm thấy thời gian thế nào cũng không đủ. Dư Thần mỗi đêm đều đứng mười một giờ ra khỏi phòng tự học, nhắc cho thần ngủ một cái tin: Lại bị dì quét phòng tự học đuổi ra ngoài, u oán T.T Còn chưa ôn tập xong đâu.

Thường thì giờ này Thần ngủ đều đã ngủ rồi, di động để trên bàn cách giường anh vài bước chân uất hận mà rung a rung. Đến hôm sau khi thần ngủ đọc được sẽ gửi tin trả lời cho Cá nhỏ. Mà thời gian tin nhắn trả lời đến, đại khái chính là lúc thần ngủ rời giường, lần nào cũng khiến Dư Thần hăm mộ đến cắn răng.

Diễn lễ tốt nghiệp của Tiểu Dĩ Hàng vào một ngày thứ bảy. Dư Thần lấy được trước hai tấm vé cho người nhà. Sáng sớm hôm đó liền lôi kéo chạy đến ngồi chỗ dành cho người thân đây.

“Dì này, có thể đổi vé với dì được không ạ?” Thanh âm của Tiểu Dĩ Hàng vang lên phía sau lưng, Dư Thần vừa nhắc đầu đã thấy vị học trưởng nhà mình đang kéo theo một bạn nhỏ chạy đến, có ý đồ đổi vé với một bà dì ngồi cạnh Dư Thần.

Thực ra ngồi giữa một đồng cô dì chú bác, sự hiện diện của Dư Thần, Khương Hữu cũng trở nên tương đối đặc biệt. Bà dì kia cầm vé chạy đi tìm chỗ ngồi mới, Tiểu Dĩ Hàng dắt người đến, ấn xuống ngồi vào chỗ kia: “Tiểu Sánh, đây là Cá Chiến Đấu, vị bên kia là Chai Xì Dầu Trong Bụi Cỏ, em ngồi cùng với họ nhé?”

Dư Thần nghe được hai người kia xưng hô lẫn nhau liền chấn động, không thể tin nổi nhìn người mà Tiểu Dĩ Hàng gọi là Tiểu Sánh. Tiểu Dĩ Hàng ôm bả vai của người nọ cười tủm tỉm: “Học đệ, đây là Đậu Nhiều Màu, anh giao người cho chú trông đây.”

“Địch, Tiểu shota!” Dư Thần khiếp sợ hô lên.

Tiểu shota mặt mỗi cười cười, ý muốn nở một nụ cười thân thiết một chút, nhưng sắc mặt trắng bệch, nhìn qua hơi khủng bố. Tiểu Dĩ Hàng với lấy chai nước đặt lên tay Tiểu Shota, một bên giao nhiệm vụ cho Dư Thần: “Bảo bối này nãy vừa xuống máy bay liền ngất, hai ngày nay lại không hợp khí hậu đến lợi hại, ngất lên ngất xuống. Hai người chăm sóc cậu ấy giúp anh, lát nữa anh phát thẻ xong liền quay lại.”

Khương Hữu cách Dư Thần gật đầu với Tiểu Dĩ Hàng: “Cậu yên tâm đi đi.” Lúc này Tiểu Dĩ Hàng mới cẩn thận rời đi, mỗi bước đều đau lòng, cứ liếc lại đến nỗi mặt Tiểu shota cũng ửng đỏ cả lên.

Dư Thần đối với tiểu shota rất chi là hứng thú, đánh giá cao thấp một phen, Tiểu shota thật ra cũng không lùn lấm, chỉ sợ cũng không kém học trưởng là bao, nhưng vóc người đơn bạc hơn nhiều. Tiểu Dĩ Hàng cũng có thể xem như hình thể bình thường, mà Tiểu shota là siêu gầy, trên mặt cũng có chút thịt, làm cho người ta dấy lên xúc động rất muốn xoa xoa bóp bóp thử xem. Dư Thần hey hey cười với người ta: “Tối từ hôm nào vậy?”

“Hôm trước.” Tiểu Shota tựa hồ hơi khấn trương, bộ dáng co quắp, không biết phải nói gì.

“Hey, anh đừng câu nệ như vậy a, học trưởng lại cho rằng em khi dễ anh.” Kết quả Dư Thần còn chưa nói xong, điện thoại trong túi trước của Tiểu shota đã vang lên, đó là chiếc điện thoại Dư Thần đi mua cùng Tiểu Dĩ Hàng. Cậu đương nhiên liếc mắt một cái đã nhận ra. Chỉ thấy vừa lấy tiểu shota lấy di động ra nhấn nghe được một lúc, bỗng nhiên như nhớ tới cái gì, vội vàng mò mò trong túi khác kiếm cái gì.

Lôi ra một cái tai nghe, cắm vào rồi lại nhấn nghe.

Diễn lễ tốt nghiệp lần này được tổ chức ở giảng đường lớn, bao người tụ tập dưới một má nhà ồn ào khó tả, Tiểu shota cũng chỉ có thể ậm ừ vài tiếng trong đám hỗn loạn rồi tắt máy.

“Bố tôi, sợ tôi tự đem mình vút đầu mất.” Tiểu shota miễn cưỡng mỉm cười, xem như là thuyết minh với Dư Thần một tiếng.

“Thực tự giác,” Dư Thần cũng nở nụ cười lại, “Em nói anh tiếp điện thoại luôn tự giác dùng tai nghe.”

Lúc này mặt mũi của Tiểu shota lại hàng thật giá thật đỏ bừng lên: “Các Hạ nói muốn tôi tập thành thói quen.” Nguyên lai Tiểu shota vẫn dùng “Các Hạ” để gọi Tiểu Dĩ Hàng.

Gặp được người còn yếu thế hơn cả mình, là người thì đều sẽ không nhịn nổi muốn đùa giỡn một phen, đây chính là suy nghĩ hiện tại của Dư Thần nhà ta: “Tiểu shota, anh ở trên diễn đàn cũng không ngại đến mức này, sao, vừa gặp mặt đã nhút nhát thế này.”

Tiểu shota nghĩ ngợi đôi chút, thành thực trả lời: “Lần đầu tiên được gặp Cá sama và Xì Dầu sama sống, quá kích động rồi.”

Sống Dư Thần dở khóc dở cười: “Vậy Lần đầu tiên gặp Ngũ Hành Thi sama sống thì thấy thế nào? Là thần tượng của anh nha?”

Tiểu Shota bị Dư Thần hỏi như vậy, không biết lại liên tưởng tới cái gì, gương mặt vừa trắng đi lại bị đùn đỏ lên rồi. Trong lòng Dư Thần âm thầm cảm khái, lúc học trưởng nhà mình đi tự thú với người ra đã làm ra hành vi cảm thú nào đây.

Hoàn chương 35.

36. Chương 36: Cái End Náo Náo Nhiệt Nhiệt

Giữa chừng Tiểu Dĩ Hàng có chạy qua một lần, bị Dư Thần hung hăng cười nhạo một trận: “Học trưởng, anh lo lắng như vậy, sao không nhét trong túi áo mang theo a.”

Tiểu Dĩ Hàng bao kín một thân võ trang áo tốt nghiệp, bên trong còn là một bộ âu phục không có một nút dư thừa, thái dương toát hết cả mồ hôi: “Chú cũng đừng xem Tiểu Sánh nhà anh là mèo bệnh, dốt theo? Chờ lúc cậu ấy khỏe lại là cậu biết tay.” Lại đưa tay vuốt mặt Tiểu Shota, “Bảo bối này là không có khẩu vị, hai ngày nay ăn gì cũng không ngon, vốn anh còn dùng mỹ thực Giang Nam dụ cậu ấy tới đây.”

Tiểu Shota rút khăn giấy đưa cho anh: “Này, mặt anh toàn là mồ hôi.” Tiểu Dĩ Hàng cầm khăn lại vội vàng rời khỏi.

Khương Hữu này giờ vẫn một mực im lặng ngồi một bên, giờ tự dừng lại tiến đến bên tai Dư Thần nói: “Chờ đến lễ tốt nghiệp của em, anh cũng đến. Nhưng không cần mỹ thực dụ dỗ, có mỹ nhân là được rồi.”

Bên trái là loại Dư Thần có thể đùa giỡn, bên phải thì không giống rồi, thành ra Dư Thần đành làm bộ không nghe thấy.

Tiểu Dĩ Hàng nhận bằng xong lập tức chạy về chỗ cũ, ánh nắng bên ngoài chói chang muốn chết, độ nóng cũng không thể đùa được. Nhưng Tiểu Shota ngược lại dường như có điểm tinh thần hơn, lúc một hàng bốn người đứng lên chụp ảnh lưu niệm vân vân..., cậu cũng rất tích cực. Tiểu Shota cầm camera đi đằng trước không ngừng trở mình: Xi Dầu sống, Cá sống, bội thu!

Dự xong buổi lễ tốt nghiệp, Tiểu Dĩ Hàng và Tiểu Shota lại tắt bật chuẩn bị một ngày rồi lập tức xách vali chạy về Quảng Châu. Vốn đã an bài lịch trình du lịch cùng mỹ thực nhưng toàn bộ đều vì Tiểu Shota dị ứng thời tiết rất nghiêm trọng mà hủy bỏ, hai người cứ về Quảng Châu trước rồi tính sau. Đây cũng có thể nói là lần gặp sau cùng, Dư Thần có lẽ phải rất lâu sau mới có thể gặp Tiểu học trưởng của cậu. Mà Khương Hữu tự nhiên phải về Nam Kinh, Dư Thần vắt người lên cổ anh đồng hành lên đường: “Em thi xong rồi, thi xong rồi, thi xong rồi!”

Vườn trường nơi nơi là sinh viên mới tốt nghiệp đang điên cuồng náo loạn, căn bản không ai để ý mấy đôi như này, Khương Hữu đỡ tay trên lưng cậu xoa xoa: “Thế theo anh về?”

“Ừa, em còn muốn ở nhờ đây,” Dư Thần meo meo cười, nhìn y chang một con mèo trộm cá thành công đang đắc ý, “Từ trước nghỉ hè, em đã liên hệ được nơi thực tập hè rồi, ở Nam Kinh nha ở Nam Kinh nha ~”

“Phải làm bao lâu?” Khương Hữu nâng thân thể của Cá nhỏ, tay vỗ vỗ như xem thường.

“Có bốn mươi ngày thôi, có dài không? Có lẽ nào em ở lâu quá mà anh ghét bỏ em không?”

“Có hơi dài,” Khương Hữu nhú màu, sau đó lại vội giải thích, “Thời gian tự do quá ít.”

“Không có việc gì, thời gian công tác mỗi ngày đều rất ít,” Dư Thần ghé sát lại, thì thào thủ thỉ bên tai Khương Hữu, “Giữa trưa vẫn kịp làm Cá kho tàu cho anh ăn.”

“Không phải em đáp ứng Kẹo hôm qua sẽ giao âm thô cho bộ kịch của chúng ta rồi hay sao?”

“Đúng vậy, nhưng không ghi được,” Dư Thần tiếc nuối lắc đầu, ở phương diện này cậu luôn nói là làm, thế nhưng hôm qua lại không giao hàng, đáy lòng có hơi bứt rứt, “Mic hỏng rồi”

“Vừa hay, đến chỗ anh ghi âm đi.” Thần ngủ kỳ thật nói là làm, về phần kéo âm suốt ngày Đó là do anh chưa bao giờ hứa hẹn với đối phương bao giờ sẽ giao âm thô, thậm chí hoàn toàn giả chết không thèm để ý đến người ta. Cho nên nói là làm có đôi khi cũng thực ác liệt.

Trên đường đến Nam Kinh, Dư Thần lại nhận được điện thoại của Tống đại ca. Tống đại ca cho rằng em trai thi xong rồi, kỳ nghỉ hè đã đến, tự nhiên có một đồng thời gian rảnh. Vì thế mới gọi điện đến tìm Dư Thần, chuẩn bị tìm thời gian làm một chuyến du lịch hai ngày.

Dư Thần nhìn nhìn tài xế Khương Hữu, ngại ngùng từ chối Tống đại ca: “Anh cả, nghỉ hè em phải làm thêm rồi.”

“Làm thêm cũng có cuối tuần nha, mùa hè chúng ta có thể tìm một nơi thanh lương thắng địa chơi hai ngày, phí dụng anh cả bao toàn bộ.” Tống đại ca tiếp tục hấp dẫn dụ dỗ Dư Thần, lại nói Tống Trường Văn, em trai Tống mới là em trai ruột chân chính của Tống đại ca nha, thế mà chả hiểu sao, có phải là do tuổi tác cách biệt hơi nhiều, hoặc là do em trai Tống chân chính có hơi tùy hứng, làm cho Tống đại ca tuy rằng đau sủng em trai Tống, nhưng cứ nói đến muốn ở chung hoặc du lịch, anh lại càng thích kiếm Dư Thần, đứa em trai trên danh nghĩa này.

Chỉ là Dư Thần vẫn tiếp tục có lỗi từ chối: “Anh cả, việc làm thêm kia của em ở thành phố khác, là Nam Kinh”

Tống đại ca đột nhiên tỉnh ngộ, sao lại quên được đứa em trai này đã sớm là của người ta đây? Tống Trường Nho cảm khái thở dài: “Một đám người đều trọng sắc khinh bạn, trọng tình nhân khinh huynh đệ a, thế đạo đâu rồi!”

Dư Thần chột dạ không biết nói gì cho phải. Cậu cùng Khương Hữu vốn là hai đứa hai phương, mãi mới đến nghỉ hè đương nhiên là muốn ở cùng một chỗ nhiều hơn a, dựa theo cách nói của cái nhóm bạn tốt kia: Hai người cậu là đang trong thời kỳ tình yêu cuồng nhiệt nha, hơn nữa không ngừng bị tiểu biệt, hẳn là phải càng hơn tân hôn rồi!

Tống đại ca nói đến chỗ này liền như thuận miệng nói với Dư Thần: “Haizz, Tiểu Thần em còn nhớ Nghiêm Mặc không?”

Đối tượng xem mắt sao có thể không nhớ rõ, Dư Thần gật đầu trả lời: “Nhớ rõ, làm sao vậy ạ?”

“Đệch, Anh lúc trước thật sự bị làm người xấu, chả hiểu sao lại nghĩ muốn tác hợp cho em và Nghiêm Mặc. Không nghĩ tới mới mấy tháng a, tên Nghiêm Mặc kia thực sự thông đồng với Hữu Ninh, em nói xem sao anh chẳng nhận ra gì cả?” Tống đại ca buồn bực nha, hai tên bạn thân đã từ huynh đệ biến tình nhân, anh đây làm bạn bè một chút manh mối cũng nhìn không ra còn chưa tính, hiện giờ hai tên kia gần bó như keo sơn, anh xem như bị hoàn toàn đá ra khỏi tập đoàn ba người.

“Anh cả,” Dư Thần thành tâm thành ý đề nghị, “Em thấy anh cũng nên tìm bạn gái rồi.” Bên người một đồng cong, không biết áp lực của Tống đại ca có hơn hay không nữa. Về phần Nghiêm Mặc cùng Kiều Hữu Ninh, ngay từ đầu bầu không khí đã không thích hợp, cũng có lẽ do Tống đại ca là thẳng nam nên không ý thức được, còn một sương tình nguyện vun đắp cho Dư Thần và Nghiêm Mặc. Chỉ là xem ra hiện tại, đồng chí Nghiêm Mặc đã thành công rồi. Dư Thần kỳ thực cũng thầm cao hứng, tuy rằng con đường này không dễ đi, nhưng với cái thái độ mà Nghiêm Mặc đối với Kiều Hữu Ninh, phỏng chừng suốt ngày luyên tiết khiến Kiều Hữu Ninh chịu nửa điểm thiệt thòi.

Trước khi ngắt máy, Dư Thần còn cường điệu thêm một lần nữa Tống đại ca nên tìm bạn gái, Tống đại ca lẩn lộn nói thêm một câu “Hình như Thái Hiếu Tương về nước.” Thái Hiếu Tương, bạn gái mới tình đầu bốn năm của Tống đại ca, bởi vì xuất ngoại mà chia tay, hiện nay đã quay về. Dư Thần không biết nên nói cái gì. Anh nhà cậu quả nhiên vẫn đối với cô gái kia nhớ mãi không quên..... Đương nhiên chỉ sau một tháng ngắn ngủi, chuyện Tống đại ca liền gửi cho cậu thiệp mời đám cưới của anh và bác sĩ Thái mới du học về nước kia, Dư Thần lúc này có chết cũng đoán không nổi.

Lần này lại đến chỗ Thần ngủ, đối với Dư Thần mà nói đã là một tháng xa cách. Một tháng, trong nhà Khương Hữu có vào biến hóa nho nhỏ. Cái góc sáng sủa gần cửa sổ kia được đặt thêm một cái bàn thấp, trên bàn là một cái bể cá tinh xảo, trong bể có hai chú cá nhỏ thần nhiên bơi qua lượn lại, về ngoài không khác lắm với cá vàng, nhan sắc lại mộc mạc hơn rất nhiều, hơi thiên về màu xám.

Thần ngủ đi đến, nửa ngồi xổm sau lưng Dư Thần: “Con lớn kêu là Cá Cầu Thắng, con nhỏ là Cá Chiến Đấu.”

“Phốc,” Ai nói thần ngủ không có tình thú, Dư Thần vẩy một chút thức ăn cho cá vào bể, “Anh dưỡng bao lâu rồi?” Cư nhiên còn không có bị dưỡng chết, hai chú cá nhỏ này thật đúng không cô phụ cái tên khí phách như vậy.

“Hơn nửa tháng, nhưng giống như chả lớn nổi.” Khương Hữu tuy rằng hầu hạ chó mèo không tốt, nhưng cá nhỏ không cần chăm sóc từ bé vẫn có thể dưỡng được, khi hơn nửa Dư Thần không ở bên cạnh anh, ngẫu nhiên xem xét ngắm nghía hai chú cá này cũng có cảm giác thay thế ít nhiều.

“Không biết là giống cá gì nhỉ, mà thật ra cũng không cần lo lắng có thể dưỡng lớn hay không, nếu không cái bể cá này của anh không vừa mất.” Dư Thần không khỏi cảm thấy may mà Thần ngủ không chạy đi nuôi mấy loại cá ăn được.

“Không có gì,” Khương Hữu dọc theo vành tai Dư Thần nhẹ nhàng khẳng định, “Nuôi lớn liền ăn luôn.”

Các bạn cá nhỏ tựa hồ như bị hai chữ “Ăn luôn” này của Khương Hữu dọa sợ rồi, vung cái đuôi chui tọt vào đám cỏ đơn bạc. Chỉ có bạn Cá nhỏ trong lòng Khương Hữu kia không có chỗ trốn, quay đầu đe dọa cắn ngược lại người kia một ngụm.

Bữa tối hôm nay đương nhiên là bữa cá kho tàu thần ngủ tưởng niệm đã lâu, ăn xong xuôi lại chỉ lưu lại bộ xương cá uy vũ hiên ngang, đã nói kỹ thuật ăn cá của Thần ngủ tốt lắm mà. Dư Thần buồn đũa, lại theo thói quen ăn xong chờ thần ngủ dọn dẹp, chỉ là hôm nay Khương Hữu hình như không có thành thành thật thật chạy đi thu dọn nhà.

Khương Hữu liếm liếm khoe môi, tựa hồ như thưởng thức nốt hương vị món cá kho tàu còn chưa tan hết, sau đó đột nhiên đổ nhào lên người Dư Thần, xách người rời đi, cách một tấm ván cửa phòng ngủ, mơ hồ có âm thanh tràn đầy kỳ vọng lại lưỡi biếng của Thần ngủ vang lên.

“Ông chủ, cá kho tàu ăn vẫn chưa đã nghiền, lại đến một bàn nữa ~!”

Hoàn chính văn.

37. Chương 37: Phiên Ngoại: Làm Sao Để Bồi Đáp Ra Một Thần Ngủ?

Dư Thần kéo theo một chiếc vali nhỏ nhỏ, đến trước cửa nhà Khương Hữu móc chìa khóa, mở ra một khung cảnh tĩnh lặng như tờ trong nhà. Đặt vali cạnh sofa trong phòng khách, Dư Thần đi đến cửa phòng ngủ đang hé mở mới thấy bên trong loáng thoáng truyền ra tiếng gõ bàn phím lạch cạch.

Thần ngủ quả nhiên còn đang bận công việc.

Dư Thần lúi ra, chạy đến ban công rút đồng chắn đệm phơi dưới mặt trời thơm ngát, ẩm áp. Đúng lúc đó Thần ngủ cũng đã rời máy tính, ngồi xuống mép giường nghe điện thoại. Dư Thần cũng không muốn quấy rầy anh, chỉ đuổi người đang ngồi ở mép giường đi, sau đó ném đồng chắn về hướng giường.

“Cá.” Khương Hữu cúp máy liền vút điện thoại lên bàn máy tính.

“Sao vậy?”

“Mai anh có cái họp hội bạn học.”

“Hội bạn học, rất hay,” Dư Thần lòi con gấu bông lông nhung to đùng bị chôn dưới chăn ra ngoài, để lên trên chăn, một hồi sau ngấm lại mới phát hiện ra vấn đề trong lời nói của Khương Hữu, “Mai anh muốn đi họp hội bạn học?”

Khương Hữu nhú nhú đầu mi, Dư Thần tuy còn là một sinh viên thực tập năm tư, nhưng gần đây lại có thêm sự chiếu cố ân cần của đề cương luận văn, thời gian hai người ở cùng một chỗ cũng không nhiều. Lần

này là bởi vì vừa lúc sinh nhật Khương Hữu, Dư Thần mới dứt bỏ hết mọi thứ cuối tuần chạy đến đây. Tận đáy lòng anh cũng không muốn bỏ Cá nhỏ lại mà đi tham gia hội họp gì hết.

Cho nên kết quả suy tư một lúc lâu của Khương Hữu chính là : “Anh cũng không muốn đi.”

“Nhưng không phải vừa rồi anh đã đáp ứng rồi sao?” Dư Thần đứng thẳng người, cậu rõ ràng nhớ đoạn hội thoại qua đi động mới rồi của Thần ngủ, anh đã nói sẽ xuất hiện đúng giờ.

Thần ngủ có điểm ảo não, bất lực nói: “Ừa, Hội họp lớp trước kia anh chưa từng đi qua.” Vì ngủ. Giờ phút này nghĩ lại, nếu trước kia mà chịu khó hơn, lần này sẽ không bị đám bạn cùng phòng năm đó thảo phạt tội danh “thoát ly quần chúng”, cưỡng chế yêu cầu “phải trình diện”.

“Vậy anh vẫn là nên đi thôi,” Dư Thần cười cười, miễn cưỡng mà cười. Dù sao hôm sau chính là sinh nhật Khương Hữu, mà cậu lại cần suốt đêm chạy về trường học, “Em ở nhà chờ anh, tối lại đi.”

Khương Hữu không nói lời nào, chỉ kéo Cá nhỏ qua, thả những nụ hôn nhẹ bằng lên mặt cậu, trong mắt phiếm tia buồn ngủ.

Dư Thần lập tức nhớ tới một chuyện, vừa xem xét màn hình máy tính bên cạnh, bên trên hiện lên đồ án đã dần hoàn thiện, vừa nói: “Chuyện đó của anh đã bàn xong chưa?” Công việc mà gần đây Thần ngủ tiếp nhận không cần ra đường, cứ ở trên mạng tiến hành là xong, nhưng nghe chừng nội dung công việc có hơi rườm rà. Đêm qua trước khi ngủ, Khương Hữu còn cố ý mời đồng chí Cá nhỏ bảy giờ sớm hôm sau nhớ đánh thức anh.

“Bàn xong rồi, mới bàn xong liền có điện thoại.” Khương Hữu đặt gương mặt bị buồn ngủ chiếm hữu cọ a cọ lên vai Dư Thần, Cá nhỏ so với anh lùn hơn một chút, cái động tác xoay người cọ tới cọ lui này lại làm vô cùng thoải mái.

“Ổ chăn thực ấm, anh ngủ một lát đi.” Dư Thần dở khóc dở cười, nói, “Chưa thấy qua người nào cả đêm ngủ hơn mười tiếng mà còn mệt mỏi rã rời như vậy.”

“Nga, em không nằm cùng anh một lát?” Khương Hữu dụ dỗ nha.

“Không được,” Dư Thần ấn Khương Hữu nằm xuống giường, “Sáng em đến qua chỗ mẹ, cảm đến rất nhiều đồ ăn, giờ phải đi thu thập một chút, tối nấu hoành thánh.”

Nửa năm trước hai người đã cùng gặp mặt mẹ Dư Thần, đương nhiên địa điểm gặp mặt vẫn là tại bao sương bên ngoài đó. Mẹ Dư Thần cho tới bây giờ vẫn cảm thấy có lỗi với con mình, tự nhiên không có chỉ trích gì với quan hệ của bọn họ, mà ngược lại còn có vài phần lấy lòng Khương Hữu, chỉ nguyện người thanh niên này có thể là chỗ cho con trai đáng thương của mình dựa vào.

“Mẹ vợ đại nhân tay nghề không tồi.” Khương Hữu cảm khái một hồi, cũng dấy lên chút nhớ mong với bữa tiệc sinh nhật tối nay. Đương nhiên anh cũng vì mấy chữ mẹ vợ đại nhân này mà bị vợ yêu gõ đầu.

Dư Thần trước khi rời phòng ngủ còn cẩn thận kéo hết các rèm, khiến không gian bên trong căn phòng cũng có chút u ám khác với ban ngày. Đương nhiên đối với người như Thần ngủ mà nói, chút xú ánh sáng đầy căn bản không tính là chướng ngại cho giấc ngủ. Trước đó, thần ngủ còn ủi người vào ổ chăn, lộ ra một khoảng trống ấm cúng trước ngực: “Thật sự không nằm?”

“Anh ngủ đi, đến giờ ăn tối còn hai tiếng.” Cá nhỏ không chút nhiều lời, mạnh mẽ tránh ra, khi đóng cửa phòng ngủ còn kịp nhìn thoáng qua cái dáng ôm hơn nửa cái chăn vào lòng nằm ngủ của Khương Hữu.

Làm việc nhà kỳ thực là một chuyện vô cùng hao tổn thời gian. Cho hoành thánh và đồ ăn mình mang đến vào tủ lạnh, chỉ chừa lại phần đủ cho bữa tối của hai người, lại sửa sang phòng khách, thu dọn quần áo trên ban công, lại tiến hành trao đổi trong chốc lát với hai bạn cá “Cá Chiến Đấu” và “Cá Cầu Thắng”, thời gian hai tiếng trước bữa tối cứ thế mà trôi qua.

Ôm trước người đồng quần áo còn tản mát khí trời chiều, Dư Thần nhẹ nhàng đẩy mở cửa phòng ngủ. Quả nhiên Thần ngủ vẫn bình yên say giấc nồng như trước, ngay cả khi Dư Thần rời đi, tư thế của anh vẫn không chút dịch chuyển. Khóe miệng Dư Thần không khỏi điểm chút ý cười, cái cảm giác hạnh phúc khó định dạng cứ phiêu dạt khắp nơi.

Bữa tối là canh hoành thánh cộng thêm hoành thánh chiên. Ăn xong canh đã đủ để hai người lững dạ, Khương Hữu nhắc tay xin để anh làm hoành thánh chiên. Hoành thánh mẹ vợ gói quả là tuyệt mỹ, tươi mát ngon miệng, khi Khương Hữu chiên hoành thánh, Dư Thần cũng ở một bên nhắc nhở anh cho thêm các loại gia vị, nhưng thật ra hai người phân công hợp tác rất ăn ý. Từ sau khi hai người bên nhau, Khương Hữu cũng đã bắt đầu dần dần học tập nấu ăn, kỳ thật mấy loại chuyện này học cũng không phải là rất khó, bết ra mấy chuyện phá hư phòng bếp thần kỳ như trong tiểu thuyết trong tivi cũng chưa xảy ra trên người Khương Hữu lần nào.

Sau khi giải quyết xong bữa tối, khoe miệng hai người đều dính dầu, Khương Hữu vừa rửa bát, vừa được Dư Thần giặt khăn lau miệng cho.

“Cá.”

“Hả?” Ở chung đã lâu, bị anh dùng một chữ độc nhất gọi cũng đã quá quen rồi, mất đi kinh tâm động phách, chỉ lưu lại ảm áp buồn ngủ. Một tiếng “Cá” này thật ra cũng chẳng có lãng mạn gì cả, ngập tràn toàn ngữ điệu lười biếng của Thần ngủ, mà lại vô cùng thân thiết của người trong nhà.

“Ngày mai cùng anh đi đi.”

“Cùng anh? Đi họp hội lớp?” Dư Thần do dự không thôi, “Em đi không tốt lắm đâu.”

“Không có gì không tốt,” Khương Hữu đặt bát đĩa đã rửa xong trong tay về vị trí cũ, “Đây người mang người nhà cùng đi.”

Cậu tính là người gì trong nhà đây? Dư Thần hơi xấu hổ, tuy là người nhà “thật” nhưng lại không có quyền lợi danh chính ngôn thuận gì nha. “Anh tính come out với bạn cùng lớp sao? Em cũng có thể làm cái mặt cho anh xem?”

“Hừm, nói em là em trai anh? Đã là cuối tuần rồi.” Vì không muốn lãnh đạm đối đãi khách nhân, mang theo em trai từ xa đến cùng tham gia họp lớp Cũng không thái quá nhỉ?

“Hình như cũng được.” Dư Thần gật đầu, nghĩ đến phải cùng Thần ngủ đi tham gia họp lớp đại học của anh, bỗng nhiên lại có điểm kích động, nói không chừng, còn có thể nghe được một ít chuyện của thần ngủ thời đại học đi? Ví dụ như ngủ quên đi học muộn bị bạn học khinh bỉ, hay là đi học ngủ gật bị giáo viên điểm danh, nếu không thì cũng là ngủ gật trong phòng thi?

Dư Thần nguyên bản ảo tưởng họp hội bạn cùng lớp của Thần ngủ người sẽ đông đúc, tốt nhất là không ai thêm để ý đến một nhân vật vô danh như cậu, nhưng mà trở trêu thay, tới cái phòng KTV kia rồi, Dư Thần mới biết chờ mong của cậu có biết bao nhiêu mộng mơ. Khoa chính quy của Thần ngủ là ngoại ngữ nhỏ, người của cả hệ cũng không nhiều, chân chính học cùng một loại ngôn ngữ cũng chỉ có mười người. Bọn họ không biết lấy danh nghĩ gì mà mời họp hội bạn học, dù sao đếm nhân số, cả người nhà cũng tính thì tổng cộng được mười mấy người.

“Đại đa số bạn học đều không ở trong nước.” Thần ngủ ghé vào bên tai Dư Thần nhỏ giọng giải thích. Bạn học đại học giờ trải rộng năm châu, muốn tụ họp căn bản là nhiệm vụ bất khả thi.

“Khương Hữu, ông đến muộn!” Tiểu Thừa giơ tay vẫy vẫy gọi người, lại xem xét thấy bóng người đứng sau Khương Hữu, hỏi, “Đây là.....”

Khương Hữu nghiêm trang kéo Dư Thần đến cạnh bên người, hất mắt với đám người: “Em tôi, Tiểu Thần.” Nói xong lại chỉ về phía Tiểu Thừa, nói với Dư Thần, “Tiểu Thừa, lần trước em tiếp điện thoại của cậu ta đấy, có nhớ không?”

Có thể không nhớ sao? Tốt xấu gì còn mất một phen tâm tư lo nghĩ tình địch. Dư Thần rồi rắm một hồi không biết nên xưng hô thế nào với đối phương, kết quả Tiểu Thừa lại chạy tới chụp lấy bả vai Thần ngủ, rồi lại nhanh chóng xoay người đi hầu hạ con hổ cái nhà hắn.

Khương Hữu mang theo Dư Thần ngồi xuống sofa, vị hôn thê của Tiểu Thừa cũng là bạn học khoa quản lý ở trường đại học của Khương Hữu. Khương Hữu cũng có thể miễn cưỡng xưng là nửa bà mối. Đây cũng là nguyên nhân ngày trước Khương Hữu nhiều lần áp bức tên này, mà bạn học này cũng chỉ có thể sống chết làm theo, oán hận nhưng lại thủy chung không thể trở mặt.

“Khương Hữu, em cậu và cậu chẳng giống gì cả.” Bạn nữ mặc váy da đứng bên cạnh đưa đồ uống vào tay Dư Thần, một bên dùng ánh mắt chỉ thị Khương Hữu “có tay tự lấy”, “Lại nói cậu có lắm em trai, em gái như vậy, mà chẳng có chút khí chất anh trai tí nào.”

“Thiên đạo thù cần(1) mà thôi, nếu dùng thời gian để chiều cổ em trai em gái, bạn học Khương làm sao có thể học được một thân bản lĩnh như thế a.” Một bạn nữ khác ngồi bên kia Dư Thần nhìn không được phải nhỏ, lớp học thời đại học âm dương thất hành, nữ sinh đặc biệt nhiều hơn nam sinh, tạo thành tính ham ăn biếng làm của nhóm đồng chí nam sinh, thân sĩ phong độ khiếm khuyết, có thể nói các bạn nữ sinh đau lòng a đau lòng.

“Thiên đạo thù cần?” Dư Thần kinh ngạc, hỏi, “Cần thế nào?”

“Cả ngày ôm quyển sách, không phải đi học thì cũng là cắm chốt trong thư viện, sớm tám giờ ra khỏi ký túc xá, tối mười giờ mới trở về, có thể tính là không chăm sao?” Người đàn ông đeo kính cười lên giống y phật Di Lặc này hẳn là bạn cùng phòng của Khương Hữu, nói chuyện ngữ khí đều đều, thích hợp thoải mái.

Trong thâm tâm Dư Thần kinh ngạc cực kỳ, đến cả người cứ ôm mic hát suốt cũng hiểu kỳ chạy lại đây, “Haizz, đây là thảo luận vấn đề gì? Lấy menu cho tôi một cốc bia!”

“Đi đi, đi hát của cậu đi.” Vị hôn thê của Tiểu Thừa hào sảng vứt menu qua, đuổi anh bạn kia rời đi.

“Haizz, đừng mà,” Anh bạn này biết bản thân này giờ ôm mic nên bị ghét bỏ, lập tức quay sang lấy lòng bạn nhỏ mới đến, “Ê, Khương Hữu mang đến?”

Dư Thần gật đầu, Khương Hữu đi lấy đồ uống mất rồi, cậu đành phải tự giới thiệu: “Ừm, tôi là em Khương Hữu.”

Bạn ôm mic lập tức túm Dư Thần đứng lên, nhét mic vào tay cậu: “Đến đến, em của Khương hữu hát một bài đi.”

“Hát đi, hát đi, còn nghe tên kia hát tiếp, thẩm mỹ quan thánh giác của tôi sẽ sụp đổ.” Cái anh đeo kính lập tức vỗ tay đồng ý.

Dư Thần lật qua lật lại danh sách bài hát, cuối cùng đành chọn hát bài “Mười năm”, lại thêm một bài “Yêu lắm”. Cái anh đeo kính đẩy một miếng dưa hấu qua cho cậu: “Em trai nhà Khương Hữu, cảm ơn nhóc đã cứu vớt thẩm mỹ của anh!” Đương nhiên là hệ quả do bị tên yêu ôm mic kia hành hung cả buổi.

“Nói thật, Tiểu Thần hát không tồi nha,” Một cô bạn khác đưa nước trái cây qua cho Dư Thần cũng không nhìn được mà khen ngợi, chỉ vào Khương Hữu cười cười, “Gen nhà cậu ở phương diện ca hát quả rất nổi tiếng.”

“Ngủ Anh, anh cứ nhiên có danh tiếng về ca hát sao?” Dư Thần quay đầu hỏi người ngồi phía sau, Khương Hữu.

“Đương nhiên, trong đây có thể không có, hôm nào bắt anh cậu hát bằng tiếng Pháp cho cậu nghe, tiếng Anh cũng được, năm đó anh cậu chính là hát ở buổi tiệc tất niên của toàn trường, vẻ đẹp áp đảo, dẫn đến người theo đuổi vô số.” Tiểu Thừa lập tức châm ngòi ly gián, “Anh nghĩ lại chút, sau tối hôm bữa tiệc tất niên đó là lễ tình nhân, đồng chí Khương Hữu nhà chúng ta thu được cực kỳ nhiều sô cô la và quà tặng nha”

“Trái lại tôi biết, ông ——“

“A, nói nhiều đói bụng rồi, chúng ta đi ăn cơm đi,” Tiểu Thừa nhanh chóng cắt ngang lời yêu sách của Khương Hữu, chê cười, người sắp thành vợ đang ngồi ngay bên cạnh đây, “Bàn đã được đặt trước hết rồi, lúc này qua vừa kịp nha.”

Đoàn người lại nô nức chạy đến khách sạn, ngồi vừa kín một bàn. Tiểu Thừa không biết lấy được từ đâu một cái bánh ngọt, đồ ăn còn chưa mang lên đã đặt bánh ngọt đến trước mặt Dư Thần, trừng mắt đề nghị: “Đến, đốt cho anh cậu mấy ngọn nến.”

Trong nháy mắt thật sự tràn ngập phong tình, Dư Thần không thể không hoài nghi vị đồng chí Tiểu Thừa này đã biết cái nội tình gì, lại nói cũng là bạn bè của Khương Hữu, quả thật cũng có thể biết quan hệ của

hai người. Dư Thần nhận mấy ngọn nến be bé trong tay Tiểu Thừa, hỏi Khương Hữu: “Đốt mấy cái?”

Tiểu Thừa giật dây, “Bao nhiêu tuổi thì đốt bấy nhiêu cái, cho cậu ta biết cậu ta đã là một ông già.”

Khương Hữu ngược lại rất bình tĩnh gạt bỏ ý kiến dở người kia, “Đốt một cây tượng trưng là được rồi.”

Xong xuôi cũng là lúc đồ ăn được mang lên, chuyên môn của nhóm bạn này đều là ngôn ngữ, chạy ngược xuôi bên ngoài là chuyện thường, đề tài trò chuyện có thể nói là phạm vi vô cùng phong phú. Dư Thần vốn muốn mượn cơ hội lần này, tìm hiểu kỳ cang cuộc sống đại học của thần ngữ, thế nhưng lại hoàn toàn bị bóp chế từ trong trứng nước.

Khi cùng bạn học Thần ngữ đi về sắc trời cũng đã muộn, Dư Thần suy xét một lúc, dưới cái ánh sáng tù mờ của đèn đường hỏi: “Em trực tiếp đến nhà ga nha?”

Khương Hữu không nói, thẳng đến khi đám người phía trước đã tản hết rồi, anh vẫn đang đi đằng sau đột nhiên níu chặt lấy thắt lưng của Dư Thần: “Hôm nay đừng về.”

“Vậy Sáng mai đi à?”

“Ừa, sáng mai anh đưa em về.”

“Về về nhà đi.” Dư Thần nghĩ đi nghĩ lại, vẫn hơi tò mò, “Thì ra lúc anh học đại học rất chăm chỉ nha, ngoài dự kiến của em.”

“Hả?”

“Em vẫn cho rằng, anh hẳn là đi học muộn, lên lớp lại nằm úp sấp xuống bàn ngủ gật”

“Như vậy không được.”

“Cái gì không được?”

“.....” Khương Hữu suy nghĩ chút, “Nếu muốn cuộc sống sau này được thanh nhàn thông dong, thời điểm tu thân dưỡng tính càng cần phải tận hết sức lực.”

Thì ra thần ngữ không phải là trời sinh, mà là sau này mới dưỡng thành. “..... Cho nên nói, hiện tại anh như vậy là bởi vì trước kia quá cần cù sao?”

“Cảm thấy anh rất lười sao?”

“..... Bây giờ tốt hơn nhiều rồi, lúc mới quen anh, thực sự quá lười. Lúc người khác tỉnh thì anh ngủ.”

“Cá,” Khương Hữu bắt đầu tự kiểm điểm lại mình, “Bắt đầu từ đêm nay, anh sẽ để em thể nghiệm sự chăm chỉ của anh.”

Bạn học Cá nhỏ giờ phút này cảm thấy rất vui mừng, nhưng đến khi Cá nhỏ đỡ lấy thắt lưng đau xót thể nghiệm sự chăm chỉ của Khương Hữu, nhất là vào lúc nào đó bị người nào đó chăm chỉ yêu cầu gọi “anh” thêm một lần nữa, Dư Thần chỉ muốn nói: Thần ngữ, anh lười thêm chút nữa đi mà!

TOÀN VĂN HOÀN.

Quên bém mắt cái chú thích -_-

(1) Thiên đạo thù cần: nghĩa là vô cùng chăm chỉ, “cần” ở đây là cần cù.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ong-chu-toi-mot-ban-ca-kho-tau-ne>